

ЗОРАН ЧВОРОВИЋ, ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ
ПАРИЗЕРСКА КОМУНА:
ПОСЛЕДЊИ ДАНИ КЛОВНОКРАТИЈЕ

Аутори
Владимир Димитријевић
Зоран Чворовић

Наслов
**ПАРИЗЕРСКА КОМУНА:
ПОСЛЕДЊИ ДАНИ КЛОВНОКРАТИЈЕ**

Издавач
Владимир Димитријевић

Штампа
Добротољубље, Београд

Тираж
100

ISBN-978-86-904566-3-5

ЗОРАН ЧВОРОВИЋ
ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ

**ПАРИЗЕРСКА КОМУНА:
ПОСЛЕДЊИ ДАНИ
КЛОВНОКРАТИЈЕ**

ЧАЧАК 2023.

САДРЖАЈ

НАСТАНАК И РАЗВОЈ ПАРИЗЕРСКЕ КОМУНЕ: НЕКОЛИКО УВОДНИХ РЕЧИ	7
ИНТЕЛЕКТУАЛАЦ КАО ЧУВАР ПРЕДАЊА: МИЛО ЛОМΠΑР И НЕПРИСТАЈАЊЕ НА КЛОВНА ..	23
ЗОРАН ЧВОРОВИЋ: БОЈКОТ ИЗБОРА И ОДБРАНА КОСОВА.....	38
ОПЕТ О БОЈКОТУ, ЗА КРАЈ.....	46
СРБОСРАМ: МИЛО ЛОМΠΑР О ЗЕНИТУ КЛОВНОКРАТИЈЕ.....	53
НЕУПОТРЕБЉИВА ПАТРИОТСКА ВЕЋИНА И „СРПСКИ СВЕТ“ АЛЕКСАНДРА ВУЧИЋА	58
ДНЕВНИК НАШЕ РУСКЕ БРИГЕ: ПРВА ПОЛОВИНА МАРТА 2022. ГОДИНЕ	78
КОСОВСКИ ИЗАЗОВ ИЗНУТРА И СПОЉА	96
РУСИЈА, СРБИЈА И ОДБРАНА ЗАВЕТНЕ ЗЕМЉЕ: СНАЛАЖЕЊЕ У СВЕТУ КОЈИ НАСТАЈЕ	100
ЈУДИНО ТРИМИРЈЕ ИЛИ КАКО ЈЕ НОСИЛАЦ ОРДЕНА СВЕТОГ САВЕ ИЗДАО КОСОВСКИ ЗАВЕТ?	107
ИСТОРИЈА И БУДУЋНОСТ ИЛИ ДВЕ ПРОГНОЗЕ	132
НАЦИОНАЛНО И ДЕМОКРАТСКО У СРБА - ПРИЛОГ САВРЕМЕНИМ ПОЛЕМИКАМА	146
ДВОСТРУКО РАЗОРУЖАВАЊЕ СРБИЈЕ ИЛИ School Shooting As School Shutting.....	169

КОСОВО ИЛИ ПАРИЗЕР: ВЕЧИТИ ИЗБОР ЗА ДАНАШЊИ ДАН	185
ПРАКТИЧНЕ ПОСЛЕДИЦЕ ГАЖЕЊА ЗАВЕТА ИЛИ БОГ ЋЕ ПОМОЋИ АКО ИМА КОМЕ	221
ДРУГИ О ИСТОМ	233
КРИСТИНА МАРАНЦИ: КАКО ИЗГЛЕДА КУЛТУРНИ ГЕНОЦИД НАД ЈЕРМЕНИМА У НАГОРНО – КАРАБАХУ	234
АЊА ФИЛИМОНОВА: ВУЧИЋ ЈЕ ИЗДАЈНИК КОСОВА И СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ	238
БЕЛЕШКА О АУТОРИМА	261

НАСТАНАК И РАЗВОЈ ПАРИЗЕРСКЕ КОМУНЕ: НЕКОЛИКО УВОДНИХ РЕЧИ

Вучићу, паризеру!

Са друшћивених мрежа

КЛОВНОКРАТИЈА КАО МАНИПУЛАЦИЈА СТАРИМА

Случајеви из мегамаркета у једном од наших градова.

Постарији човек долази и хоће да врати паковање киселе воде „пет плус један“. Има флаше, има рачун, тражи паре. Продавачица га пита: „У реду, али где је шеста флаша?“ Он каже: „Ја попио, пишеgratis“.

Баба на каси каже: „Дајте ми лек!“

„Какав лек, бако? Ово није апотека!“

„Па шта пише овде? Јогурт плус пробиотик!“

Улази старица у радњу и пита: „Имате ли Вучићев јогурт?“

После првог показивања паризера на телевизији, многи пензионери га у мегамаркетима траже по боји, јер не знају ко је произвођач оног најјефтинијег, оног што је „по бољој цени“. И, на основу боје, купују паризер једне стране фирме, који је најскупљи.

Данашња Србија се углавном живота одрекла. У њој се деца не рађају ни за основни биолошки опстанак, а камо ли за препород. Александар Вучић и његови сеизи владају Србијом старих и морибунда, који дрхте јер им он каже да ће сутра сви изгинути од атомске бомбе, а одмах после: “Ја ћу вам подићи пензије“. И они једног дана умиру, а другог дана оживљавају. Све до терминалног тренутка. За то време, млади одлазе и не враћају се, и Србија се празни. Неко иде под земљу, неко ван земље.

Старце и старице, крхког здравља и физичке снаге, застрашене добом у коме живе, Косовски завет не може ни да привлачи као животни оријентир. Није то за осуду, јер сви старимо и губимо власт над собом. Те несрећне људе, којима Вучић стално манипулише, треба жалити и треба им, колико се може, помоћи. Али тако се, манипулисањем старима и њиховим немоћима, не сме и не може владати државом Лазаревих потомака који су кроз смрт за крст часни и слободу златну пролазили ка васкрсењу. Србија није заслужила да Вучићев паризер буде њена последња реч.

КАКО СМО ДОШЛИ ДО ПАРИЗЕРСКЕ КОМУНЕ?

Паризерска комуна, духовно и државно стање нашег народа у коме све окончава као јефтине паризер, који чак није ни храна, него имитација хране, је, на неки начин, последњи стадијум у развоју нашег утопизма, од Светозара Марковића до данас. Тако је Марковић веровао да је могуће очувати патријархалну задругу и одмах, без капитализма, скочити у социјализам какав су заговарали Чернишев-

ски и други руски социјалисти – нихилисти. Успут, треба се обрачунати са вером и традицијом, и сви ће, балкански сложено, запевати песму слободе, једнакости и братства.¹

¹ Ево како Јован Скерлић излаже програм Светозара Марковића: „Уништење вере у Бога и бесмртност душе; потпуно усвајање материјализма и атеизма (антирелигиозност); социјално-економско ослобођење народа; уништење приватне својине; политичко и социјално ослобођење жене; уништење брака; васпитање деце друштвом; преношење земље у руке земљорадничких удружења, а капитала и оруђа рада у руке радничких удружења, уништење сваке државне организације, а место ње слободни савез слободних општина“ (Ј. Скерлић, *Светозар Марковић*, Београд, 1966, стр. 42). Слободан Јовановић је, у својој студији о Светозару, давао основу за слику о „чулавим учитељима“ – примитивцима који следе свог „духовног оца“. По Јовановићу, Марковић је „више читао но размишљао (...) Очеvidно, он је био жртва утопијског социјализма. (...) О свима питањима, и која је знао, и која није, имао је у свако доба готово мишљење. (...) По том почетку види се јасно његова природа: то није био социјални мислилац, него социјални агитатор. (...) Али да фанатици као он не могу а да не праве своју секту, то ми изгледа савршено доказано. (...) Он није умео ништа да види, није осећао стварност, могао се јако загрејати за готове књишке формуле, али према фактима је био неупечатљив. (...) Светозар Марковић, мали српски ђак, преусхићен и по мало изравнотежен страним књигама, постаје на тај начин један символ.“ (С. Јовановић, *Светозар Марковић*, Београд, 1920, стр. 2, 22, 183, 190, 192, 201, 216). „Антиисторијски утопизам“ доводи до појаве марксизма на руском тлу, а марксизам значи апсолутни дилетантизам у свакој области: од философије до политике. Светозар Марковић, човек без критичке ауторефлексије, спреман да подражава стране узоре, био је предодређен за марксистичка преупрошћавања у нас. Лично етичан, ганут хуманистичко-атеистичким сентиментализмом Чернишевског, он је у својим списима прикривао јеткост нихилизма којим се прожео од младости. Вративши се из Русије са малом торбом пуном отападака с трпезе материјализма, Марковић је у нас постао, етички гледано, наатуралиста и еудемониста, гносеолошки-позитивиста, у социологији и естетици – крајњи утилитариста, сцијентиста који љубав схвата као функцију телесности, борац против теорије о слободи воље, против генијалности, метафизике,

„Наши“ комунисти, верни измећари Јосипа Броза, који је био повлашћеник појединих америчких стратегија борбе против Совјета², наставили су у том правцу, па

против монархије, нације, Цркве; у књижевној критици нихилиста и разоритељ, унеколико Скерлићев претеча. После рата, у огледу „Проклетство талента“, у својој књизи *Судбине и људи*, Милан Кашанин ће Јована Скерлића, Марковићевог настављача, приказати као човека „брђанског порекла“ с комплексом супериорности, који је веровао да ништа није тешко и да се све може постићи напором воље. Бистар, али површан, он је, по Кашанину, био и насртљив и осيون. Није волео да учи, него да чита, пише и беседи; дивио се борцима и пропагаторима, а не песницима и мислиоцима. Као такав, морао се огрешити о величине попут Лазе Костића или Диса, као што је из историје српске књижевности морао да избрише Доментијана и Теодосија, који се нису уклапали у његов плитки рационализам. У земљи у којој пола народа једва да је знало да се прекрсти он се борио против „клерикализма“, као да је живео у католичкој Италији, заборављајући заслуге Српске цркве за национално ослобођење и уједињење. Професор универзитета, историчар српске књижевности, уредник часописа, књижевни критичар, новинар и народни посланик – Скерлић је, по Кашанину, био све то, због чега није могао да се бави темељним научним радом, ни дубље да мисли. (Видети: М. Кашанин, *Судбине и људи*, Београд, 2004, стр. 197-225).

² Драган Бисенић, који је написао књигу о боравку Џорџа Кенана, антисовјетског стратега, на месту амбасадора САД у Југославији 1961-1963, истиче: „Кенан је био први који је увидео значај раскола Тито – Стаљин, дао му прво опрезну оцену, а потом сагледао све потенцијале тог потеза. То ће у неку руку постати реално, стварно и постојеће решење Кенанових фрустрација поводом свих могућности конфронтација Запада и Истока које су извирале из доктрине коју је он осмислио. Југославија се указала као излаз и немирних и непроспаваних ноћи, као доказ да свари нису непоправиве и да образац коегзистенције и попуштања већ постоји. То је била „wedge strategy“ (стратегија клина) коју су следиле Сједињене Државе с Југославијом у центру Европе. Кенан је био тај који је дозволио Титу да и даље остане комуниста, а да добија америчку помоћ. Када се поставило питање да ли је потребно од Тита тражити политичке уступке Кенан образлаже да би захтевање

су, НАТО парама, јер су били пукотина у Источном блоку, довели народ у стање да запева:“Ала волим овај режим, плата иде, а ја лежим“. То лежање и те плате крваво су нам се обиле о главу у доба распада СФРЈ, а и данас нам се обилају. Али у сећању сенилних титоиста још увек постоје – чак је и јефтине паризер подсећање на Брозово „златно доба“.

Снови о Земљи Дембелији увели су нас у стање слома, духовног и моралног. После квазинационалног квазикомунизма Милошевићевог режима и глобократске окупације Србије уз помоћ ДОСманлија, са кратким прекидом у доба Војислава Коштунице, режим Бориса Тадића, галванизован паролом „Европа нема алтернативу“, смењен је англосаксонским довођењем на власт Врховног Кловна, Александра Вучића, наводног „упристојеног радикала“, који је испунио све досадашње захтеве Запада. Учинио

политичких уступака могло само да погорша стање југословенске економије, те, да би, ако Тито и пристане на уступке, на унутрашњем, југословенском плану то неповољно утицало на његову позицију. Кенан иде тако далеко да тврди како би било у најбољем интересу Сједињених Држава да допусти Титу да остане „ортодоксни“ комуниста како би се предупредила совјетска пропаганда. Он уочава да „уколико је оно што желимо као крајњи циљ, ослобођење“ Источне Европе, онда би „указивање да Титов пут значи очување националне самосталности и повећање благостања, свакако помогло“ у остварењу замишљеног. Кенан је убеђен како би допуштање Југославији да на унутрашњем плану остане комунистичка земља показало другим источноевропским земљама како Сједињене Државе теже првенствено њиховој самосталности од Совјетског Савеза, а не промени њихове унутрашње идеологије. Стејт департамент сматра да нема бољег начина да се другим источноевропским земљама прода титоизам. Али појединци у Стејт департаменту и даље верују да је неопходно захтевати политичке реформе у Југославији како би било осигурано да Сједињене Државе остваре свој већи циљ – обуздавање комунизма.“ <https://www.danas.rs/vesti/drustvo/covackoji-je-dozvolio-titu-da-ostane-komunista>

је то пре свега издајом Косова и Метохије и разградњом сваке уставности у Србији, али који се две време бусао у патриотске груди, па чак, авај и авај, добио орден Светог Саве од врха СПЦ за тобожњу одбрану Косова и Метохије у саставу Србије. Његова клоункратска диктатура разорила је сваки траг демократије у Србији и Народну скупштину учинила карикатуром.³

³ Зато је неопходно обновити демократију у Србији. Једина реформа која може вратити ауторитет Народној скупштини и моћ нацији, као носиоцу суверености, јесте она која ће створити правне и друштвене предуслове (слободни избори, слободни медији и независно и политички писмено јавно мњење) да се „општа воља“ формира у слободној дискусији позиције и опозиције. Власт не сме да води политику коју није кандидовала на изборима – ако народ ставља Косово изнад ЕУ, онда властодршци ово не смеју и не могу презрети. То је јасно, између осталог, и из теорије мандата. По речима најпознатијег српског послератног конституционалисте Миодрага Јовичића, теорија мандата значи да „једна влада нема права да – она сама или користећи своју позицију у Парламенту – донесе неку значајнију одлуку за чије доношење јој бирачко тело на изборима није дало мандат“. Ово стога што су „политичке партије дужне да у својим изборним програмима најаве све значајније мере које, ако добију већину на изборима, имају намеру да спроведу; у супротном, оне злоупотребљавају поверење бирачког тела“. „Бирачко тело ниједној партији не даје *carte blanche* за управљање земљом, него своје поверење ограничава постављањем одређених услова“, јер, закључује Јовичић, „хоће унапред да зна како ће се владати земљом.“ На предлоге Владе који су супротни теорији мандата имала би право да реагује опозиција тако што би тражила распуштање доњег дома британског парламента и расписивање нових избора, да би бирачи непосредно одлучили о спорном питању. Теорија мандата почива на теорији народне суверености, по којој су грађани-бирачи носиоци оригиналне и највише власти, тј. суверености, док парламент има само од бирача делегирану власт. Теорија мандата посебан значај добија у условима континуираног јачања извршне власти науштрб оне законодавне. О томе Сидни Лоу пише: „Стварна кочница замашнијих и упадљивијих злоупотреба министарске власти јесте, нема сумње, онај спа-

ДЕМАГОШКА КЛОВНИЈАДА

Демагогија је Александру Вучићу иманентна као начин владања. Политички се родио под управљањем човека који је с поносом истицао да му је руководно начело макијавелистички аморални принцип да циљ оправдава средство, што је конкретним радњама толико пута потврдио.

Своју политичку еманципацију Вучић је остварио у СНС, странци која четири године од оснивања није имала свој програм, што више од свега говори о мотиву политичког окупљања неорадикалских пребега. При том, Вучић се у СРС научио идејној неконзистентности као нужном изразу доминације макијавелистичког креда. Јер су почетком деведесетих година „жестоки” противници западне псеудоимперије били истовремено најгласнији заговорници либералне економије, тврдећи, између осталог, да је држава по природи лош власник. У јавним иступима било је очигледно да су вођи српских неорадикала и његовим ђацима, а најбољи по сведочењу вође био је Вучић, много ближи западни социјал-дарвинизам, као и одређење нације према крвно-територијалном критеријуму, него хришћански, светосавски поглед на нацију као заветно-жртвену заједницу. Једном речју, Вучић је политички рођен и стасао у средини која је лични политички успех ставила испред врлине, која је свој национализам и антиглобализам синкретички обликовала тако да има народу пријемчиву домаћу епску, (у смелости, али не и у врлини) динарску виолентну форму и западну, анахрону наполеоновско-мацинијевску (рево-

носни страх од јавног мишљења... Ова контрола Парламента (контрола рада Владе, прим. аут.), која се замишљала као редовна, чврста и стална, замењена је контролом бирача, која је моћна али повремена.”

луционарни, атеистички национализам 19. века), слободно-зидарску идеолошку садржину.

ПОЛИТИЧКИ МОДЕЛ КОЈИ ЈЕ КЛОВНА ДОВЕО НА ВЛАСТ

Пошто проблем српске политике нису појединци, нити странке, па ни Вучић и напредњаци, као што се ни решења проблема не крију у појединцима и странкама, демагогију нису породили појединци, већ доминантни модел политике, према коме је селектована кадровска структура.

Политички модел који обележавају демагогија и из ње проистекло партијаштво, опште безакоње, криза правне и моралне свести, одсуство начелности, безидејност и политичка недоследност, корумпираност, волунтаризам, презирање струке, доминација личних и групних интереса над интересима заједнице, идеални је амбијент да се амбициозни, а бескрупулозни полусвет домогне уносних управљачких функција у држави и уђе ненадано у круг политичке „елите”. Овакав друштвени амбијент, који је додатно транзиционо „зачињен” хистеричном глобалистичком и еуро-прогресистичком помодношћу и хиперпродукцијом лажних факултета, професора и диплома, помаже уздицању типова људи које је Иван Иљин означио као полуинтелектуалца, „који нема довршено образовање, али се наслушао и прочитао довољно да би импоновао другима «природном образованошћу». У суштини, он не зна и нема ништа, али ни издалека не поима где се завршава његово знање и умење. Он нема своје идеје, али застрашује себе и друге туђим, етикета формулама: а када покуша исказати нешто само-

стално, одједном открива своје убоштво. Сложеност и префињеност света, попуно су му недоступне: за њега је све просто, све је доступно, све се решава одједном и самоуверено. Основни његов орган је – емотивна реакција, праћена површним расуђивањем. Он не познаје дух; над религијом се изругује; част је за њега «релативни појам». Зато верује у технику, снагу лажи и интриге, у дозвољеност порока». Ето иљиновског одговора зашто је у главама Врховног Кловна и његових клоквића све до крајности просто и зашто се сва решења своде на придруживање ЕУ, усвајање западних закона и вредности и квазипротестанизацију националног карактера. И зашто се „политички” тако добро разумеју светина гладних очију и манипулатори њихових живота, демагози-полуинтелектуалци.

ДЕБЕЛИ МРТВАЦ ГРОЗ (ИЗРАЗ ВЛАДИКЕ ДАНИЛА) И АЛЕКСАНДАР, ПОЛИТИЧАР КОЈИ ЈЕ ПАРИЗЕР

Горе наведена спољна обележја повезују демагогију српског вишестраначја са демагогијом из епохе Брозовог политичког монизма. Отуда су савремени демагошки тровачи и растакаоци српског политичког, а тиме и државотворног живота и националне свести, било у улози лажних патриота или отворених петооктобарских превратника и издајника, доследни наследници Брозове окупације Српства. Јер се Брозова послератна окупација спроводила демагошким гојењем ирационалних и вулгарних народних хтења у име којих су Срби сопственим рукама, а за туђ рачун, из своје заједнице истеривали врлину. Окупација

Српства спроведена демагошким гојењем нискости и обећањима земљаског раја код светине, друго је име за Броза, ДОСманлије, Вучића и ЕУ.

ЗАШТО ЈЕ ФОРМИРАН СНС?

Како би се сакрила чињеница да је СНС формиран само због тога да би се у процесу придруживања ЕУ грађанима Србије успешно одузело право на унутрашњу и спољну алтернативу (=слободу), у првим годинама су Вучић и партија деловали под паролом „И Европа и Косово”, као и оном о „Четири стуба српске спољне политике”. Под анестетичким дејством ових парола обезбеђивала се безболна идеолошка конверзија изманипулисаних патриотских бирача скромног политичког знања, фолклорне националне свести и склеротичног историјског сећања. Само због тога што у свом бирачком телу није имао потребу за оваквом врстом политичке мимикрије, Тадић је своју политику отворено водио под геслом „Европа нема алтернативу”.

Вучић је дошао до тачке када више не мора да посеже за националном травестијом и да тако умирује савест својих бирача. Моделом јавне политике и свакодневног живота који су Вучић и СНС током претходних година наметали, уз обилату информативно-обавештајну и финансијску помоћ са стране, ударено је на последње преживеле остатке јавног морала и националне свести и самопоштовања код доброг дела Срба. После вишегодишњег препарирања, чини се да је српско јавно мњење на жалост већински спремно да у последњем чину травестије прими голог цара

који ће га под девизом „Европа нема алтернативу” повести у будућност лишену слободе избора.

МИСТИКА НАШЕГ ИЗБОРА

То што је губљење слободе избора повезано са одрицањем од Косова и Метохије итекако има дубоко мистички смисао. Косовским Заветом су нас наши свети преци, предвођени Св. Кнезом, „занавек опоменули да се, измерени мером Христовом и ослобођени слободом Његовом, никада не сводимо на ‘овај свет’”, јер као хришћански народ „живимо у свету, али нисмо од света”. Ако смо косовском жртвом потврдили верност „слободи којом нас Христос ослободи”, издајом Косова и Метохије би пали „у јарам ропства” (Гал. 5, 1). Захтев антихришћанских вашингтонско - бриселских структура да се одрекнемо Косова и Метохије има окултно-лустрационо значење, јер се од Срба не тражи да се одрекну било какве територије, већ, песниковом речју, „жртвеног поља” на коме су голготски посведочили да су народ *Часної Крстиа* и *Слободе Злаїне*.

ИЗДАЈНИК КАО ХИРУРГ

Како би се за сваки случај прикрила очигледна истина, по којој је онај који одузима слободу избора (алтернативу) једнак поробљивачу, ампутација Косова и Метохије из уставног поретка Србије се поистовећује са нужном интервенцијом одсецања гангренозног ткива. Као што пацијент оболео од гангрене нема алтернативу за операцију, ма како она ризична била, тако ни Србија не може да сачува гла-

ву ако не ампутира косовску наталитетну бомбу и разреши косовски „замрзнути конфликт”. Политичар може да избегне кривичну одговорност за тешко кривично дело угрожавања територијалне целине, или другачије речено за велеиздају, једино ако убеди јавност да он заправо ради посао хирурга, који ампутира по претходно прибављеном пристанку повређеног у форми референдума.

Да би се развејала сумња у то да се ампутација Косова не предлаже због осигурања Србијине будућности, већ због куповине спољних гаранција личне и имовинске сигурности клана на власти, Вучић се представља као отац који брине „не само за будућност Данила, Милице и Вукана, већ и ваше деце”. При том нас подучава да је „важније љубити земљу своје деце, него земљу својих предака”, али се свака расправа о будућности наше деце смешта у пропагандно догматизовани антиномијски оквир: чланство у ЕУ-рају или „заглављени у муљу прошлости”. Семантика свих Вучићевих говора показује да су они део једног брижљиво састављеног плана обавештајно-психолошке обраде колективне свести српског народа, према коме се историјска прошлост и наслеђени национални карактер стигматизују као анахронизми, који се морају одбацити у име „напредњаштва” и модернизације.

ПОУКЕ ИЗ ДРЕВНЕ АТИНЕ

Лекције Атињана, као родоначелника демократије, уче нас да су кривична дела завођења тираније и издаје, као у случају Алкибијада, „кога народ час воли, час мрзи га, и не може да буде без њега”, често била спојена у истој

личности. С друге стране, појава демагога-тирана била је редовно повезана са падом врлине (*arete*), јер је демос урушеног *εἷος* био спреман да своју слободу изручи појединцу са цезаристичким намерама. А демагози су своје одлуке увек доносили подилазећи најнижим хтењима светине и позивајући се на вољу те исте светине. Највећим противницима своје владавине демагози су сматрали интелектуалце (*χυνετοῖροι*), „који све изнова доводе у питање: законе, опште прилике, закључке и најбоље предлоге народних вођа, које уживају поверење мноштва”. Демагози су сматрали да су за њих „много кориснији они други, који се не уздају у своју мудрост нити доводе у питање важеће законе, од којих нису паметнији, па мање оспоравају беседе вештих говорника”. Да би сачували врлину, а посредством ње демократију од тираније и државу од издаје, Атињани су инкриминисали хибрис. „Ништа за Атињане није неподношљивије од хибриса”, говорио је Демостен. Хибрис је било арогантно, раскалашно и охоло понашање људи који су имали политичку моћ или богатство и који су таквим својим понашањем омаловажавали друге људе. Пошто се хибрисним понашањем рушио морални темељ полиса, заштиту од хибриса су уживали не само слободни грађани, већ и робови.

ВЛАСТ ЛАКРДИЈАША КАО КОЛЕКТИВНИ ХИБРИС

Вучићева владавина није ништа друго до један колективни хибрис, којим обесни демагог и његова братија показују народу да могу да ураде оно што нико други не може,

нити је могао пре њих, да присвоје оно што им не припада, да чине оно што је противно и закону и националном карактеру – *εἰσως*. Када неко присваја више него што му припада, онда он према Аристотелом суду чини неправду, која је увек мотивисана похлепом (*pleonektes*). Крајњи циљ такве обесне (хидрисне) владавине је мирење *демоса* са обесправљеношћу, унутрашњом и спољном, те прихватање неправде, неједнакости и незакоња као нормалних и уобичајених ствари. У овом народу је рат против врлине одавно започет, али га нико није водио тако безобзирно и успешно као Вучић, далеко превазилазећи у антиетици оба своја учитеља, Војислава Шешеља и Зорана Ђинђића. У завршном чину драме урушавања врлине охоли демагог ће се обратити очајницима, који су неправду прихватили за норму, да својим гласом озаконе његову издају. Да ли глас очајника, који су ћутке прихватили отимање њива, фабрика, рудника, свеопшту корупцију, лажне дипломе, лажне бизнисмене, лажне уметнике, одлазак деце у туђину – може да буде „глас Бога”, којим се у име предака и потомака одлучује о „основној земљи” Србиновој?

О ОВОЈ КЊИЗИ

Књига коју читалац има у рукама плод је заједничког прегнућа потписника ових редова, који су сматрали да се „у дуету“ треба огласити кад се пред Србијом налазе пресудни избори што их морамо учинити на спољњем и унутрашњем плану, при чему нас Врховни Кловн води тако што нас заводи и разара сваку наду не само у обнову, него и у опстанак Србије.

Текстови објављени у књизи поређани су хронолошки, онако како су се појављивали у медијима, пре свега оним електронским. Први је из 2019, настао као реакција на одбијање професора др Мила Ломпара да говори на прослави осам векова аутокефалије СПЦ, када је Александру Вучићу уручен орден Свето Саве за наводну одбрану Косова и Метохије у саставу Србије. Ту је и текст једног од аутора ове књиге, Зорана Чворовића, настао као запис излагања на округлом столу у организацији Двери српских 2020, о бојкоту Вучићевих избора као начину чувања уставног статуса Косова и Метохије у Србији; на исту тему је и следећи чланак, писан у коауторству. Не сме се заборавити да је у том часу постојао Савез за Србију, који је деловао као могућност сарадње патриотске и „грађанске“ опозиције, и који је, својим програмским документом, бранио Резолуцију 1244 Савета безбедности Уједињених нација као основу за сваку врсту преговора о нашој Светој Земљи. Бојкот избора је успео, Вучићева скупштина била је једнопартијска, али Савез за Србију се распао одмах после тога, под вероватним упливом Запада коме није одговарало рушење Вучића пре но што обави све прљаве послове за НАТО Империју.

У тексту „Србосрам“ реч смо опет дали Милу Ломпару, који се бавио зенимом кловнократије у нас, а затим смо се посветили лагаријама Вучића и његових послушника, који су опонашали руску идеолошку причу измишљајући некакав „српски свет“. Косовско питање се нарочито актуелизовало посредничким ратом НАТО пакта против Русије на територији Украјине, па је требало понудити оријентире у свету који се мења.

Александар Вучић је, пристанком на тзв. „француско – немачки споразум“ са фашистичким Аљбином Куртијем коначно издао Косовски завет, што је и доказао својим говором у Скупштини почетком марта 2023. године. Већ у мају, у Србији су се појавили извесни који су изнели тезу да ми нисмо за демократију, и да нам је потребна „чврста рука“ (управо рука Врховног Кловна, по свему судећи), на шта су потписници ових редова одговорили чланком о националном и демократском као двоједној стварности у нашој новијој историји.

У јуну, у Србији су се десили страхотни масовни злочини, од којих је онај у ОШ „Владислав Рибникар“ у Београду био потоњи доказ да је Вучићева владавина коначно почела да даје своје црне плодове – више није у питању само „клан Беливук“. Режим је, уместо да се озбиљно сретне са изазовима насиља у друштву, које је произвео сам, тровањем свих бунара живе воде моралности и нормалности, кренуо да разоружава грађане Србије, јер су у карикатуралног Магбета Домаћег од страха велике очи.

Бирањем између Косовског завета и паризера бави се последњи чланак у нашој књизи. У поглављу „Други о истом“ дати су текстови једне Јерменке и једне Русиње, Кристине Маранци и Ање Филимонове, које потврђују основне тезе књиге.

Надамо се да ће, као и „Кловнократија“ објављена 2019, и ова наша књига бити корисна за обасјавање тренутка у коме живимо.

Аутори, октобра 2023.

ИНТЕЛЕКТУАЛАЦ КАО ЧУВАР ПРЕДАЊА: МИЛО ЛОМПАР И НЕПРИСТАЈАЊЕ НА КЛОВНА

Постоје чиновници који треба и можда да објашњавају, а постоје чиновници који сами за себе говоре. Тачно је, нисам прихватио понуду да говорим на овој свечаности, због орде-на који је тамо уручен. Немам појму да то релативизу-јем и објашњавам

Мило Ломпар

ЛОМПАР О ЗНАЧЕЊУ АУТОКЕФАЛИЈЕ СПЦ

Професор Српске књижевности 18. и 19. века и Кул-турне историје Срба на Филолошком факултету Универзи-тета у Београду, др Мило Ломпар, одбио је да, 8. октобра 2019. године, говори у Сава центру, на свечаној академи-ји поводом осам столећа аутокефалности Српске Право-славне Цркве. Како су медији пренели, разлог је био додела Ордена Светог Саве првог степена Председнику Србије, Александру Вучићу.⁴

Дан пре тога, у Медија центру Удружења новинара Србије, на скупу у организацији НВО «Цер», говорио је про-

⁴ <http://www.nspm.rs/hronika/danas-vecina-vladika-bojkotovala-urucenje-ordena-vucicu-na-skupu-u-centru-sava-bilo-jedva-trecina-aktivnog-saborskog-tela.html>

фесор управо о значају најстарије установе овог народа.⁵ Указао је на чињеницу да је аутокефалија настала из деловања Светог Саве који је, још као архимандрит студенички, издвајајући задужбину свог оца из јурисдикције локалног епископа (по свему судећи - Грка), припремио основу за независност архиепископије православних Срба. Издижући, као први поглавар те архиепископије, однос Цркве и државе изнад искушења папоцезаризма и цезаропапизма и постављајући као идеал њихову симфонију, Свети Сава је показао да Црква у јавним пословима увек мора чувати свој морални ауторитет. Иако је световна власт имала одлучујућу реч у односу на власт духовну, Црква је свагда давала достојанствен одговор кад год су пређене границе које деле световно од духовног, не дозвољавајући да буде злоупотребљена зарад било чије кратковремене политичке користи (сетимо се само Конкордатске кризе 1937. године као сукоба СПЦ са Владом Милана Стојадиновића, иначе великог приложника манастира Жиче).

До добијања аутокефалије, српски народ се јурисдикцијски углавном налазио под Охридском архиепископијом, која је, у доба владавине Латина над Византијом и сукоба између слободних територија Епирског и Никејског царства, била под влашћу епирског цара и у необјављеном расколу са Цариградском патријаршијом у Никеји. Иако је архиепископ охридски, Димитрије Хоматијан, *ad hominem* напао Светог Саву, оспоравајући му титулу коју су му доделили никејски цар Теодор и патријарх Манојло, он није одговорио на изазов, а канонски статус српске архиепи-

⁵ <http://presscentar.uns.org.rs/previous-events/3294/osam-vekova-autokefalnosti-spc-i-stvaranje-nacionalne-kulture.html>

скопије и њега као поглавара исте потврдили су источни патријарси, које је Свети Сава посетио на путу у Свету Земљу. Сукоб око издизања архиепископије у ранг Пећке патријаршије, који се, у доба Душаново, завршио анатемом баченом из Цариграда на Србе, решен је каснијим помирењем, али је остао траг у историји – питање српске аутокефалије никад није било само канонско, него и државно и национално питање првог реда. И данас је тако.

ПРЕД ИЗАЗОВИМА ЈЕДИНСТВА

Професор Ломпар је у свом излагању истакао да се питање самосталности СПЦ постављало увек када је нестајала српска држава. Тако је, после пада деспотовине 1459. године, наступио мутни период у коме, све до обнове Пећке патријаршије, Охридска архиепископија покушава да поново задобије јурисдикцијску власт над нашим канонским територијама. Обновљена Пећка патријаршија врши снажан духовни, културни и уметнички утицај на развој Срба све до половине 18. века, када је, због антитурске политике, Порта укида – овога пута, у савезу са Фанаром.

Тада, по Ломпару, наступа период у коме је српски народ јурисдикцијски подељен; постоје Карловачка митрополија, Митрополија црногорско – приморска, црквене организације у Далмацији, Босни и Херцеговини, Србији и Старој Србији, да би јединство обновљене аутокефалне Пећке патријаршије било васпостављено стварањем Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца.

Ако се нека порука прошлости нуди нама, данашњима, онда је то, по професору Ломпару, историјска чињеница да је СПЦ свагда јака онолико колико је јединствена. Зато је Титов режим и ударио на њено јединство: изазван је раскол у дијаспори, направљен је раскол у Македонији, а кренуло се и у „аутокефализацију“ Црне Горе. Инкубација дезинтеграционих процеса је дуга, последице трају све до сада, па је професор Ломпар упозорио да данас, управо данас, не смемо губити свест о јединству СПЦ као њеној основној снази.

Оно што је изговорио у понедељак, 7. октобра, у Медија центру УНС-а, професор Ломпар је одбио да изговори у уторак, 8. октобра, у Сава центру. Зашто?

Наравно, текст који нудимо читаоцу није одговор самог Мила Ломпара. Он је наш покушај читања његовог чина. Ми га не сматрамо јединим могућим.

ОРДЕН ЗА ЛАЖНОГ ЦАРА

Свечана академија организована поводом јубилеја осам векова аутокефалности Српске цркве, претворена је, захваљујући одлуци Синода да се орден Светог Саве првог реда додели Александру Вучићу, у велику лакрдију симболичке - метафизичких размера. После одслушаног образложење Синода о додели ордена, а потом и речи које су тим поводом изrekli патријарх Иринеј и Александар Вучић, не можемо да се отмено утиску да смо били, на жалост, у пра-

ву када смо у појави Александра Вучића препознали новог лажног цара Шћепана Малог.⁶

За Александра Вучића све је објект пуке лакрдијашке манипулације, зато што је све у функцији прибављања лажног легитимитета и ауторитета његовој аутократској власти: од патриотизма, Косова, патријарха и Синода, до владавине права и европејства. Лажни легитимитет се прибавља кривотворењем истине, а у тај посао је Александар Вучић, на жалост, упрегао и Синод СПЦ, јер да би Вучићу доделио орден Светог Саве Синод је морао брутално да фалсификује чињенице.

Тако се у образложењу Синода истиче како се орден додељује Вучићу због његовог залагања за јединство српског народа и целовитост Србије, а посебно за очување Косова и Метохије у њеним границама. Вучић је чинио и чини све супротно томе. Функцију председника Републике је противуставно подредио партијској функцији председника СНС, па се тако председник Републике од фактора државног и националног јединство претворио у главног генератора подела и сукоба унутар српског друштва. Када је у питању Косово и Метохија, чланови Синода су изгледа заборавили да је управо Вучић, захваљујући противуставним Бриселским споразумима, учинио све да се укину судови, полиција, цивилна заштита и органи локалне самоуправе који су деловали у оквиру правног поретка Србије широм КиМ. Чињеница да је добитник ордена Светог Саве омогућио Харадинају и Тачију да мирно реинтегрише се-

⁶ Зоран Чворовић, Владимир Димитријевић: Кловнократија
<https://www.vladimirdimitrijevic.com/images/e-knjiga/klovnokratija-dr-vladimir-dimitrijevic-knjiga.pdf>

вер КиМ, измакла је, на жалост, из видокруга Синода. За патријарха Иринеја противуставни Бриселски споразум који је укинуо државу Србију на КиМ, као и Вучићеве сталне најаве да ће прихватити разграничење, а заправо демаркацију граничне линије са тзв. Републиком Косово, нису доказ да Вучић чини кривично дело угрожавања територијалне целине.

Једном речју, пристајући да кривотворе истину о карактеру Вучићеве владавине и Вучићевом односу према КиМ, чланови Синода су, на жалост, пристали да буду објект Вучићеве манипулације и лакрдије. Врхунац представљају патријархове речи о Вучићу, у којима, наравно, првојерарх Српске цркве није могао да помене ни један допринос Вучићев из области духовности, пошто је председник Републике најревностији поборник замене светосавског етоса протестантским, али се зато патријарх бавио његовим наводним привредним успесима.

Пошто је лаж увек узрок деоба, овакав однос Синода према истини може да, на жалост, постане извор и оправдање за нове личне сукобе епископа, расколе, па чак и подстицај територијалним аутономашким тенденцијама у СПЦ. Управо то је главни циљ, с једне стране Вучића, а с друге стране његових иностраних ментора. Јер, Вучић може да очува своју власт само са подељеним и сукобљеним друштвом и са националним установама, каква је и СПЦ, урушеног ауторитета, док је циљ његових иностраних саветника да се поцепа СПЦ, једина преостала установа која под јединственим кровом окупља све Србе ма у којој држави они живели. Додела ордена Светог Саве Вучићу била је, на жалост, у функцији опасне игре стварања део-

ба и деградирања ауторитета и самосталности СПЦ. Зато није ни чудно што је јубилеј осам векова СПЦ прослављен на начин, најблаже речено, блед и неуверљив.

О ПРОСЛАВИ ЈУБИЛЕЈА

О томе колико је била неуведљива прослава најзначајнијег јубилеја историјског и надисторијског трајања српског народа, професор др Драгиша Бојовић, управник Центра за византијско – словенске студије у Нишу, каже: „Прослава осамсто година аутокефалности СПЦ је испод значаја овог великог јубилеја, како по самој организацији, тако и по њеним духовним и јавним донетима. То се најбоље види према централном догађају који се десило у Жичи, где скоро ни по чему нисмо могли да осетимо да је реч о тако важној годишњици. И друге пропратне појаве такође говоре о томе да је можда пре педесет година, под много тежим идеолошким околностима, тадашња генерација српских клирика и лаика била достојнија јубилеја који се обележавао. Стичем утисак као да је ова прослава представљала терет многим, а још поразнији је мој утисак да се име Светог Саве тако ретко и тако мало помињало“. Он указује на чињеницу да би, кад је додела ордена Светог Саве у питању, „једна објективна анализа ко га је и како све добио свакако показала да је тај орден деценијама уназад деградиран. Често се орден додељује онима који заступају потпуно супротне вредности од оних које оличавају светосавски и видовдански етос, а између светосавског и косов-

ског определења апсолутно нема никакве разлике. Напротив, реч је о идентичном опредељењу⁷.

Али, какве везе има Александар Вучић са светосавско – лазаревским опредељењем, темељним за наше историософско предање?

На први поглед парадоксално - али има.

Он то предање, наиме, разграђује изнутра.

О ДЕМОНСТВУ ЛАКРДИЈАША, ПОНОВО

Потписници ових редова су своју књигу «Кловнократија/ Србија за владе Александра Вучића» градили на читању Његошевог «Шћепана Малог» које су обавили, свако из свог угла, два велика српска ума – мудрац античких обзорја и светоотачких видика, покојни Жарко Видовић, и полихистор класичног премера – Мило Ломпар. Док је Видовић на прихватање Шћепана у Црној Гори указао као на последицу епског стања свести које се, без Христа, претвара у саморазорно ходање ка Нигдини, Ломпар је, пре свега у огледу „О демонству лакрдијаша“, показао да, иако је Шћепан својеврсни „сићушни злодух“ (Фјодор Сологуб), кроз њега ипак дувају епохални ветрови нихилизма, па он своје следбенике, укључујући и патријарха Василија Јовановића Бркића, претвара у сабласти. Пред Шћепаном углавном сви пристају на сабласност, али има један што га прозире и

⁷ <http://www.nspm.rs/hronika/danas-vecina-vladika-bojkotovala-urucenje-ordena-vucicu-na-skupu-u-centru-sava-bilo-jedva-trecina-aktivnog-saborskog-tela.html>

одбацује – млади Петар Први Петровић, јерођакон, будући Свети Петар Цетињски.

Да поновимо оно што смо већ рекли у „Кловнократији“.

Мудрост младог јерођакона Петра, будућег Светог Петра Цетињског, који се не оглашава речју у Његошевом спеву, али одбија цефердар из Шћепанове руке, јесте мудрост непристајање на сабласно: „Петар већ као младић прозира сабласно“, вели Ломпар. До какве је промене у Његошевом свету дошло?

Ево Мила Ломпара: „На врхунцу херојске метафизике, у „Горском вијенцу“, постоји и онај који може да дарива цефердар, као владика Данило, и онај који може да га прими, као Вук Мандушић. У херојском свету који је населио лажни цар онај који дарује цефердар нема никакве везе са метафизиком херојства, јер је раскинута свака веза између њега и цара, па онај који треба да прими дар има нечувену слободу да га одбије.“ Управо одбијање сабласног дара указује на свеца. Свети Петар, као онај, који је, по Ломпару, сам пре себе, једини може да разобличи сабласт: „У врхунском часу сабласне власти, у апсолутном часу хиљастичко – историјске ситуације, остаје само овај светац да одбије дар, али и да покаже оног чији се дар мора одбити. То није неки случајни пролазник, неки вешти корисник ситуације историјских околности, нити неки непоћудни узурпатор, него је то дух лажи, саблазан у лику малености“. Као што је Шилер рекао за свог лажног Димитрија – он је „кловн“ који игра „злу опсенарску игру“.

Попут Симона Мага, Шћепан је шарлатан и дијаболик. Успео ја да обмане и на покорност наведе све, па и игумана Теодосија: „Али, он није успео ни да обмане ни да дарује онога у коме живи предање“, каже Ломпар, зато што је Свети Петар Цетињски „егзистенцијални чувар предања“.

Јер, светац увек одбија лакрдијаша. Свети Петар, по Ломпару, чува метафизику насупрот антихристу, али је у датом тренутку историје немоћан да спречи његово дејство.

Демонизам малености указују на чињеницу да злато и страх воде ка моћи; где су злато, лаж и страх, ту је и антихрист.

На чудан начин, књижевна тумачења Мила Ломпара, настала много пре но што је Врховни Кловн узео кормило државе Србије у своје руке, постала су, у ове дане, најснажнија политичко – метафизичке анализа стварности у чијој тегобној сенци живимо.

Као тумач Његошевог последњег пева, професор Ломпар, говором у Сава центру, није могао етички изневерити своја тумачења метафизичко – естетичких значења песничког текста. Јер, како рече Станислав Јежи Лец, речима је тешко кад се осврну и виде да говорник не стоји иза њих.

Наравно, он то није могао учинити ни због тога што високо поштује улогу Светосавске Цркве у нашој историји, почев од чињеница да је она дала име Србији. Још један светловиди научник на пољу отаџбинске културе, професор др Ђорђе Трифуновић, истиче да је најстарији помен имена „Србија“ дат у богородичну треће песме првог кано-

на Службе састављене за празник преноса моштију светога Саве из Трнова у манастир Милешеву 6. маја 1237. године: “У Египту, негда, на рукама Деве ношен,/ бесовска требишта уздрмао јеси,/ у Србију Саву послао јеси,/ да свима објави твоје очовечење,/ и Божију, Христe, твоју тајну”.⁸

Није се, дакако, играти ни са Црквом, ни са Србијом.

ОСТАВКА

Ко познаје досадашњу биографију професора Ломпара, зна да је он и раније умео да даје оставке и не пристаје на учешће у играма и игрицама моћи. Да, то је човек, који је, у „Моралистичким фрагментима“ написао својеврсну оду оставци као чину унутрашње слободе: „Јер, оставка нас увек кошта и плаћајући ту цену - која може бити велика и чак претећа у односу на човекову будућност - показујемо да смо још себи битни. У оставци, дакле, увек пребива нешто из себе непомирљиво са поретком, нешто што неисказано одјекује у синтагми: ја-то-нећу, она потврђује важност човековог ја и отуд је ретка, јер припада личности а не било коме: њоме се ремети преовлађујућа осећајност безличних. Она још увек полаже право на слободу, што је савршено непотребно: у односу на механизам, на ђубре, на флукс-ирефлукс - у шта се свет претвара сваког часа - шта значи бити слободан? Оставка, некад схватана као знак моралне осетљивости, данас је чин у којем се срећу слобода и свет. Човек који не подноси оставку из слободе показује да је разумео знакове времена, јер ни од чега се не узмиче ако

⁸ Ђорђе Трифуновић: О средњовековном имену Србија, „Источник“ бр 77-78/2011, стр. 7

нисмо приморани, сваки положај се брани по сваку цену, и кад је залог сам човек, увек се постројавамо у невидљивом распореду сила. Ако је - упркос времену - човек даје из слободе, онако како се уличним перачима шофершајдни удељује динар, ако он - тако - своје налогодавце своди на успутне молиоце, што је нереално јер они то никако нису, онда је у дејству естетско подручје егзистенције. Уместо да је упетљан у мрежу критичких, практичних и моралних дејстава, човек се издиже невероватно високо, будући да он само у односу на кардинале моћи постоји као неко ко је изнад, јер је у простору чисте слободе. Некада показивање става, наговештавање невидљивих разлога, узорна морална чињеница, оставка је данас последњи естетски чин у практичној егзистенцији: дубински проблематична, често уништавање човекових могућности у реалном свету, оставка остаје чист естетски чин, само савршенство уметности, успињање у невероватне могућности слободе и уобразиље.“

Наравно, професор Ломпар, одбијајући да говори у Сава центру, није дао оставку. Али је наступио из перспективе слободног човека, који се не окреће за сваким ветроказом, у доба у коме дувају ветрови сабласно – клоновских моћи у «меко» окупираној Србији. И то је, опет, и естетски и етички чин, који као да обнавља калокагатијске идеале древности.

НЕПРИСТАЈАЊЕ

Ломпар је, истовремено, и човек који врло добро зна шта је цена непристајања, баш у Србији, и не само данас:

„Није реч о човековом личном моралу као таквом него о култури која кроз однос са нечијим личним моралом открива како је устројен јавни морал. Отуд процена човекових чинова има значаја само уколико је одмакнута од подручја приватности, односно у оној мери у којој су човекови поступци постали део опште јавне свести. Нико не зна да је Никола Милошевић, који је деценијама био репрезентативна фигура наше интелектуалне и духовне позорнице, умро оставивши хипотеку над сопственим станом. Од службених прихода предвиђених за странке које имају посланике у српској скупштини, његова СЛС – коју је он представљао, због које је и болестан седео у скупштинским клупама – купила је, међутим, неколико станова. Тако је обезбедио странци оно што није обезбедио себи. Нико не зна да је Михаило Ђурић, који је одробијао девет месеци зато што је – 1971. године – рекао да се Југославија претвара у географски појам, умро у стану који није могао да откупи, пошто је имао само станарско право, док су готово сви људи у овој земљи откупљивали станове за неколико стотина евра. Он никада није тражио да у тој ствари дође у равноправан положај са толиким својим сународницима. Није реч о томе да ли су они били вешти и сналажљиви људи него о томе да се њихова лична некористољубивост – доведена до максимума – у нашој средини уопште не цени, чак се човекова доследност извргава руглу. Није то нешто што је било раније непознато. Они су – можда и не знајући – наставили једну готово невидљиву линију у јавном ангажману наших врхунских професора и интелектуалаца. Тако је – увређен неоснованом примедбом о личном користољубљу – Љубомир Стојановић напустио не само положаје до којих је дошао политичком каријером

него и права стечена професорском службом. Ствари су изгледале – по речима Милана Грола – овако: „Дугогодишњи професор Велике школе, министар, председник владе и државни саветник, остао је одједном без икојег сталног прихода.“ Одлучујућа је друштвена поента свих ових чиновна: непоштовање човековог личног морала у јавним пословима погубна је константа српске културе, без обзира на владајућа времена и прилике.“⁹

Али, баш зато...

Или – баш упркос тој константи...

УМЕСТО ЈЕРОЋАКОНА ПЕТРА

Као што је, у Његошевом спеву о лажном месији, јерођакон Петар прозрео сабласника, тако је, у ове дане, полихистор Мило Ломпар, одавно прозревши новог сабласника и саблазнитеља, показао шта заиста значи бити српски интелектуалац. Као што је јерођакон Петар, у констелацији моћи која влада док се сценом крећу сабласти, својим непристајањем положио темељ повратку црногорских Срба истинском завету, тако је и Мило Ломпар показао пут онима који се боре да Србија сутра, кад се сабласти развезу, поново нађе себе; између осталог, и интелектуалцима. Јер, наша трагикомедија је била и у томе што смо, пречесто, и у титоизму и после њега, имали марвене трговце уместо интелектуалаца.

⁹ Мило Ломпар: Нестанак Србије ни данас није пука академска замисао, http://www.cirilica-beograd.rs/arhiva/tekstovi/2013/081_13/081_13.html

Ломпар наглашава:“Постоји ли национална интелигенција у нас? Јер, није довољно нешто ЗНАТИ, неопходно је и ПОНАШАТИ СЕ у складу са тим знањем. Они који се понашају трпе последице за које већина националних интелектуалаца није спремна. Тако је наш национални интелектуалац – како је писао Слободан Јовановић – нека врста ПОЛУИНТЕЛЕКТУАЛЦА. У мојој књизи сам га описао као неког ко има психологију МАРВЕНОГ ТРГОВЦА: кило – за – кило. Упитан зашто није поднео оставку, један полуинтелектуалац – бележи Слободан Јовановић – рекао је:“Ко би се одмакао од пуног чанка“. Национални интелектуалац би био неко ко опстаје у ситуацији када су – како каже наслов једне лепе песме Растка Петровића – „сви чанци празни“. Ако тако поступа долази у сукоб са општим кретањем: Михаило Ђурић, Никола Милошевић. Јер самим својим постојањем ПОКАЗУЈЕ шта марвени трговци, замаскирани у интелектуалне торбаре, замаскирани академијама, наградама, комисијама, жиријима, племенским савезима, никако не чине“.¹⁰

Уверени да учитељ непростајања, Мило Ломпар, није хтео да говори на академији о осам векова СПЦ баш зато што је Врховни Кловн Србије, издајник Косовског завета и политички отац геј параде као мере наше окупацијске стварности, баш на тој академији примио орден Светог Саве(?), шаљемо му изразе искреног поштовања и певамо (неталентовано, али срдечно): „МНОГАЈА ЛЕТА, ПРОФЕСОРЕ“.

2019.

¹⁰ Мило Ломпар: Нема националне интелигенције у нас (разговарала Ана Радмиловић), <https://istorijabl.weebly.com/1053108610741086108910901080/42>

ЗОРАН ЧВОРОВИЋ: БОЈКОТ ИЗБОРА И ОДБРАНА КОСОВА

Текст усменог излагања проф. др Зорана Чворовића на округлом столу „Бојкот избора у светлу очувања КиМ у саставу Србије“ од 16. 6. 2020.

Зашто смо данас у 2020. години дошли у ситуацију да морамо нашим грађанима и нама самима да објашњавамо везу између бојкота избора и одбране Косова и Метохије? Како смо дошли до тога да у нашој свести одбрана територијалног интегритета и суверенитета и борба за политичке слободе нису повезани и сродни феномени?

Реч је о једној у низу тешких последица комунистичког једноумља, које је код Срба створило шизофрено стање политичке свести. С тим у вези, као правни историчар желим да подсетим да је партијско организовање у Кнежевини Србији започело оснивањем (1881. године) три странке, Народне радикалне странке (Пашићеви „радикали“), Народно-либералне странке (Ристићеви „либерали“) и Српске напредне странке (Пироћанчеви „напредњаци“). Све три странке су у својим партијским програмима имале исте политичке циљеве: борбу за унутрашње политичке слободе и борбу за националну независност, односно ослобођење и уједињење још увек поробљених Срба. За наше претке из 19. века борба за парламентаризам, политичка права и слободу избора, с једне стране, и борба за сувере-

ност, при томе пијемонтску експанзивну националну сувереност Србије која ослобађа и уједињује, с друге стране, била су два подједнако важна и потпуно сродна политичка циља.

Јасно је да је косовско-метохијско питање прворазредно правно или прецизније речено уставно-правно питање, а самим тим и грађанско питање. Само у оквирима шизофрене комунистичке политичке свести, која одваја грађанско, а заправо правно, од националног, косовско-метохијски проблем престаје да буде питање одбране устава и претвара се искључиво у национално-идентитетски проблем.

Овде ваља подсетити како појам грађанина има пре свега правни садржај, пошто грађанин није ништа друго него слободни појединац који је носилац права и обавеза и који има свест (правну) о свом месту, улози и одговорности у правном поретку конкретне државе. Насупрот појма пуноправног грађанина стоји појам развлашћеног поданика. Тек са комунизмом, у коме су сви осим чланова најужег партијског руководства били поданици, грађанско почиње да се супротставља националном. Од тада се грађанин више не поистовећује са субјектом права, већ са индивидуом лишеном националног идентитета.

Имајући то у виду, на косовско-метохијском питању, као превасходно правном питању, тестира се спремност свих нас да бранимо државу, односно два њена кључна атрибута – сувереност и територијалну целовитост. Пошто је реч о највишим вредностима у свакој држави, кривично дело угрожавања територијалне целине представља најтеже кривично дело, јер се тежина кривичног дела мери вредношћу која се конкретном инкриминацијом штити. Стога

је сасвим оправдано да се запитамо, ако данас буде аболиран велеиздајник, зашто сутра не би био аболиран силеџија или корупционаш. Истовремено на питању одбране територијалне целовитости државе тестира се и спремност свих нас да бранимо не само државу, већ и појединачна политичка и лична права сваког грађанина Србије.

Када се ствари овако поставе, тада је лако формирати уставобранитељски фронт за одбрану истовремено политичких слобода појединаца и одбрану територијалне целовитости Србије на КиМ. Само такав фронт може на најозбиљнији начин да угрози ову власт која урушава саме темеље државе, тј. територијални интегритет и политичка права грађана, јер никада нисмо били обесправљенији као народ и као појединци него под овом влашћу.

Оно што некимa није јасно, и те како је јасно Вучићу који је дошао на власт тако што су странци спојили делове некадашњих условно говорећи патриотских и грађанских странака. Самим тим, Вучић са власти може да падне једино уколико се створи јединствени национално-грађански фронт који ће се подједнако борити и за лична и политичка права грађана и за одбрану територијалне целовитости Србије. Знајући то Вучић је све своје напоре усмерио на стварање лажних патриотских странака, док лажне грађанске странке формирају странци, чиме се онемогућава формирање аутентичног заједничког национално-грађанског уставобранитељског фронта.

Вучићу и странцима је посебно стало да патриотске странке уђу у Народну скупштину, због чега је и спустио изборни цензус на 3%. Тиме обезбеђују да се у будућем сазиву Народне скупштине нађу и оне странке које се про-

тиве одлуци о ампулацији Косова и Метохије, јер ће њихови супротстављени гласови обезбедити неопходни легитимитет таквој одлуци, пошто у вишестраначкој демократији парламентарне одлуке немају легитимитет уколико у парламенту није представљена опозиција. Истовремено, Вучић ће у наредним месецима све чинити како сејањем смутњи и промовисањем лажних патриота спречио консолидацију једног озбиљног и јединственог уставобранитељског фронта.

Скорашње Вучићево гостовање у емисији „Фокус“ на телевизији Б92 показује каква ће у наредним данима бити Вучићева стратегија према Косову и Метохији. Он ће по налогу иностраних ментора у првом реду радити на багателисању Резолуције 1244 СБ УН, пошто она представља главну препреку за коначну ампулацију КиМ из састава Србије. Јер, свако компромисно решење у оквирима Резолуције 1244, о чему су говорили представници Русије, подразумева очување територијалног интегритета и суверенитета Републике Србије као правног следбеника СРЈ. Ако је, речју Ч. Копривице, лаж највећи непријатељ у борби за очување КиМ у саставу Србије, онда се то најбоље виду у Вучићевој манипулацији Резолуцијом 1244 СБ УН. Насупрот Вучићевом обезвређивању Резолуције 1244, у њој се четири пута помиње приврженост држава чланица УН поштовању територијалног интегритета СРЈ, односно Србије као њеног правног следбеника. Потом се у уводном делу као правни основ Резолуције 1244 наводи Завршни акт из Хелсинкија, којим се гарантује територијални интегритет и суверенитет европских држава. Резолуција 1244 се на неколико места позива на тзв. Споразум из Рамбујеа,

који при томе нема својство споразума јер га није потписала делегација СРЈ, нити руски представник у својству међународног посредника. Ипак, и у том и таквом тзв. Споразуму из Рамбујеа, у његовим прелазним и завршним одредбама, предвиђено је да ће кончана одлука о политиком статусу КиМ бити донета после три године уз поштовање принципа из Завршног акта из Хелсинкија, што значи уз поштовање територијалног интегритета Србије. Вучић је показао не само јасну намеру багателисања Резолуције 1244 СБ УН, већ и русофобско ниподаштавање досадашњег држања Русије према СРЈ и Србији, изјављујући како је ова Резолуција служила 1999. године једино Русији као смоквин лист за какво-такво очување међународног права, које је најозбиљније било угрожено агресијом НАТО-а на СРЈ.

Све ове чињенице се сакривају од јавности, како би Александар Вучић у кампањи багателисања Резолуције 1244 СБ УН уверио јавност да не постоје никакве међународноправне гаранције Србијиног територијалног интегритета. Као што нас непрекидно уверава да на Косову немамо ни један доказ Србијиног суверенитета, при томе прећуткујући да је Србија кључне атрибуте суверености изгубила противуставним Бриселским споразумима, које су закључили он и Ивица Дачић.

Због свега реченог, бојкот избора је, по мом суду, једино решење да се дође до унутрашње и спољне политичке слободе. Као што је то било у 19. веку, тако је и данас. Колико је карикатуралан парламентаризам у једној колонији најбоље показује изјава Александра Вучића у наведеној емисији на телевизији Б92, у којој уверава јавност да

је необелодањивање владине стратегије о КиМ ствар некакве политичке мудрости. Оно што је пракса цезаристичких режима, озбиљна је мана у парламентарној демократији, јер у парламентаризму политичке странке не добијају изборе и не формирају владу на основу бланко подршке бирача, већ на основу детаљног предизборног програма. Зато нема већег доказа да ми живимо у колонији, у којој су бирачи и порески обвезници потпуно развлашћени, од чињенице да у предизборној кампањи шеф највеће странке не жели бирачима да представи програм за Косово и Метохију већ од њих тражи да му верују на реч.

Они међу нама који су мање осетљиви на косовско-метохијско питање, а више на угрожавање политичких права појединаца, морали би на управо овом примеру да увиде да се на питању одбране Косова и Метохије понајбоље показује колико је немогућа истинска парламентарна демократија у колонији и зашто без обнове суверености нема ни слободних избора. Неосетљив на чињеницу да живи у колонији обесправљених грађана и развлашћене нације може бити само неко попут Чедомира Јовановића, који је пре неки дан изјавио да на изборе не излази због самих избора, већ због дана који ће доћи одмах после завршених избора. Пошто Јовановић добро зна да ће под првом тачком дневног реда будући сазив Народне скупштине одлучивати о коначној ампутацији Косова и Метохије из састава Србије, онда се бојкот лажних избора намеће као једноставно опредељење да се чини супротно од оног што ради Чедо Јовановић.

ОДГОВОР НА ПИТАЊЕ НОВИНАРА

Пошто живимо у карикатуралној колонијалној парламентарној демократији, грађани немају информације о томе у којој би форми могао да се имплементира у уставноправни поредак Србије неки будући тзв. компромисни споразум са албанским сепаратистима. При томе, западни медији додатно слушају јавност примењујући примењујући тактику Овертоновог прозора, тако што стално померају границу толеранције јавног мњења када је у питању прихватање неке непопуларне идеје. Чини се да и заказивање састанка у Белој кући 27. јуна има функцију Овертоновог прозора, са циљем пропагандног припремања српске јавности да прихвати и најнепопуларнију идеју издаје Косова и Метохије, која је могућа и на дан уочи Видовдана.

У поменутој емисији „Фокус“ на телевизији Б92, у питању које је новинар Јакша Шћекић поставио Александру Вучићу и на које Вучић није одговорио, крије се и могући одговор у којој би форми могао да се имплементира споразум који Вучић постигне са албанским сепаратистима. Наиме, Шћекић је најпре констатовао како ни један српски политичар не може да изврши експлицитно признање тзв. Републике Косово, да би потом додао како нам је ипак непознат став владе када је у питању тзв. идеја разграничења. Мишљења сам да у првој фази и не треба очекивати експлицитно признање тзв. Републике Косово од стране Београда. Вероватније је да ће се Вучић и његови инострани ментори, уколико му претходно обезбеде тзв. компромисну понуду на основу које може да опстане и у будуће на власти, као Ђукановић у Црној Гори, определи-

ти за доношење одлуке о промени граница Србије. Такву одлуку може да донесе Народна скупштина без промене Устава Србије, али по поступку прописаном за промену устава, који подразумева обезбеђење најпре 2/3 већине у Скупштини, а потом и обезбеђење већине бирача изашлих на референдуму.

При томе треба увек имати у виду да би најтеже последице наступиле уколико би после тога тзв. Република Косово била примљена у УН, након руске сагласности у СБ УН, јер би после овакве одлуке било врло тешко вратити ствари у пређашње стање. Таква одлука би имала не само трагичне последице по територијални интегритет Србије, већ би се на најозбиљнији начин одразила и на њену будућу спољно-политичку оријентацију. После пријема тзв. Косова у УН било би практично немогуће даље вођење вишевекторске спољне политике и политике војне неутралности, јер би са пријемом тзв. Косова у УН Русија остала без последњег инструмента који јој је обезбеђивао активно учешће у балканској политици – права вета на пријем тзв. Косова у УН. Пошто би тзв. Косово као чланица УН по свему судећи постало члан НАТО пакта, реал-политички аргументи би налагали да и Србија приступи војном савезу који је у потпуности окружује.

И на крају. Пошто се ни на било који начин споразум са албанским сепаратистима не може имплементирати у уставноправни поредак Србије без референдума, биће времена и могућности за супротстављање свим средствима том велеиздајничком чину, али под условом да се у акцију крене одмах. Зато бојкот избора од 21. јуна!

Јун 2020.

ОПЕТ О БОЈКОТУ, ЗА КРАЈ

Када се једно друштво или појединац нађу пред доношењем крупних одлука, тада се само по себи намеће питање да ли се неки појединац или друштво већ налазио у сличној ситуацији, и да ли има неки савет који је остао од неког паметног човека.

Данашња опозиција („Савез за Србију“) налази се у сличној ситуацији у којој се налазила опозиција, у првој деценији југословенског комунистичког режима, а имала је пред собом паметног, највећег интелектуалца међу Србима, чијој се речи може веровати.

Ради се о речима које је Слободан Јовановић написао 1. новембра 1953, у време када су Брозови заштитници са Запада објављивали како је овај кренуо путем демократијације установа.

Слободан Јовановић је забележио: „Како стоји с новим Изборним законом? У британској штампи било је покушаја да се ствари представе тако као да ће после тога закона бити омогућен улазак Опозиције у Скупштину. Губи се, међутим, из вида овај факт. Закон је изгласан у септембру, а избори ће бити у новембру. Да ли би, у року од неколико недеља, Опозиција, која је већ девет година свима средствима власти угушивана, могла поново оживети и прикупити се за изборну борбу? Зацело не!“ Овом свом одговору, Слободан Јовановић је додао да изласком на комунистичке изборе „права опозиција“ не би ништа добила, јер је она „незадовољна комунистичким режимом уопште“. У сваком случају, комунисти се не би „устручавали да против

свих сумњивих кандидата и њихових предлагача употребе њихова уобичајена средства застрашивања, па, ако устреба“ и физичку силу.

Дакле, свако ко би потражио одговор код највећег српског правника свих времена, да ли да данашња опозиција изађе на изборе, добио би овај једноставан одговор: „Зацело не!“

Поставља се питање: шта после бојкота? Одговор на ово питање лежи, с обзиром на редован ток ствари, у три појма: испаштање, жртвовање и дисање за вратом.

Већем делу СЗС, који је донео одлуку о бојкоту, биће добродошло време за испаштање греха због веза са поодавно бившим „жутим“ режимом. Дobar пример за ово је „другарица“ Чомић („другарица“ у идеолошком смислу), без чијег диктаторисања Скупштином не би било ни „Маје и Марјана“. Извесно апстинирање од власти, које бојкотом добија изглед испаштања греха, добро ће доћи и челницима, Д. Ђиласу и В. Јеремићу. Све у свему, бојкот ће прочистити опозиционе редове.

Неучествовање на изборима зарад разоткривања диктаторског лица власти изгледаће као жртва „бојкоташа“ за опште добро. Опште добро, у данашњој Србији, је легализовање опозиције, односно стварање политичког система са опозицијом. Створити систем са правом опозицијом значи остварити кључно људско право: право на слободу изражавања.

Та слобода је полуга за развој сваког друштва. Самим тим, поднети жртву за ту вредност не само да подиже углед ономе ко се жртвује, него и доноси му трајније заслуге.

Најзад, после избора власт би морала у парламенту да поштује оне који би се представљали као опозиција, барем председавајући не би искључивао микрофон у пола речи „Алек“. (у негативном контексту), и не би долазили пљускови и салве ружења и куђења против појединих опозиционара. Јер, изван парламента би, као права опозициона савест, остали људи који нису пристали да буду икебана у једнопартијском систему, односно систему који има сва обележја диктатуре (који представља мање или више успешу копију титоистичког режима).

Уосталом, према једном аксиому Роберта Дала, „вероватноћа да ће влада толерисати опозицију расте уколико очекивани трошкови сузбијања опозиције расту“. Услед бојкота, трошкови владе свакако расту.

Уз то, ситуација у којој је ванпарламентарна опозиција јача од парламентарне „опозиције“, представља аномалију и неодржива је на дужи рок. То је ситуација у којој, по дефиницији, парламент мора да се распусти због очигледне дисхармоније са бирачким телом.

Време бојкота би било време сазревања свести о људским правима до које се на Западу дошло пре више до двеста година. Време је да и овде обични људи дођу до једноставног сазнања да се људи рађају једнаки и да их је њихов Створитељ обдарио правима, као што су живот, слобода, својина, отпор угњетавању, тежња ка срећи, или како је то Алекса Шантић испевао: „Волови јарам трпе, а не људи, Бог је слободу дао за човјека“.

Требало би да је прошло оно време, о коме Гојко Ђого каже:

„Само глупаве овце,
Свете српске животиње,
Мирно пасу на Теразијама
И послушкују звоно на угичу.“

БОЈКОТ И ЗАГОВОРНИЦИ ИЗЛАСКА

Бојкот Вучићевих лажних избора заснивали смо на озбиљној правној аргументацији¹¹, али и на политичкој уверењу да управо бојкот делегитимизује издајничку политику Александра Вучића који је, по Јелени Милић, НАТО поузданици, права нада Запада у борби против Русије на Балкану, и једини који косовско питање може решити на штету Србије.¹² Уосталом, Хашим Тачи је већ позвао своје сународнике у „ужој Србији“ да помогну Вучићу у криво-творењу народне воље.¹³

БОЈКОТ КОЛОНИЈАЛНИХ ИНСТИТУЦИЈА

Када је у питању одбрана територијалног интегритета путем бојкота неслободних избора, нама се делегитимисање колонијалних псеудоинституција којима је од странаца предодређена одлука о коначној ампутацији КиМ из саста-

¹¹ <https://www.ceas-serbia.org/sr/aktuelno/saopstenja/9053-tri-bilbor-da-u-beogradu-srbija>

¹² Марко Павловић: Бојкот и професор Слободан Јовановић, <https://www.danas.rs/dijalog/licni-stavovi/bojkot-i-profesor-slobodan-jovanovic/>

¹³ <https://nova.rs/vesti/politika/taci-pozvao-albance-iz-centralne-srbije-da-izadu-na-izbore/>

ва Србије чини политички једино оправданим начином борбе. Са Скупштином која ће бити формирана без, пре свега, слободних медија, са партијском државном управом и буџетом у служби оправдања такве партијске управе, и са аутоцензурисаним Уставним судом, псеудоинституције колоније не пружају никаква правна нити политичка јемства опозицији да може унутар њих да онемогући велеиздају Косова и Метохије. Уосталом, псеудоинституције у колонијама постоје само како би обезбедиле привид домаћег легитимитета и суверенитета одлукама донетим по иностраном налогу и у најбољем интересу метрополе. Стога је пут до политичке и националне слободе повезан са делегитимисањем колонијалних институција, разобличавањем њихове несuverене колонијалне природе, а нарочито будућег сазива Народне скупштине коме је очито намењена велеиздајничка улога. Само ако противуставну одлуку о КиМ доведемо у везу са нелегитимним институцијама које су проистекле из неслободних избора, имаћемо шансу да ипоништимо све међународне споразуме које, не дај Боже, у будућности буду потписали представници Србије.

Излазак на неслободне изборе под оправдањем националних разлога - одбране КиМ, по нашем суду представља политичко и морално самоубиство за патриоте и њихове странке, пошто је оправдање аутократије из националних разлога морално недопустиво и политички штетно. Хипотеке такве политике из деведесетих година прошлог века сви ми не можемо да се ослободимо пред тзв. грађански орјентисаним Србима ни дан данас.

АРГУМЕНТИ ЗА НАСУШНУ СЛОГУ

Пошто је ово само наш суд, а нису чињенице, остављамо да нисмо у праву, те да ће се можда показати исправнијим приступ оних српских патриота који сматрају да због одбране КиМ треба изаћи на будуће изборе. Управо имајући у виду да ће мајсторско решето времена дати свој коначни суд, а да је борба за КиМ вечна српска вредност, предлажемо да различити погледи на изборе не треба да замуће чистоту борбе за вечну вредност одбране Косова. Останимо јединствени и не дозволимо различитим мештрима посао цепања јединственог патриотског уставобранитељског фронта. Јер, главне одлуке о КиМ биће донете тек после окончања избора, при чему само потписивање некаквог споразума неће бити кључно ни са аспекта унутрашњег права РС, ни са аспекта евентуалне подршке Русије пријему тзв. Републике Косово у УН, већ ће пресудна бити имплементација таквог споразума у уставноправни поредак Србије, а тога не може бити без референдума.

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Борба за Косово и Метохију је борба против привида који нас разједа. Као што, у својој књизи „Косово на крају историје“, кажу Александар Петровић и Дарко Камчевски: „Као што постструктурализам својим антиесенцијализмом пориче постојање истина, и економија Бретон Вудса послује новцем коме недостају златна подлога и чврста вредност, тако и албанска идентитетска политика настоји да се изгради на виртуелним модуларним блоковима нације, језика, и

историје. Као што вештице у Магбету проричу будућност гледајући у испарења која се дижу из њиховог магијског котла, што наводи Магбета на пут пропасти, тако и лонац за топљење бретонвудског економског мехура ослобађа илузивну маглу која се на крају распрши у ништавило јер губи везу са стварном вредношћу. Кроз Косово очито пролази оса овог света јер се на признавању или непризнавању његове независности, на магбетовском цинизму злочина или поретку етике, свет поделио на два скоро сасвим једнака дела. Другим речима, распао се по средини, јер Косово и јесте најбољи одраз његове структуре. Није наравно притом пресудна његова релативна величина, јер ни Шкотска није била велика, али се у њој Магбетовим злочином срушио васцели поредак; као што ни Христова Јудеја није била велика, већ таман толика да се у њој за дуге векове преломи судбина света. Две силе једнако јаке, једна бучна и насилна, друга утишана и стрпљива, на Косову налазе своју тачку равнотеже. Она се може уздрмати једино ако Србија изврши самоубиство и призна одвојеност делу саме себе. То је могуће и немогуће, јер сем нестварног ништа стварно није, али би то истовремено био и крај историје. Крај историје је већ описан у многим списима различите природе тако да о томе овде не треба посебно говорити.¹⁴

Устанимо против самоубиства на које нас наговарају и против привида који називају стварношћу. То је, уосталом, најважнији испит који наше поколење полаже пред Богом и историјом. Уочи избора 2020.

¹⁴ Имагинативна замка независног Косова (разговор са Александром Петровићем и Дарком Камчевским водио Владимир Димитријевић), <https://www.pecat.co.rs/2020/02/imaginativna-zamka-nezavisnog-kosova/>

СРБОСРАМ: МИЛО ЛОМΠΑР О ЗЕНИТУ КЛОВНОКРАТИЈЕ

У свом тексту, „Последњи дани“, објављеном још 22. маја 2020. у недељнику „Печат“, професор Мило Ломпар, са катедре своје неподмитљиве објективности, говори да је природа Вучић – Брнабић власти својеврсни клонovski вербализам иза кога ништа не стоји. Они, да понови-мо, могу свашта да тврде, али ни иза чега не стоје: „Јер, у јавном подручју, и нарочито код носилаца јавних услуга, попут министра или председника, нису довољна тврђења него су неопходна уверљива сведочанства. Али, важно својство ове власти је циљано мешање јавних и приватних садржаја, пошто се тако отупљује једна од основних моћи сваког расуђивања: разликовање битног, јавног и проверивог од небитног, приватног и непроверивог. А усколебана моћ јавног расуђивања је неопходан услов за владавину симулакрумом: каква припада нашим данима.“

Шта то значи?

Просто. Кад Врховном Кловну кажеш: „Ти кршиш Устав“, он одговара: „Твом деди је смрдело из уста“.

СЕРВИЛНОСТ И БАХАТОСТ

Вучићева власт је сервилна према НАТО туђину и његовим слугама, другосрбијанским моћницима попут Соње Лихт, а немилосрдна у обрачуна са својим народом који не прихвата издају као меру и проверу стварности:»Одакле ова разлика у понашању? Она показује како изгледа

лице власти чија је национална оријентација лажна. Као сама лаж, та власт је јака на речима, вулгарна у опхођењу са онима који знају њену прошлост, а снисходљива и понизна према онима који је постављају на место политичког уљеза: припуштеног да изврши добијене налоге. То је власт егзистенцијално инфериорних: и по личном делу и по јавном значају. Док нису осванули на власти, били су то људи чији приватни статус најбоље описује руска реч приживальщик и, истовремено, људи који јавно не постоје. Њихов тип власти карактеристичан је за ренегате: јаке речи, настојање да се корумпирају сведоци ранијих времена, да би се обезбедио излаз за последњи рукавац изгубљене савести, никаква дела. И не иде им лоше: зато је све око нас овако добро.“

Каква је, дакле, ова власт?

НЕ МОЖЕ СЕ НЕ ВИДЕТИ

Ломпар је био немилосрдан дијагностичар када је рекао да „са националног становишта, понашање према српском народу на Косову и Метохији и у Црној Гори одговара садржајима националне издаје; са демократског становишта, понашање власти се одликује правном произвољношћу, медијским терором и јавном несигурношћу; са културног становишта, поступци су саображени овим основним владајућим токовима. Никакве прокламације и манифестације, рекламне кампање и изјаве, спорадични документи и безначајно кадрирање, не могу обезбедити лични или колективни алиби због учешћа у власти или јавне подршке која јој се упућује.“

Оно што каже професор Ломпар јасно је сваком ко је спреман да, макар мало, трага за истином. Можда се незнање шта Вучић – Брнабић чини може опростити сенилнима и лумпенима који нису ни чули за „Дух самопорицања“, нити их такво штиво занима. Али, онима који су га читали, и који знају шта професор Ломпар мисли, тако нешто се тешко може опростити.

КВАЗИКОСМОКРАТОР И ЊЕГОВИ СЕИЗИ

Пошто налик египатским фараонима из хаоса ствара поредак, Вучић се доживљава као једини сведржитељ таквог поретка, који би без њега поново склизнуо у хаос. Управо у оваквој вешто конструисаној митологизованој представи о Вучићевој власти као судбинском, непатвореном праузроку поретка, безбедности и мира у данашњој Србији и на Балкану, треба тражити објашњење за могућност тумачењског преображаја чиновна велеиздаје у чиновне егзистенцијалне колаборације. Јер, ако је Србији Вучић фараонски прапочетак, онда је сваки његов акт извор живота, како тврде медијски храмови и жреци Вучићевог култа, ма како ови акти људима изгледали у реалном историјском времену.

А све је ово последица немилосрдне вестернизације Срба, која, због њихове заветне утемељености, никад није могла бити спроведена до краја, па се, после многих псеудоморфоза, претворила у клоункратију, која слугерањски обоготворује Запад, а маскира се у „партнера“ Истока, пре свега Русије.

ВЕСТЕРНИЗАЦИЈА КАО УЗРОК КЛОВНО-КРАТИЈЕ

Етос српског народа, обликован првоначалним радом Св. Саве и Св. Симеона и њихових духовних настављача у вредносним координатама византијске, источно-православне цивилизације, мењао се током новог века под притиском агресивне, свеобухватне и све изједначавајуће вестернизације. Жртва процеса вестернизације било је духовно биће Срба, односно најдубље логосно назначење српског народа као крштене историјско-есхатолошке заједнице. Стога је погрешно појам вестернизације сводити на техничку или правно-организациону рецепцију западних творевина и установа. Вестернизацијом се кида сам духовни корен српског народа, због чега позападњачене генерације Срба постају духовни странци својим крвним прецима, лутајући без логосне крме бурним светско историјским океаном. Једном речју, вестернизацијом Срби постају туђи војводи Драшку, а своји онима на Западу што су „Божју грдно преступили”.

БАЈДЕН

Власт Бајдена и ултралевих либерала, разоритеља свега предањског у Америци и свету, скинула је маску са лица Вучића и његове кловнократије. Он више неће моћи ни да глуми савезништво са Русијом и Кином, него ће или морати да оде или ће постати јаросни другосрдијанац, да га не би снашла Милошевићева судбина. А српски „Трампатриоти“, који су играли како Вучић свира, маштајући о Трампу

као месији и Гренелу као његовом претечи на нашем тлу, такође ће изгубити тле под ногама, и, како рече Хамлет Офелији, имаће могућност да глуме будале само код куће. Распршиће се и легенда о НАТО четницима.

А нама остаје да, са Његошем, кажемо гласно и јасно: „Нада више нема ни у кога, до у Бога и у своје руке“.

Јун 2020.

НЕУПОТРЕБЉИВА ПАТРИОТСКА ВЕЋИНА И „СРПСКИ СВЕТ“ АЛЕКСАНДРА ВУЧИЋА

„СРПСКИ СВЕТ“ КАО НЕПОТРЕБНА ПОЗАЈМИЦА

Синтагма „српски свет“ коју су поједини представници садашње власти и њој блиски аналитичари од скоро пустили у оптицај представља у суштини плагирање руске синтагме „руски свет“. Таква „позајмица» је апсолутно непотребна српском народу. Идеја „руског света“ је замишљена као цивилизацијски оквир који треба да обједини не само Русе, већ све различите етничке и верске заједнице које су живеле у оквирима Руске Империје и СССР. Обе државе нису биле националне, руске државе у европском либералном смислу речи, али су у њима руска култура и језик имали улогу јединственог и на изванредан начин асимилујућег цивилизацијског стандарда.

Српска држава никада по типу државе није била империја, већ национална држава, чак и у средњем веку (Душаново царство није српска држава, пошто се Душан као претендент на византијски престо прогласио за цара Срба и Грка). Срби су своју свест о националном јединству на најбољи начин показали после пропасти српске средњовековне државности, живећи у Отоманској империји као посебан милет - верска заједница у оквирима аутокефалне Пећ-

ке патријаршије. Православни народи чија је народносна свест рођена у оквиру аутокефалне Цркве могу да живе без своје државе, али не и без националне Цркве. И данас, иако живе расцепкани против своје воље, а по диктату политичког Запада (који у другој половини 19. и током 20. века једино није дозволио да се реши српско национално питање), у три матичне државе - Србији, Републици Српској и Црној Гори - Срби представљају јединствену нацију. Зато нема разлога измишљати било какве језичке еуфемизме за означавање тог јединства, које мора бити не само културно, већ и политичко. Овоме треба додати Србе који живе у данашњој Хрватској, на историјским српским земљама у северној Далмацији, Лици, Банији, Кордуну, Славонији и Барањи, и који стога не спадају у дијаспору. Од преко 600 хиљада Срба колико их је 1991. године било на подручју данашње Хрватске, после егзодуса 1995. преостало је тек неких 150 хиљада.

Руси, нажалост, често посматрају српску нацију из југословенске перспективе, па им је понекад нејасно национално јединство српског народа, као што немају јасну представу о српском националном карактеру историјске, а великим делом и данашње Црне Горе.

Али, ми нисмо Руси, и мора нам бити јасно да не можемо кривотворити себе и своју прошлост зарад тренутних идеолошких циљева.

ЛОМПАРО О „СРПСКОЈ НАЦИОНАЛНОЈ ЛАЖИ“

Прича о „српском свету“ коју прича Вучић са својим следбеницима не почива на чињеницама; она је пуко бацање прашине у очи народу који пропада и изумире. Она се јавља после два модела „српске националне лажи“, о којима сведочи Мило Ломпар. Први модел је функционисао за време Слободана Милошевића: „Тај модел је до 2000. године углавном био одређен титоистичким наслеђем: однос према југословенству и комунизму био је противречан, српско наслеђе је постепено добијало знатније присуство, ратови су имали двострука образложења: као ратови за одбрану југословенске државе и као ратови за српска национална права. Но, појам српског народа био је битно фрагментаризован: давнашње регионалне представе надограђене су републичким и покрајинским границама. Тек је злочиначко НАТО бомбардовање 1999. године дало искључиво српски карактер ратним догађајима.“¹⁵

А онда је наступила нова епоха: „Тај мутни модел почео се распадати после 2000 године. Кључна је била прва деценија, јер је требало сачекати ново поколење које би прихватило ново поимање државе, друштва, окружења, комуникације, посла. То се упадљиво образује у последњој деценији. Тај модел, на коме почива садашња власт, има два састојка. Први је културно наслеђе које се призива у јавну свест да би се обезбедио привид политичког континуитета владајуће странке са претходном родољубивом идеологи-

¹⁵ Мило Ломпар: Избори ништа неће решити, <https://catenamundi.rs/vidici/milo-lompar-izbori-nista-nece-resiti/>

јом: дан заставе, ћирилица, навијачка поистовећивања са нацијом. Сви ти чиниоци су неспроводиви, али задовољавају фолклорну представу о националној политици.

Други састојак је духовна ситуација времена којом се постављају темељи новог поимања јавног морала: потпуна предаја имовине у руке страних чинилаца: аеродром, земљиште Београда на води, Рио Тинто; нетрадиционална сексуална оријентација као званични и опресивни чинилац упркос већинској вољи људи; закон о обавезној употреби родне равноправности у језику; одбијање да се повећа број часова српског језика и историје у школама. Итд. Ти чиниоци су агенда која ће се у будућности спроводити. Она има своју цену за друштво: криминализација коју толеришу страни чиниоци да би се српска национална права и у Републици Српској, и у Црној Гори могла постепено сводити на што мању меру.

Недавно смо имали и симболичко показивање овог склопа: после немачких застава, уприличених за време посете Ангеле Меркел, када је требало да се јавним написима на немачком језику у људску свест уреже колонијални жиг, дошао је дан српских застава, као задовољавање фолклорних представа. Могли бисмо казати да садашња власт форсира два облика српског национализма: декоративно-немачки и навијачко-фолклорни. Реч је, дакле, о сложеном сплету пропагандних дејстава која онемогућавају велику већину становништва да расуђује и да се оријентише.¹⁶

Оно што Вучић зове идејом „српског света“ у ствари је лаж неоколонијализма. И ми у тој лажи живимо. Али,

¹⁶ Исто

са лажју се не треба мирити. Јер, како каже Солжењицин, основно је: не живети у лажи.

Суштина обмане је у следећем: Вучић тобоже вара Запад. Он је патриота, и велики русофил.

ОДНОСИ СА РУСИЈОМ: БАЈКЕ И ИСТИНА

Код оцене појединих политичких феномена, као што је квалитет савремених односа између Србије и Русије, требало би, колико је то могуће, избећи њихову персонализацију, пошто она онемогућава да се објективно оцени један политички феномен. Ако савремене српско-руске односе оцењујемо узимајући у обзир садашњег главног „извођача“ политике Србије можемо лако доћи у ситуацију да „од дрвета не видимо шуму.“ Уз то, ризикујемо да наши закључци буду унапред дисквалификовани као провучићевски или антивучићевски, у зависности од изнете оцене, мада предмет нашег вредновања није политичка технологија Александра Вучић, већ садашњи ниво и перспективе српско-руских односа. Уосталом, политика се у 21. веку не може персонализовати као у 17. или 18. веку, пошто више не живимо у свету у коме на политику једне земље, била она мала или велика, пресудно може да утиче једна личност, ма колико била утицајна.

Следствено, на квалитет српско-руских односа пресудно не утиче партијски или персонални састав владе Србије, већ процес придруживања Србије ЕУ, мада се то увек јасно не види.

Иако ЕУ нема намеру да нас прими у своје редове, она диктира нашу спољну и унутарњу политику.

ПРОЦЕС СТАБИЛИЗАЦИЈЕ КАО ПЛОД ПОРАЗА

Као прво, не треба сметнути с ума да су појединачни споразуми о стабилности и придруживању, које су закључиле земље тзв. Западног Балкана са чланицама ЕУ, само формално-правни инструменти политичког Процеса стабилности и придруживања тзв. Западног Балкана. А тај институционални Процес Европска комисија је покренула баш у жеку НАТО агресије на СРЈ у мају 1999. године. Није случајно да је процес придруживања ЕУ само на подручју Западног Балкана добио додатни атрибут 'стабилности.' Стабилност је еуфемизам за послератно цементирање и трајно институционално обезбеђивање свих резултата ратова које је НАТО током деведесетих година водио против Срба; почев од бомбардовања Републике Српске 1995, преко подршке хрватској агресији на Републику Српску Крајину исте 1995. године, па све до 1999. и агресије НАТО против СРЈ, која је довела до стационирања НАТО снага на Косову и Метохији и до формирања на територији Србије, под покровитељством НАТО пакта, лажне државе Косово.

РЕГИОНАЛНА САРАДЊА

У оквиру Процеса придруживања и стабилизације кључна је регионална сарадња, јер се кроз обавезу регионалне сарадње земље Западног Балкана приморавају да прихвате и правно санкционишу политичку мапу Балкана коју је исцртала војна интервенција НАТО пакта током деведесетих година прошлог века. Зато у члану 5. ССП који је Србија закључила са ЕУ стоји да је обавеза регионалне сарадње услов свих услова у процесу придруживања Србије ЕУ. Једном речју, ССП закључен између Србије и ЕУ треба да обезбеди цивилне гаранције да ће Србија остати у зони војне, политичке, економске и уопште цивилизацијске доминације Запада и после краха пројекта униполарног уређења света.

На Балкану који је споразумима о стабилизацији и придруживању које су закључиле БиХ, Србија, Црна Гора, Северна Македонија и тзв. Косово обележен као искључива интересна сфера Запада, нема места за Русију. Придруживање појединих балканских земаља ЕУ и присуство Русије у тим земљама су обрнуто пропорционални процеси. Што се више стандарда наметнутих од стране ЕУ усвоји у појединим областима, од привреде до спољне политике, руско присуство у појединим земљама Балкана ће бити све мање могуће. Томе служе, примера ради, хармонизација прописа у области енергетике (Трећи енергетски пакет) или усаглашавање спољних политика балканских држава са спољном политиком ЕУ (увођење санкција Русији).

НЕМА МЕСТА ЗА РУСИЈУ

Иако је Русија најосетљивија на последице хармонизације енергетске и спољне политике балканских држава, усаглашавање у овим областима је само врх леденог брега. Имплементацијом тзв. европских стандарда у свим балканским државама, па и у Србији, ЕУ ствара својеврсни неоколонијални привредни, административни, правни и образовни модел, који у првом реду треба да заштити политичке интересе Брисела и економске интересе западних корпорација, па и у врло могућој ситуацији да тзв. Западни Балкан остане ван ЕУ.

У ком степену процес придруживања ЕУ креира политику у Србији, види се по томе што је од испуњења политичких захтева ЕУ, којима се условљавало отварање појединих приступних поглавља, претходних година зависно опстанак или долазак на власт у Србији. Подсећања ради, Коштуничино политичко „пензионисање“ уследило је након што је он у март 2008. одбио да потпише ССП са ЕУ, јер је већина чланица ЕУ признала тзв. Косово. Процес придруживања Србије „одмрзнут“ је после две године, тек када је 2010. године Тадић пристао на преговоре између Србије и тзв. Косова под покровитељством ЕУ. Процес ратификације ССП од стране појединих чланица ЕУ окончан је у јулу 2013., тек пошто су Дачић и Вучић потписали Бриселски споразум, којим је Србија добровољно укинула на Косову и Метохији своје судове, органе локалне самоуправе, полицијске органе, цивилну заштиту.

РАСЦЕП МЕЂУ РАДИКАЛИМА

У којој мери обавезе које Србија има према ЕУ у процесу придруживања обликују политички живот у Србији, показује и то што је садашња владајућа странка, СНС, формирана поводом ратификације ССП у Народној скупштини Србије. Пошто је СРС била против ратификације ССП, деловањем појединих људи из апарата Бориса Тадића инициран је расцеп унутар радикала, од којих се издвојила група посланика, на челу са Томиславом Николићем и Александром Вучићем, која је подржала ратификацију ССП. Без њихових гласова ССП тада није могао бити ратификован. Тако су „напредњаци“ и њихов лидер свој нови политички живот заправо везали за успех процеса придруживања Србије ЕУ.

Чињеница је да је током претходних девет година, од када је на власти СНС Александра Вучића, ЕУ отворила највише поглавља са Србијом, више него у време Бориса Тадића. С обзиром на то, поставља се питање да ли би бриселски цивилни (ЕУ) и војни (НАТО) штаб, који је срушио Јануковича због одбијања потписивања Споразума о придруживању Украјине ЕУ, политички наградио садашње руководство Србије унапређењем приступног процеса да је сарадња Србије са Русијом у међувремену подигнута на квалитативно виши ниво.

ТОЛЕРИСАЊЕ РУСИЈЕ

Пре ће бити да политички Запад, Вашингтон и Брисел, толеришу руско присуство у оквирима и степену који не

угрожава наметнуту стратешку оријентацију Србије, те да данас руско присуство у Србији не излази из тих оквира. Ван сектора енергетике, руско присуству у привреди Србије је симболично. Укупна спољнотрговинска размена Србије и Русије није се годинама повећала и износи између 2,5 и 3 милијарде евра, док је укупна трговинска размена са чланицама ЕУ у периоду 2009-2019. г. порасла за невероватних 250%. То је право лице политике непридруживања Србије трговинским санкцијама које је ЕУ увела против Русије. Увођење санкција Русији сигурно би дестабилизовало владу Србије, због снажних симпатија која према Русији гаји огромна већине грађана Србије, па је Брисел свом партнеру у Београду дозволио да санкције замени политиком замрзавања обима спољнотрговинске сарадње Србије са Русијом. У испуњавању те обавезе садашња власт је, како показују бројке врло ревносна, иако је Србијина привреда, а посебно пољопривреда, могла да има велику користа да је наша влада 2014. помогла српским привредницима да на руском тржишту заузму позицију привредника из ЕУ.

РАТ ПРОТИВ РУСА У ОБЛАСТИ ЕНЕРГЕТИКЕ

Да се ради и на смањењу руског учешћа у енергетском сектору Србије, потврдила је средином јануара ове године министарка за енергетику Зорана Михајловић, изјавивши како „цена природног гаса за привреду у Србији данас највиша у Европи. То је управо због овога што имамо само један правац дотока гаса и што је та цена таква каква је-

сте“.¹⁷ Ради допремања течног природног гаса из грчке луке Александрополис крајем ове године креће изградња гасне интерконекције Бугарска-Србија. Да Вучићева сарадња са УАЕ, Катаром и Бахреином има веза и са обавезом коју је Србија преузела Вашингтонским споразумом, да диверзификује своје снабдевање енергентима, показала је посета изасланика краља Бахреина. Гост из Бахреина је понудио Србији да државна гасна компанија ове арапске земље снабдева Србију течним нафтним плинном.

ЛАЖНА ВОЈНА НЕУТРАЛНОСТ

Слично стоје ствари и с наводном војном неутралношћу Србије. Предуслов за сваку неутралност, политичку или војну, јесте равнотежа утицаја супростављених иностраних интереса. У данашњој Србији се међутим не може говорити ни о каквој равнотежи утицаја када у је питању њен сектор одбране. Док је са Русијом замрзнута и војна сарадња у виду симболичног учешћа у неколико годишњих заједничких војних вежби, Србија од 2015. године има у оквиру програма ИПАП са НАТО пактом највиши степен сарадње који може да има једна држава која није чланица алијансе. То подразумева увођење НАТО стандарда у Војску Србије, висок степен размене података, заједничко планирање, усаглашавање безбедносно-политичких ставова. Док НАТО особље ужива потпуни процесни и фискални имунитет и право на привилеговано коришћење домаће инфраструктуре, особље руског Центра за ванредне ситу-

¹⁷ <https://www.slobodnaevropa.org/a/srbija-ruski-gas-alternative/31047524.html>

ације у Нишу ни после толико година не може да добије од владе Србије статус дипломатског особља.

Равнотежа утицаја великих сила која је у појединим периодима 19. и 20. века чувала мир на Балкану, нестала је са ових простора почетком деведесетих после разбијања СССР, које је последично довело и до разбијања Југославије. С тим у вези, данашња политичка, безбедоносна и економска доминација Запада у Србији знатно је више наслеђе процеса из деведесетих година прошлог века, него деловања било ког конкретног српског политичара. Ако се буде променио распоред снага и утицаја на Балкану, промениће се профили и деловање српских политичара.

ЛАЖНИ РУСОФИЛИ И ИЗДАЈА КОСОВА

Квалитет српско-руских односа далеко заостаје у односу на односе које Србија има са политичким Западом, не може се рећи да је руски фактор неважан и неутицајан у српској политици и то пре свега због снажног проруског става српског друштва. Чак је и Запад крајем прве деценије овог века схватио да у Србији не може да има успешне партнере у власти, ако они макар јавно не кокетирају са русофилским осећањима српског народа. Противустанци Бриселски споразум којим се Србија одрекла кључних атрибута суверености на подручју КиМ могла је без политичких последица да потпише само политичка гарнитура за коју се у српском народу веровало да је патриотска и русофилска и која је повременим националним и русофилским изјавама вербално амортизовала јавност.

Ако би се тражио кључни позитивни стереотип о Русији међу данашњим генерацијама Срба, онда је то доживљај Русије као последњег чувара Косова и Метохије у саставу Србије. Сва позитивна историјска сећања на улогу Русију у српској историји, од руске помоћи у обнови нововековне српске државности двадесетих година 19. века, па до уласка Светог цара Николаја у рат против Аустроугарске и Немачке ради заштите Србије, кристализована су код данашњих Срба у само једно очекивање: да ће Русија, бранећи међународно право и Резолуцију 1244. заштитити територијалну целовитост Србије од иностраних узурпатора и домаћег вероломства.

Имајући то у виду, евентуална одлука Кремља да из било ког разлога напусти садашњу јасну начелну позицију изазвала би у српској јавности такав степен разочарења, који би англосаксонској политици пружио готов материјал за продукцију масовне русофобије, која никада није код Срба ухватила озбиљнијег корена, мада је Лондон на томе радио од успостављања дипломатских односа са Кнежевином Србијом 1837. године.

НЕ МОЖЕ „И РУСИЈА И ЕУ“

Стратешки гледано, процес придруживања Србије ЕУ највише штети односима Србије и Русије. Међутим, о чланству Србије у ЕУ се не може говорити све док Србија не омогући тзв. Републици Косово чланство у УН и реши са њом сва спорна питања. Имајући то у виду, најтежи ударац односима између Србије и Русије био би нанет одлуком Русије да прихвати споразум између Србије и тзв. Косо-

ва који би омогућио чланство тзв. Косова у УН и другим међународним организацијама.

Српска јавност би такав акт Москве оценила као вероломство, а пред јавношћу која има такво осећање власт више не би морала да се правда водећи провидно братску политику према Русији. После руске сагласности да тзв. Косово постане члан УН Москва би изгубила и последњи инструмент за утицај на балканске политичке прилике, па би се званични Београд нашао под искључивим утицајем Вашингтона и Брисела. Све то објашњава зашто ЕУ не тражи од Београда да усагласи своју спољну политику са ЕУ и уведе санкције Русији, већ инсистира на кооперативности Београда у решењу косовског питања. Уколико би косовско питање било решено онако како је замислио Запад, а Београд при томе убеди Кремљ да је такво решење у најбољем српском интересу, сагласност Кремља дата таквом плану искључила би трајно Русију са Балкана.

ЧТО ДЈЕЛАТ?

Питање је шта треба учинити да би се у садашњим условима сачувало стратешко савезништво Србије и Русије. Истакли смо да историјско српско-руско савезништво данас трпи озбиљна политичка, безбедоносна, културолошка и економска ограничења која су наслеђена из последње деценије 20. века, у којој је свет живео по америчком диктату. И поред тих ограничења савезништво не само између два народа, које је неупитно, већ и између две државе постоји и њега у будућности треба, не само сачувати, већ колико је то могући и унапредити.

У овом тренутку је за очување српско-руског савезништва најважније спречити реализацију намере Запада да са Балкана попуно истисне Русију, као политички фактор без чије сагласности се не може решити ни једно спорно питање на подручју бивше Југославије. Зато Русија не сме, пре свега, да дозволи да у будућности остане без права вета у Савету безбедности када је у питању решење косовског питања, тако што би дала сагласност за улазак тзв. Републике Косово у УН. Таквим чином би Русија не само престала да буде велика сила на балканској средокраћи евроазијских путева, већ би чином признања тзв. Косова Русија заправо легализовала агресију НАТО на СРЈ и последице које је овај злочин против мира произвео на терену. Верујемо да Русија 2021. године може више да учини у светској политици него што је то могла Русија 1999. године. Тадашње руско руководство је и поред свих спољних притисака и унутрашњих слабости успело да издејствује доношење Резолуције 1244 СБ која гарантује територијални интегритет Србије на КиМ. Уз то, Резолуција 1244 је, како-тако, успела да сачува кључна начела међународног права насталог после Другог светског рата, пошто се у Резолуцији ни на који начин не конвалидира НАТО агресија на СРЈ, нити се правно оправдава теорија тзв. ремедијалне сецесије.

СУДБИНА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Пошто је политичко присуство Русије на Балкану нужно за опстанак српског народа као целине, политичком Западу не одговара постојеће дејтонско уређење БиХ и блиске везе између РФ и Републике Српске. Кремљ је 1995.

био укључен у дејтонски преговарачки процес, пошто је тада Запад веровао да ће Русија, која је средином деведесетих година била на коленима, и у будућности бити само пуки сателит евроатлантског блока. Данас би Вашингтон и Брисел да истисну Москву из БиХ и зато користе процес придруживања БиХ ЕУ. Под оправдање успостављања функционалније државне организације, ЕУ тражи од БиХ да у процесу придруживања измени постојећи Устав, који је саставни део Дејтонског мировног споразума, чији је један од гараната и Руска Федерација. Циљ је да се одузимањем надлежности од ентитета изврши централизација БиХ, како би се путем уставноправног слабљења Републике Српске ослабио руски утицај на босанскохерцеговачке политичке прилике. Русија би насупрот тежњама за ревизију дејтонског уређења и унитаризацију БиХ морала да изађе, заједно са руководством Републике Српске, са захтевом да се Републици Српској врате све надлежности предвиђене дејтонским Уставом, а које су јој у претходном периоду отете одлукама Високог представника или под његовим политичким притиском.

Очување замрзнутог конфликта на КиМ и спречавање уставноправне прекомпозиције БиХ довољно је за очување садашњег нивоа српско-руског савезништва, али за његово унапређење неопходно је снажније и видљивије руско присуство у привреди, медијима и образовању Србије и Републике Српске, али и Црне Горе.

КЉУЧНИ ИЗАЗОВИ

Најкраћем најакутни изазови који данас стоје пред Србијом су следећи:1) власт се налази пред искушењем да озбиљан дефицит демократског легитимитета, проистекао из чињенице да је 4/5 опозиције дојкотовало претходне парламентарне изборе, надокнади новим спољнополитичким уступцима. Уплетеност појединаца из врхова власти у највеће криминалне афере показује да ће Вучић бити озбиљно рањив у преговорима са челницима ЕУ и да се стога могу реално очекивати његови нови уступци.

2) Опозиција ће се, као и више пута до сада, наћи пред искушењем да одсуство слуха код власти за истински дијалог о стварању предуслова за слободне и фер изборе надокнади тражењем подршке од иностраног, западног фактора. Тако Запад опет, као уочи 5. октобра 2000. године, добија прилику да, с једне стране, уцењује Вучића аферама и дефицитом демократског легитимитета, а да с друге стране, постане опасан тунор опозиције, способан да у свако доба инструментализује и каналише стварно незадовољство или да посредством обавештајних канала произведе нове разлога за незадовољство јавности.

ДЕГРАДАЦИЈА ЈАВНОГ МОРАЛА

Атмосфера у подељеном и незадовољном српском друштву, препуном видљивих и латентних конфликта, које је је умногоме фрустрирано великим и трагичним националним поразима из последње деценије 20. века, додатно се заоштрава насилним наметањем морално и културолошки

неприхватљивих законских норми. Тренутно одложено, али трајно претеће, доношење закона о истополним заједницама, који противно чл. 62. Устава Србије, који треба да изједначи у правима хомосексуалне заједнице са браком, биће озбиљно искушење за стабилност у Србији. Усвајање овог закона би показало да стратегију садашње власти (промена етичког и културно-идентитетског модела) и даље дефинишу и спроводе отворени агенти западног интереса обучени током и после петооктобарског преврата, каква је министарка Чомић, а да се кадрови СНС искључиво баве политичком техником опстанка на власти. Вучић је потенцијално толико рањив да може пристати и на доношење таквих монструозних закона који ће га неповратно одвести у конфронтацију с великим делом српског друштва. Ипак се у Бога надамо да ће се власт у последњем тренутку уразумити, да ће послушати глас Цркве, и да ће одустати од намере да деконструирате најважнији друштвену установу – брак, мада је већ усвојен наказни Закон о родној равноправности, који форсира џендер идеологију и намеће је свима, а пре свега младима, кроз систем образовања.

ДУЖНИЧКО РОПСТВО

Иако је проблем јавног дуга Републике Србије више хронични, него акутни изазов, политичку ситуацију у Србији опредељује чињеница да Србија 2020. годину завршила са јавним дугом од 26,66 милијарди евра, што чини 56,8 % домаћег бруто друштвеног производа. Када се финансијским обавезама Србије према кредиторима придода зависност државног буџета од пореских уплата

страних инвеститора, који су највећим делом из западних држава, онда је јасно ко може пресудно утиче на политику Србије у овом моменту.

Просјак нема право на слободу. А Србија је у стању просјаштва и босјаштва.

ШТА ЗНАЧИ „НЕУПОТРЕБЉИВА ПАТРИ- ОТСКА ВЕЋИНА“

Срби су, у Србији и друге, против НАТО империје, ЕУ лажи, за Косово и Метохију изнад Брисела и Вашингтона, али – шта то вреди? Многи од њих верују да је Вучић против НАТО империје, ЕУ лажи и за Косово и Метохију изнад Брисела и Вашингтона. Док Вучић погапа један по један спрат српске куће, њему се верује као Великом Архитекти Свемира. Ако се томе дода и лажна прича српске интелигенције, тобож леве и тобож десне, тобож либералне и тобож патриотске, све је много јасније. Српска интелигенција из лукративних разлога посматра пропадање Србије, каже професор Мило Ломпар: “Невладина или другосрбијанска интелигенција има покриће за мимикријску подршку власти у томе што власт постепено напушта део по део националних интереса. Њих не занима недемократичност власти у поступцима према Косову и Метохији”.¹⁸

Два главна циља западне НВО интелигенције су коначна предаја Косова и Метохије и уклањање руског утицаја са Балкана. Они се надају да ће Вучић све то „одрадити“ за

¹⁸ Мило Ломпар: Ова власт је створила наказни спој елитизма и примитивизма, <https://stanjestvari.com/2021/07/28/milo-lompar-ova-vlast-je-stvorila-nakazni-spoj-elitizma-i-primitivizma/>

њих. С друге стране, „родољубиволика“ интелигенција не жели да се бави Вучићевом издајом, и посеже, материјалног добра ради, за „реторичком бижутеријом“: „Они занемарују недемократичност власти због наводне државне и националне идеје. Тако стварају фатално поистовећивање ове власти и народа и државе. Међутим, ниједна власт није еталон државе и народа“.¹⁹

НВО интелигенција и „родољубиволика“ интелигенција се прећутно слажу да Вучића и његове треба подржавати док не почну да падају, а онда – „куд који, мили моји“: „Ако она падне, сви ће похитати да кажу како је нису подржавали, позивајући се на садржаје владања које су критиковали. Право питање, међутим, гласи: кад и како је нисте критиковали? Зашто једнима нису сметали поступци око Косова и Метохије? Зашто другима нису сметали поступци око Савамале и медијски терор?“²⁰

У таквом времену, прича о „српском свету“ само је још једна магла на путу завођења Србије и Срба. Ми ту маглу морамо расејавати, да се не бисмо опет нашли с оне стране Голеш планине. Само ће нас истина ослободити.

Октобар 2021.

19 Исто

20 Исто

ДНЕВНИК НАШЕ РУСКЕ БРИГЕ: ПРВА ПОЛОВИНА МАРТА 2022. ГОДИНЕ

УМЕСТО УВОДА

Нико нормалан није срећан због рата на Украјини. Довољно је замислити како би изгледало да Србија зарати са Црном Гором. Али, сукоб се десио. Јер је давно речено – ко неће брата за брата, хоће туђина за господара. И туђин се радује. Нада се да ће се Словени узајамно потаманити.

Текст који читалац има у рукама плод је заједничког напора потписника ових редова, који се већ годинама баве српским и руским темама, покушавајући да, како би рекао Владимир Мајаковски, у дебело ухо забоду нежну реч. Реч о љубави хришћанској и вери православној, без којих свет тоне у ратове и крвопролића.

На несрећу, православни су заборавили Христа, Бога љубави, и почела је трагедија.

Као православне Србе и Словене, нас ратни ужас боли и губитак остаје непорецив. Јер, сви смо криви за све: да смо ми били бољи људи и хришћани, зло се не би умножило, и чаша се не би прелила. То нарочито осећамо у Великом посту, када православни треба да се кају и мисле о својој души. Али, бол који осећамо не сме нас спречити да рационално сагледавамо оно што се дешава пред нашим очима. Ови записи су покушај у том правцу.

Покушали смо да сагледамо догађаје у првој половини марта 2022. године. И не заборавимо: Украјина је Крајина, граница, али, наравно, не Европе, Немачке или Француске, већ граница „руског света“. Русија из угла оваквог етимолошког и историјског тумачења не угрожава Европу, већ је НАТО покушао да продре и на идентитетском плану разједини некада јединствени руски свет.

БАДИНТЕРОВА КОМИСИЈА НЕКАД И КРОКОДИЛСКЕ СУЗЕ НАД УКРАЈИНОМ ДНАС

Зашто политички Запад не примењује на Украјину оне принципе које је применио на СФРЈ, па у сличним ситуацијама доноси дијаметрално супротне закључке: Југославија се распала, а Украјина се разбија?

За разумевање ситуације у Украјини неопходно да се вратимо у 1991. када је Бадинтерова комисија признала једнострану сецесију Словеније и Хрватске. Зашто политички Запад не жели да исте принципе примени на Украјину после признања ДНР и ЛНР од стране Кремља?

Противници признања ДНР и ЛНР стално се позивају на међународно право, притом заборављајући да се кључ за разумевање онога што се дешава у Украјини налази у мишљењу Бадинтерове комисије, коју је поводом једностраних сецесија појединих република СФРЈ 1991. основала Европска економска заједница. Комисија је закључила да СФРЈ није разбијена него да се распала.

Да би разумели шта се заправо догодило у Украјини после признања ДНР и ЛНР од стране Москве, потребно је, да се вратимо на почетак 90-тих година када су створени важни преседани у међународноправној пракси. После једностраних сецесија Словеније и Хрватске, Бадинтерова комисија у свом званичном мишљењу заузела становиште да једностране сецесије ових република нису противправни акти, па стога СФРЈ није разбијена, већ је дошло до дисолуције (распада) државе.

Једностране сецесије Словеније и Хрватске проглашене су легитимним, као и признања других држава која су потом уследила, зато што, по мишљењу Бадинтерове комисије, централни органи власти СФРЈ, у којима више нису партиципирале отцепљене републике, нису ефективно контролисали целокупну државну територију. Из тога је изучен закључак о дисолуцији државе.

Управо се то догодило и на Украјини. Након наранџасте револуције, односно Евромајдана, Запад је инсталирао, Путиновом речју, један марионетски режим, који од самих почетака није ефективно контролисао руско-језичне регионе, који су дискриминисани по језичкој и националној основи. Ако на ове чињенице применимо мишљење Бадинтерове комисије, онда долазимо до закључка да се једностране сецесије ДНР и ЛНР, као и признање ових некадашњих региона Украјине од стране Москве, ни по чему се не разликује од једностраних сецесија Словеније и Хрватске и признања од стране Немачке, Ватикана и других америчких сателита с почетка 90-тих година.

Из угла чињенице да централни органи из Кијева одавно већ не контролишу територију Доњецког и Луган-

ског региона, баш као што ни централни органи СФРЈ нису контролисали Хрватску и Словенију, једностран сецесија ДНР и ЛНР је легитимна, барем онолико колико и иста таква сецесија Словеније и Хрватске. Или Бадинтерови председани не важе тамо где су старији интереси НАТО.

Украјина према важећем Уставу није федерација, али је високо децентрализована држава, а Доњецки и Лугански регион имају статус Уставом заштићене самоуправе. С обзиром на то да су административне границе Словеније и Хрватске проглашене за државне, примена принципа *possidetis juris*, од ког је пошла Бадинтерова комисија, у случају Украјине значи да регионалне границе гарантоване Уставом Украјине постају границе независних држава ДНР и ЛНР.

У јавности постоји неразумевање када је у питању природа акта признања једне државе и неразумевање природе настанка државе. Признање је политички, а не правни акт. Настанак државе је пре свега фактичко питање, а посебно у условима кризе међународног поретка чији смо сведоци. Та криза је започела још раних деведесетих година прошлог века. Уместо да стабилизује међународне односе, крај Хладног рата пореметио је Јалтско-потсдамски поредак, јер се политички Запад определио да у једностраном режиму призна једнострану сецесију југословенских федералних јединица и тиме одобри разбијање државе која је била оснивач УН.

Шира јавност често погрешно верује да је питање настанка државе и питања сецесије регулисано међународним правом. Ова важна питања, по његовом мишљењу, апсолутно нису регулисана међународним правом. Ми

имамо пред собом само преседане које је Запад направио у раним деведесетим прошлог века у Југославији.

Улазимо у период када ће се међународно право развијати рестриктивно, због изразите конфронтације која постоји у свету. То значи да ће се из угла међународног права сматрати противправним само оно што је регулисано међународним конвенцијама, а све друго ће бити дозвољено.

Тачно је да међународно право на нивоу начела даје приоритет заштити територијалног интегритета једне државе у односу на друге, али је исто тако тачно да међународно право не забрањује једностране сецесије, нити регулише поступак остварења права на самоопредељење, као што је то потврдио и Међународни суд правде оцењујући противправност Декларације независности тзв. Косова.

Имајући то у виду, другачије изгледају међународноправне паралеле између ДНР и ЛНР и тзв. Косово. Косово у саставу Србије не штите некаква апстрактна међународноправна начела већ конкретни међународноправни акт - Резолуција 1244 СБ УН, која може да се промени само уз сагласност Русије.

Уосталом сама етимологија речи Украјина показује да Крајина (некадашња војна граница) мора да има своју матицу.

ИЗБАЦИТИ РУСИЈУ ИЗ УЈЕДИЊЕНИХ НАЦИЈА

Док се, са једне стране, позивањем на међународно право, Русија осуђује због нарушавања територијалног интегритета Украјине, с друге стране се говори о правној могућности суспендовања или искључења Русије из чланства УН. Да ли су ови ставови противуречни, те да ли се покушајем анулирања права вета Русије потпуно укида међународно право?

Према Повељи УН, чл. 5. и 6. глава II, чланица УН може бити суспендована или искључена из чланства на основу одлуке Генералне скупштине, али тој одлуци мора да претходи позитивна препорука Савета безбедности УН. Имајући у виду да Русија располаже правом вета у Савету безбедности, таква одлука Савета безбедности је, каже, незамислива.

Поједини западни стручњаци из области међународног права су помињали могућност да се заобилазним начином, који је 1974. године примењен према Јужноафричкој Републици (ЈАР), суспендује чланство Русије у УН. Тако што ће Генерална скупштина поново преиспитати и одбити акредитиве делегације Русије у УН. И у случају ЈАР је таква одлука оцењена као прекорачење овлашћења предвиђених Повељом од стране Генералне скупштине, а такво прекорачење овлашћења било би још очигледније и драстичније у односу на једну сталну чланицу СБ УН.

Акцијом демилитаризације и денацификације Украјине Русија је послала јасну поруку Западу да је епоха двојних

стандарда када је у питању право државе на безбедност и самоодбрану, као и право народа на самоопредељење, прошлост.

Уколико би Запад покушао да искључи Русију из УН било би поништено међународно право у целини, јер је немогуће да постоји међународноправни поредак у који није укључена велика сила која држи 1/6 светског копна. Да ли је политички Запад, који се налази у дефанзиви, спреман да живи у мултиполарном свету у коме не постоји ни једно међународноправно јемство? У то се не може веровати, осим ако на Западу нису одлучили да исценирају трећи светски рат.

Имајући то у виду, пре се ради о пропагандној манипулацији Запада с циљем да се, с једне стране, заплаши Русија и евентуално изазове раскол унутар руске политичке елите, а да се, с друге стране, изврши притисак на државе које колико-толико воде вишевекторску спољну политику да се потпуно укључе у табор западне осовине. С тим у вези, политичком Западу, а пре свега САД, не одговара ситуација која тренутно постоји на Балкану, где две географски гледано централне балканске државе, Србија и Босна и Херцеговина, чине острво у НАТО мору.

Пропагандна манипулација са тезом о наводном искључењу Русије из УН, треба да пошаље поруку српском народу да Русија више нема правних инструмената да у УН брани Резолуцију 1244, нити да на било који начин штити интересе српског народа у Србији и Републици Српској. Сходно томе, шаље се порука да само НАТО може да заштити српски народ, па је стога место Србије и БиХ у НАТО.

Једино што се у таквој пропагандној скаски не каже српском народу је да су интереси НАТО и САД трајно супротни српским интересима, јер Запад неће да одустане од тзв. независности Косова, нити од централизације БиХ и укидања Републике Српске.

Једном речју, НАТО јесте на границама српских земаља као што је Тројни пакт био на границама Југославије, али као што српском народу није било живота у редовима Хитлерових савезника, тако му не би било опстанка ни у редовима НАТО.

СРБИЈА И САНКЦИЈЕ РУСИЈИ: НЕ, НЕ И НЕ!

Придруживање Србије санкцијама које је политички Запад увео Русији неоправдано је из угла српских државних и националних интереса.

Русија, као стална чланица Савета безбедности са правом вета, одлучно брани српски територијални интегритет гарантован Резолуцијом 1244. За разлику од Русије највећи број држава политичког Запада не поштује територијални интегритет Србије, пошто је признао тзв. Републику Косова, која је плод америчког војног интервенционизма с краја прошлог века.

Русија чврсто брани дејтонску позицију Републике Српске и не признаје нелегалног високог представника Шмита. Русија је 2015. године у Савету безбедности ветом спречила усвајање резолуције којом се српски народ оптуживао за наводни геноцид у Сребреници.

Срби и Руси никада у ратовима нису били на супротним странама. Једини квислиншки режим у Европи који није током Другог светског рата упутио војнике на Источни фронт био је режим генерала Недића. Следствено, данашња Србија тиме што се није придружила санкцијама против Русије само ради оно што су радили и наши преци.

Томе треба додати да Србија у гасном сектору скоро у потпуности зависи од Русије, а руски Гаспром је власник Нафтне индустрије Србије. Дакле, ни економски разлози не говоре у прилог увођења санкција Русији.

Уз то, санкције су супротне међународном праву, пошто њих могу увести само УН.

Додуше, од времена раздијања Југославије и признања једностраних сецесија Словеније и Хрватске од стране Запада, а нарочито од агресије НАТО пакта на Републику Српску 1995. и СРЈ 1999. тешко се може уопште говорити да постоји јединствен међународноправни поредак основан после 1945. Пре се може говорити о остацима међународноправног поретка. Политички Запад се селективно позива на међународно право и покушава своју вољу да представи као међународно право.

Руска војна интервенција у Украјини, а нарочито непридруживање санкцијама бројних азијских, афричких и латиноамеричких држава, па и таквих земаља као што су Кина, Индија, Турска, Пакистан, Бразил, показује да је прошла епоха униполарног света. Србија је последња која треба да буде заробљеник једног одлазећег света, за разлику од ЕУ и већине држава нашег региона које не могу да се ослободе америчке контроле, мада ће највећу цену сукоба

на Украјини захваљујући САД платити Европа, која ионако постаје све више економска, демографска и војна периферија света, нарочито у односу на Азијско-пацифички регион.

УКРАЈИНСКА КРИЗА И СРБИ: НАЈЧЕШЋЕ ПОСТАВЉАНА ПИТАЊА

Какве последице се очекују од оваквог односа Србије према Украјини?

Ми на Балкану већ тридесет година посматрамо догађаје са наметнутог глобалистичког становиштва, коју у суштини не одговара стварности. Тачније наш поглед на свет није наш, већ је производ пропагандне индоктринације. Већ је речено да највећи део света, већина држава на три континента, неће подржати санкције политичког Запада према Русији. Те земље неће пуцати „себи у ногу“, већ ће гледати да извуку што већу корист у трговини са Русијом, као што је Кипар у време санкција против СРЈ извукао велику финансијску добит, јер су српске компаније радиле преко Кипра и тако заобилазиле санкције. Ако је то било могуће у униполарном свету деведесетих година прошлог века, онда је то могуће нарочито данас. Следствено, Србија може само економски профитирати од тога што се није придружила санкцијама против Русије. Последице могу имати поједини политичари који су политичком Западу обећавали и оно што се тешко или с великим ризицима може спровести у дело. Запад уме да буде окрутан према својим клијентима, али то је већ њихов проблем, а не проблем државе Србије и српског народа.

Да ли ово значи и својеврсни опроштај Србије са европским интеграцијама, или бар док је Вучић је на власти?

Са евроинтеграцијама на Балкану је готово зато што сама ЕУ нема перспективу. САД су се добрано потрудиле да политички поделе Унију, дајући подршку радикалним ставовима земаља Источне Европе у односу на земље „старе Европе“. ЕУ ће доживети озбиљну економску кризу због ситуацију у Украјини. И најзад, без промене уређења ЕУ она је бесперспективна. ЕУ је конфедерација, а све конфедерације су се или распале или су постале федерације, односно праве државе. Без федерализације Уније нема ни нових проширења, што је, уосталом, и став Француске. Таква федерализована Унија представља баук за државе као што су Пољска и Мађарска, а такву централизовану Унију не би желеле ни САД, које су се у 20. веку, а и данас водиле девизом „слаба Европа - јака Америка“. То су прави разлози због којих на дужи рок неће бити ништа од прикључења Србије и других балканских држава ЕУ. При том, нико не зна шта би им и донело придруживање ЕУ, осим додатног одлива становништва.

Да ли је то последица „седења на две столице“ када су Запад и Исток у питању и докле ће Србија моћи да издржи ову ситуацију?

Мултиполарна стварност данашњег света оправдава српску вишевекторску спољну политику. Српски народ је издржавао и тежа искушења у историји. Никада своје спољнополитичко опредељење није, као неки други балкански народи, опредељивао према критеријуму моћи. Други светски рат довољно говори о томе. Друго је питање

да ли поједини српски политичари који имају личне обавезе према Западу могу да издрже „седење на две столице“. Они увек ризикују да дођу у сукоб или са својим народом или са западним центрима моћи, чији утицај на Балкан је још увек јак.

Неколико западних лидера објавило је да је следећи Путинов „циљ“ Балкан и његова дестабилизација. С обзиром на нерешен спор са Косовом и Додикове позиве на отцепљење, да ли предстоје тешка времена за регион?

Једини дестабилизатор Балкана у последњих 30 година био је НАТО пакт и САД. Они су главни кривци за признање једностраних сецесија Словеније и Хрватске и за агресију на СРЈ и за проглашење тзв. Републике Косово. Став Русије је увек био да балкански народи сами треба да пронађу решење за своје проблеме. За разлику од Русије САД и Велика Британија су увек на Балкану радили по систему „завади па владај“. Стабилност ситуације на Косову угрожавају они који шире илузију косовским Албанцима да је коначно решење могуће без договора са Београдом и мимо Резолуције 1244. Стабилност БиХ угрожава Запад који покушава да насилно промени дејтонско уставно уређење и централизује БиХ. Онај ко српском народу угрожава елементарно право на самоопредељење, које су на простору бивше Југославије конзумирали у пуном обиму сви народи, тај гура Балкан у нове неприлике.

Балтичке државе, које су део НАТО-а, већ се плаше да Алијанса неће моћи да их заштити ако Путин „крене на њих“. Да ли је могућ сукоб Русије и НАТО-а и како ће се Србија понашати у тако разорној ситуацији?

Балтичке државе су прихватиле да буду центар за ширење агресивне русофобије, као што су се у Другом светском рату „истицале“ бруталним антисемитизмом. Разумљиво је да се немирној савести руководиоца прибалтичких земаља, у којима се врши драстична дискриминација Руса, стално причињавају Руси на њиховим границама. Реч је о феномену немирне савести. Њима не прети Путин, већ они својим делима угрожавају опстанак сопствених земаља. Не угрожава Русија независност прибалтичких земаља, већ су прибалтичке земље постале обични НАТО војни логори за дестабилизацију Русије и као такви одавно су лишени атрибута суверености. Једино што су политичари из ових земаља у праву, то је њихов оправдани страх да их НАТО не може заштити. Англосаксонци, као што се види на Украјини, и не покушавају да заштите било коју европску државу, већ да иницирају што тежи сукоб међу њима. Сукобљена и завађена Европа, па и Прибалтик и Русија, потребни су Англосаксонцима. Ту се открива главни мотив Брегзита.

ШТА БИ ЗНАЧИЛА ПОБЕДА РУСИЈЕ: ОСНОВНЕ ТЕЗЕ

Успешни завршетак руске акција демилитаризације Украјине проузроковао би коначни крах глобалистичког пројекта успостављања светске владе. Пошто је за политичку, правну и економску глобализацију кључно слабљење националних држава и преношење њиховог суверенитета на наднационалне институције, глобалистима је било кључно да националну државу лише права на самоодбрану и вођење рата. Зато је за успостављање униполарног порет-

ка после завршетка Хладног рата пресудно било кажњавање политичких и војних руководилаца Републике Српске, Републике Српске Крајине и Савезне Републике Југославије због тога што су покушали ратом да бране право српског народа на самоопредељење и заштиту територијалне целовитости СРЈ (у случају Косова и Метохије). Агресија НАТО пакта на Републику Српску 1995. и СРЈ 1999. и пресуде Хашког трибунала требало је да служе као пример другим независним државама и њиховим руководиоцима, да у глобалистичком поретку право да води рат има само војска глобалистичких структура – НАТО пакт. Лишавајући их права на заштиту националних интереса вођењем рата, глобалисти су заправо лишавали националну државу кључног атрибута суверености – IUS BELLI GERENDI. Посматрана из тог угла наметнута самоодбрамбена војна интервенција Русије у Украјини представља кључни допринос афирмацији улоге суверене државе, која би морала, како је то нагласио и В. В. Путин на последњем Валдају, да остане основна јединица у међународним односима. При том глобалистички поредак неповратно руше сами западни глобалисти, тиме што уводе економске и финансијске санкције Русији. Санкције ће јасно показати да свет није униполаран, као и да је политички Запад у општој дефанзиви. Посматрано из тог угла Русија данас на Украјини води пресудну борбу за опстанак суверених националних држава у свету и та борба се надовезује на отпор који су Срби пружили Новом светском поретку деведесетих година прошлог века. Убеђен сам да ће демонстрација руске снаге на Украјини, а остварење постављених циљева би морало бити потпуно и ефикасно реализовано, пробудити суверенистичке снаге у западној хемисфери.

Србија ће у садашњим условима свакако бити изложена притисцима да се придружи санкцијама против Русије. Иако Србија нема никаквих обавеза према политичком Западу, пошто није члан ни ЕУ ни НАТО, Запад користити различите канале и средства притиска на Александра Вучића, који у свом непосредном окружењу има бројне евроатлантске лобисте. Запад ће вршити притисак и претњама да ће лажна држава Косово бити примљена у НАТО, као и притисцима на руководство Републике Српске и претњама њеног укидања. С друге стране, јавност у Србији у огромној већини је на страни братске Русије и солидарисе се с руским народом и његовим руководством, па би увођење санкција Русије пре председничких и парламентарних избора 3. априла озбиљно умањило предизборни рејтинг Вучића и СНС. Уз то, енергетска стабилност Србије зависи у овом тренутку потпуно од руског гаса који стиже Турским током, а цео нафтнопрерађивачки сектор се налази у власништву Газпрома. Посматрајући из угла ових фактора велика је вероватноћа да ће Србија остати бар у догледно време једина европска земља која неће увести санкције Русији. Таква ситуација може бити искоришћена на обојано задовољство.

Гласајући за Резолуцију Генералне скупштине УН која је уперена против Русије српске власти су нанеле велику срамоту српском народу. Протести у знак подршке Русији који се одржавају, не само у Београду, већ и у другим градовима у Србији и Црној Гори, показују да је огромна већина Срба на страни Русије. Пошто је представник Србије у УН могао да гласа за антируску Резолуцију само уз изричито одобрење Вучића, јасно је да је Вучић на овај начин узвратио Руси-

ји, не само за подршку коју Русија пружа територијалном интегритету Србије на КиМ, већ и за подршку коју је њему лично давао у кризним тренуцима својим посетама председник Русије. Неспорно је да Путин ужива већи ауторитет у патриотском бирачком телу Србије, од самог Вучића, па је Вучић посете Путина Србији представљао не као подршку Србији и српском народу, већ њему лично. Захвалност коју су САД посредством твитера упутиле Вучићу после гласања у Генералној скупштини УН, јасно показују да су САД задовољне оваквом одлуком званичника Србије. Ипак, не треба очекивати да ће Србија пре председничких и парламентарних избора заказаних за 3. април увести санкције Русији, али да се то може десити убрзо после тога, показало је гласање у Генералној скупштини УН.

МРЖЊА ПРЕМА СРПСКОЈ ПРАВОСЛАВНОЈ ЦРКВИ

Није случајно да је рат Запада против Русије почео након обележавања два века од рођења Достојевског, који је знао да ће да оваквог сукоба доћи, а корен трагедије видео у папизму, метафизичкој вољи за моћ маскираној у хришћанство. Његов кнез Мишкин јасно је рекао да је папизам гори од атеизма, јер проповеда, инквизицијом унакажени, Христов лик. Јуриш папских крижара на Русију Светог Александра Невског, Наполеон са удруженим европским трупама (од шесто хиљада поведених на Москву вратио их је десет пута мање), Кримски рат, када се папа моли за победу турског оружја, а Француска и Енглеска помажу Турке, рат Беча и Берлина против Москве 1914, Хитлер, кога бла-

госиља Ватикан за „борбу против црвене опасности“ – све је то из истог извора. Кључни извор антируске мржње је поунијађена Западна Украјина, која је, 1596, Брест – Литовском унијом, папу признала за свог духовног оца, а касније стала уз Хитлера, све са својим унијатским поглавицом, митрополитом Андрејем Шептицким. Шта је русофобија него, у својој основи, православофобија? И зар Достојевски није био у праву?

Мржња према Руској Цркви и православљу руског народа слична је (да не кажемо идентична) србофобији и мржњи према Српској Православној Цркви. И извор је исти: Ватикан. Најстрашније усташе у Другом светском рату потомци су поунијађених и покатоличених Срба, јер фратри и жупници нису имали чиме да их хране осим мржњом према свом пореклу.

Запад се одавно одрекао Христа, али паполика тоталитарна мржња и воља за моћ су остали. Није случајно Карл Билт, могућ европске русофобије, 2014. године рекао да је руско православље горе од исламског фундаменталистичког тероризма. Чињеница да је Руска Црква благословила руску државну власт на обнову породичних вредности упркос НАТО пропаганде цендерократије и разградње природне породице, Билтовим речима даје на уверљивости: западни безбожници мрзе „рускога Христа“ (израз Тина Ујевића). Зато је патријарх Вартоломеј, са америчким „бефелом“ и по НАТО налогу, изазвао најстрашнији раскол на Украјини и завадио православне у свету.

Удар на СПЦ, која настоји да традиционалне вредности нашег друштва очува, одавно траје – уосталом, зар Хитлер није наредио хапшење патријарха Гаврила и влади-

ке Николаја, зар миротворца патријарха Павла Запад није називао „ратним хушкачем“, зар Милу Ђукановићу није дато зелено светло за раст против Митрополије црногорско – приморске, зар не покушавају да српске манастире на Косову и Метохији прогласе албанским наслеђем? Њима се привиђа да је СПЦ испостава РПЦ, јер су Срби „мали Руси“.

Не треба се плашити, јер страх убија пре метка. Треба знати да је у сваком случају – Бог са нама ако смо ми са Њим. А, како рече апостол, ако је Бог са нама, ко ће против нас?

КОСОВСКИ ИЗАЗОВ ИЗНУТРА И СПОЉА

УНУТРАШЊИ АСПЕКТ КОСОВСКИХ ДОГАЂАЈА

Политика је рационална делатност, па се стога у њој барата пре свега чињеницама, а не емоцијама. Нови догађаји на Косову и Метохији су сасвим очекивано изазвали узнемирење код српских патриота, али српске патриоте, најалост, неретко заборављају чињенице. А чињенице говоре да су последње одлуке сепаратистичких власти у Приштини само закономерна последица Бриселског споразума из 2013. године, а Бриселски споразум само закономерна последица Споразума о стабилизацији и придруживању Србије са Европском унијом из 2008. године. У политици не одлучују резултати анкета јавног мњења, већ резултати на изборима, а на свим претходним изборима већина грађана је подржала странке (позиционе и опозиционе) које су за улазак Србије у ЕУ. Целокупна политичка и корпоративна елита и већина интелектуалне елите у Србији је за улазак Србије у ЕУ по сваку цену. Долазак на власт и опстанак у привилегованим најамничким политичким пословима у Србији се већ годинама плаћа државним суверенитетом. И приликом кризе око аутомобилских таблица и нових личних докумената, коју Вучић представља као своју “победу“, рачун је сасвим сигурно плаћен државним суверенитетом. Како и у ком обиму, сазнаћемо убрзо.

Након 24. фебруара 2022. све је теже у Европи спроводити политику истовременог „седења на три-четири столице“. Како Вучићу буду убрзано долазили на наплату дугови од великих светских поверилаца, његова кукњава биће све већа, а биће све већи и хаос у Србији, као увод у нову десувренизацију.

У исто време сваки Србин ће морати коначно да се определи шта му је прече - лични и породични комодитет или држава и нација. Притом, када будемо државно развлашћени и национално понижени и подељени, обећани комфор ће се показати као илузија у земљи недођији. Јер, када Јуда после издаје Христа врати јеврејским првосвештеницима тридесет сребрњака, рекавши „Сагреших што издадох крв невину“, тада му они рекоше: „Шта ми маримо за то? Ти ћеш видети“. Да ли ћемо прекинути националну хипокризију започету издајом Републике Српске Крајине 1995. године?

СПОЉНОПОЛИТИЧКИ АСПЕКТ КОСОВСКИХ ДОГАЂАЈА

Пошто није успео да војно заустави Русију у Украјини нити да је санкцијама економски изолује, Запад на Балкану покушава да отвори ново жариште које треба додатно да ослаби позицију Русије. У тренутку када Русија не може да води рат на два фронта, отварање балканског фронта може довести до потпуног истискивања Русије са Балкана. Многи на Западу, али и у Београду, призивају невоље у којима треба да се покаже немоћ Русије.

Балкан је истовремено идеалан за изазивање сукоба између Москве и Анкаре, који је насушно потребан Англосаксонцима. Зато ће на подстицај Запада нови косовски догађаји резултирати новим прекомерним јачањем турског фактора на Балкану. Отуда је разговор министара Селаковића и Чавушеоглуа о Косову био сасвим очекиван.

Играју се, као и увек, англосаксонске прљаве игре.

КУДА И КАКО

Русија нас је, као и много пута до сада, подржала у одбрани наших виталних интереса око Косова и Метохије. Али је Лукашенко, чију смо државу издали и којој смо увели санкције, иако нам је био савезник за време НАТО бомбардовања 1999, јасно рекао да ускоро неће бити могуће седети на више столица. Вучићева политика, која је увек била јефтине шоу за обмањивање наивчина, ускоро ће се суочити са стварношћу.

Баш тада се морамо сетити ко нам је истински савезник. Ми, а не Вучић. Само наш притисак на Вучића ће спречити издају, наш коначи слом и понижење.

Ако се не сетимо, биће касно.

Крваво смо, увек и свагда, плаћали своје илузије не само о лажној „браћи“, Хрватима и Словенцима, него и о лажним западним „савезницима“.

Један од наших највећих историчара, покојни др Драгољуб Живојиновић, о томе је говорио: “Нема сумње, Срби су творци свих тих заблуда везаних за савезништва и пријатељства. Срби су творци и других заблуда са којима ће се

тек срести. (...) А у страну је гурана једина истина да нам је Русија била једини пријатељ све до њеног слома. (...) Говорим о Русији, земљи на коју се нисмо ослањали. Напротив, били смо бастион, барикада против ширења њеног утицаја на Балкану. А већ од јулске кризе 1914. могло се видети ко нам је прави пријатељ и савезник. Русија је тих дана одмах заузела јасан став. Децидно је рекла и савезницима и нашим непријатељима да неће дозволити да Србија буде поражена и покорена и да ће Србији пружити сваку врсту помоћи (...) Највише због Русије, Французи су пружили Србима савезничку руку. (...) Енглези су све друго били само не пријатељи Србије. Напротив, Србе органски не воле, ни њихово јавно мњење, ни њихов естаблишмент. О нама су те 1914. писали најгоре, говорили најружније. Није било ни дневног листа, ни готово политичара, ни генерала наклоњеног Србима. (...) У нашој најтрагичнијој ситуацији водили су хајку против Србије, отворено су је и у најтрагичнијим тренуцима уцењивали и оптуживали за почетак Првог светског рата“²¹

Брзо ће протећи месец дана до нове косовске кризе. Имајмо на уму – англосаксонско насиље над истином о Заветној Земљи нашег народа, удружено са русофобијом и србофобијом, не сме нас уплашити. Не дојмо се силе: бранимо Светињу!

Август 2022.

²¹ Академик Драгољуб Живојиновић: ДУГА ИСТОРИЈА АНГЛО-САКСОНСКОГ РАЗБИЈАЊА СРБИЈЕ И РУСИЈЕ, <https://www.facebook.com/1252535571494403/posts/2254920627922554/>

РУСИЈА, СРБИЈА И ОДБРАНА ЗАВЕТНЕ ЗЕМЉЕ: СНАЛАЖЕЊЕ У СВЕТУ КОЈИ НАСТАЈЕ

ПОСЛЕ ЈЕДНОГ ПОТПИСА

Српски министар Селаковић и руски министар Лавров потписали су план за консултације министарстава спољних послова две земље за наредне две године. Шта то значи за све нас у светлу бриселских (читај: НАТО) претњи?

Живећи годинама у свету у коме доминира једно-страна глобалистичка пропаганда, којој је, као некада марксистима, главна мета суверена држава, људи као да су заборавили да је вођење самосталне спољне политике важан атрибут суверености. Ако једној држави курс спољне политике одређује нека друга држава или међународна организација, онда више не можемо говорити о стварно независној, односно сувереној држави. Бриселске бирократе, које притом немају никакав демократски легитимитет, траже од владе једне независне државе, која притом није члан ЕУ, да се одрекне права на вођење самосталне спољне политике за обећање чланства у ЕУ. Дакле, ствар је Србије с ким ће потписивати споразуме и какав ће бити садржај тих споразума. Што се грађана Србије тиче, већина их је против чланства Србије у ЕУ, а чак 80% грађана се противи увођењу било каквих санкција Русији. Грађани Србије у огромној већини се залажу да Србија има најближе могуће

односе са Руском Федерацијом. Самим тим и овакав протоколарни споразум, који су потписали министри Селаковић и Лавров, наилази на подршку огромне већине грађана Србије.

ШТА ОДГОВОРТИ БРИСЕЛУ

Реакција бриселских бирократа је последња ствар која треба да брине једну демократски изабрану власт, пошто као што рекох већина грађана Србије се противи чланству Србије у ЕУ, а у огромној већини подржавају најближе односе са Русијом. Уосталом, Европска унија данас није прихватљива ни великом броју грађана појединих држава чланица ЕУ, о чему сведочи не само разилажење мађарских и пољских власти са Бриселом, већ и резултати тек завршених избора у Италији. ЕУ је била просперитетна и примамљива заједница док је одржава блиске економске везе са Русијом, црпећи из Русије јефтине сировине и продајући на огромном руском тржишту своје производе. Данас је ЕУ организације без перспективе, а економска криза ће пре довести до њеног распада, него до њене федерализације. Сходно кризи коју преживљава, ЕУ је данас далеко политички немоћнија на Балкану него што је то била у прошлости. Бриселске бирократе су последњи од којих треба да страхује власт у Београду.

ОД ЧЕГА ЗАВИСИ БУДУЋНОСТ БАЛКАНА

Будућност Балкана ће зависти од тога колико балкански политичари буду водили рачуна о сопственим националним интересима, усаглашавајући их са суседима, а не са државама које су далеко и које су у прошлости користиле Балкан искључиво као средство у борби великих сила. Ослањање на велике сила балканских националних елита је опасно, пошто се иза њихових леђа неретко не види добро балканска реалност, а губи се и осећај за страх, који је понекад једини кадар да одагна опасност рата, којих је на Балкану у прошлости било исувише.

Усталом, нису само балкански политичари изгубили осећај за стварност: претња нуклеарним ратом против Русије, који би довео до коначне катастрофе, а иза које стоји НАТО, последица је дезоријентације оних западних политичара који су поверовали у своју пропаганду да ће лако с Русијом, јер је она само „бензинска пумпа са нуклеарном бомбом“. Сада, када им не иде како су мислили, сматрају да би нуклеарни рат решио све њихове проблеме који би се појавили настанком истинског мултиполаризма.

СРБИЈА ПОСЛЕ РУСКОГ РЕФЕРЕНДУМА

Србија не може да прихвати резултате референдума у Украјини, каже шеф дипломатије Селаковић. Неки ће рећи: то је логично, јер ако хоћемо да важи Резолуција УН 1244, не можемо признавати референдум новоруских области Украјине.

Тако се размишља кад се не удубљујемо у суштину проблема.

Територијални интегритет Србије на Косову и Метохији гарантован је једним конкретним обавезујућим међународноправним актом - Резолуцијом 1244, а не некаквим општим међународноправним начелима. Као што је и констатовано стални Међународни суд правде у Хагу у саветодавном мишљењу о косовској сецесији, у међународном праву не постоји ни једна обавезујућа норма која забрањује оснивање нових држава. Стога, Србија треба да брани Резолуцију 1244 и да у оквиру ње нађе решење за суштинску територијалну аутономију на КиМ, али то истовремено не значи да водећи се својим интересима не може да призна легитимну вољу руског становништва делова бивше Украјине да се присаједине Русији. Након што је Бадинтерова комисија констатовала да се бивша Југославија распала, а не да је разбијена једностраним противправним сецесијама Словеније и Хрватске, у међународном праву је мало шта остало од општих начела, постоје још само конкретни обавезујући акти, као што је Резолуција СБ УН 1244.

ДА ЛИ ЋЕ ВУЧИЋ УЧИТИ ОД МИЛОШЕВИЋА

Александар Вучић је под огромним ударом НАТО дипломатије, и скоро је сигурно да већ размишља како мора да попусти под притиском. Наравно, то би му била кобна грешка, јер би требало да се поучи на примеру Слободана Милошевића. Њега је неспремност да прихвати вољу народа РСК и РС за уједињење са Србијом на крају

одвела у Хаг, а Србију довела у статус делимично окупиране државе. После јучерашње одлуке да прихвати вољу народа Донбаса и Новорусије (први пут је ВВП употребио овај назив) за присаједињење Русији, Путин и Русија су све даље од клопке у коју су деведесетих упали Милошевић и Србија, а све ближи победи. А Украјина од данас и званично улази у ред пропалих држава (Failed State).

Заиста, Александру Вучићу није лако. Али, он је хтео власт, и добио ју је. Како ће је искористити, зависи од њега. А од нас зависи да му не дозволимо пут издаје, маскиран у „објективне околности“ и „тешку међународну ситуацију“.

ШТА ДА СЕ РАДИ?

Чињеница је да су, у оквиру НАТО русофобије, Косово и Метохија на највећем удару оних који Србе доживљавају као „мале Русе“. Изградња арбанашких војних постаја на Северу КиМ није могућа без бефела из Вашингтона, при чему Брисел само клима главом. Притисци ће, како рекосмо, бити све већи, а човек на челу Србије је, понављамо, преслаб да би на те притиске одговорио. Зато је веома важно да се нација (као свакодневни референдум) мобилише за борбу за очување Косова и Метохије у саставу ове државе.

Зато је веома важно ново окупљање родољубивих снага око одбране истине о Косову и Метохије, у чијем иницијалном документу пише, јасно и једноставно: „Не прихватимо никаква разграничења, поделе, прелазна решења и сличне непристојне понуде. Поручујемо да нико нема мандат да потписује и предаје ни педаљ Косова и Метохије

које је по међународном праву јасно и неприкосновено део Србије, нити да размењује „наше за наше“. Окупимо се да јасно подсетимо како је једино трајно решење иза кога стојимо поштовање Устава Републике Србије, Резолуције СБ УН 1244 (1999), нашег Косовског завета и права свих, без обзира на нацију и веру да у нашој земљи живе у миру и слози, на основу чега тражимо и боримо се за пуну реинтеграцију Косова и Метохије у уставноправни поредак Србије, када за то буду створени услови и када то буду међународне околности дозвољавале. До тада, све мере, одлуке, иницијативе и активности које се спроводе, морају бити усмерене ка испуњењу тог циља.²²

Циљ је један, и веома јасан: Косово и Метохија су део Србије.

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Сва наша окупљања увек су била под сенком пубертетске неслоге, којој су Срби историјски склони. Како наводи Владимир Ђоровић за наше претке: „Живе без власти“, говори Псеудо-Маврикије. „у међусобној мржњи, и не познају реда...Код њих влада разлика схватања, па или се не сложе или ако се и сложе ипак други прекорачују брзо оно, што се одреди, пошто су сви страшно једни против других и пошто нико није вољан да уступи другом.“²² У исто време, опет по Ђоровићу, „такав начин живота и управе, са личним изражајем појединаца и братстава у сва-

²² Проглас за окупљање у одбрани Косова и Метохије, <https://standard.rs/2022/09/23/proglas-za-okupljanje-u-odbrani-kosova-i-metohije/>

кој акцији, изазивао је љубав за личном и народном слободом. (...) Познат је поносни словенски одговор кагановим посланицима: „Какав је то човек кога греју сунчани зраци, који ће учинити да се ми покоримо?“ Псеудо-Маврикијев спис изричито наводи како се Словени „никако не дају у ропство или подаништво, а нарочито у својој земљи“.²³

Између неслоге и слободољубља морамо тражити пут ка насушним зближавањима тамо где су она неопходна. И морам чврсто стајати на „страшном месту“ светске историје, онако како су нас учили наши преци. За то нам је потребна храброст и оданост Завету, да нам страх, како рече Његош, не би окаљао образ.

Сейтембар 2022.

²³ Владимир Торовић: Историја српског народа, <https://www.rastko.rs/rastko-bl/istorija/corovic/istorija/index.html>

ЈУДИНО ТРИМИРЈЕ ИЛИ КАКО ЈЕ НОСИЛАЦ ОРДЕНА СВЕТОГ САВЕ ИЗДАО КОСОВСКИ ЗАВЕТ?

ШТА СЕ ЗНАЛО УНАПРЕД

Један од потписника ових редова је 24. фебруара 2023. дао изјаву агенцији Бета, најавивши шта ће се, на почетку Великог поста 2023, десити у Бриселу. Ево вести у целини.

Професор Правној факултету Универзитета у Крајувцу, Зоран Чворовић, изјавио је данас да ће Србију у Бриселу 27. фебруара представљати уставом неовлашћени представнички одбор „који ће прихватљивост или неприхватљивост појединих клаузула споразума ценити из угла сопствених интереса“.

Чворовић је агенцији Бета казао да, ако би председник Србије Александар Вучић прихватио француско-немачки споразум, „шита коју би тиме починио неуставни представнички одбор била би неизлажива и ненадокнадива“.

„Ако би Вучић прихватио француско-немачки споразум, шита коју би тиме починио неуставни представнички одбор била би неизлажива и ненадокнадива, будући да према Бечкој конвенцији о уговорном праву споразуми које потпише шеф државе, председник Владе и министар иностраних послова међународно-правно обавезују државу и без одобравајућих пуномоћја ових лица“, објаснио је професор.

По његовим речима, њосмајрано из уїла усїавної њорейїка Срдије, евенїуално њрихвайїање француско-немачкої сїоразума оїворило ди њиїїање разрешења њредседника Рейудлике здої њовреде Усїава, „шиїо је услов њредавиїен чланом 118. Усїава“.

„Имајући у виду сїање у Народној скуїшиїини, може се с основаношїу њреїїїосїавиїи да ди у случају њовреде одредди Усїава о Косову и Меїїохији њоследњу реч морали да дају їрађани као носиоци сувереносїи, јер Усїав као їаранїї наших индивидуалних їрава и слобода, не сме осїаїи без браниоца“, исїакао је Чворовић.

Чворовић смаїра да ће на иницијайїиву Еворїске уније (ЕУ) у њонедељак у Бриселу зайочейїи нова, а из уїла очувања їерийїоријалне целовиїосїи Срдије, „їо свему судећи, судбоносна еїїаїа у њреїїоворима Срдије и їїзв. Косова“.

„Наиме, евроїски комесар Жозеф Борелъ је њоїїврдїо да ће се 27. фебруара искључиво разїоварайїи о француско-немачком њредлоїу сїоразума о нормализацији односа између Срдије и їїзв. Косова, а он садржи клаузуле чије ди њрихвайїање значило де јуре њризнање їїзв. Рейудлике Косово од сїїране Рейудлике Срдије. Такве су, њре свеїа, клаузуле о њризнању їерийїоријалної инїїеїриїейїа и суверениїейїа їїзв. Рейудлике Косово, о нейроїїивљењу Срдије да їїзв. Косово њосїане члан међународних орїанизација, о уређењу односа Рейудлике Срдије и їїзв. Рейудлике Косово на њринциїи-ма Повеље УН који важе у односима независних држава и о њризнању ‘државних’ симбола и докуменайїа їїзв. Рейудлике Косово“, оценио је њрофесор.

На њиховање како ће реаговати чланице ЕУ које нису признале независност Косова, Чворовић је рекао да би закључење споразума такве садржине био преломни момент у процесу перфектуирања независности Косова.

„Такав споразум би био тумачен од стране њих чланица ЕУ и четири чланице НАТО, које до сада нису признале Косово, да се Србија сагласила да је њизв. Република Косово независна и суверена држава. То би омогућило њизв. Косову да постане члан НАТО и да добије званични статус кандидата за чланство у ЕУ“, казао је он.

Упитан да ли председник Србије може да прихвати споразум који прелиходно није био тема Скупштине или Владе Србије, Чворовић каже да према Члану 123. Устава Србије, Влада, а не председник Републике, утврђује и води политику.

Казао је да председник Републике оличава државу у земљи и иностранству, али он није носилац активне власти, већ је то Влада.

„Уставна надлежност председника да представља Републику Србију у земљи и иностранству према ставу свих српских конституционалиста нема оперативно-извршни, већ искључиво репрезентативни карактер, а и тада је везана политичким ставовима и инструкцијама Владе“, рекао је он.

Нагласио је да, иако је систем власти у Србији организован на принципима парламентаризма, Влада може водити само ону политику за коју је добила подршку у Народној скупштини, а ипак се парламентарна већина може залагати само за политику коју су странке парламен-

парне већине кандидовале у предизборним програмима и за коју су добиле већинску подршку бирача.

„Тако стоје ствари према Уставу Србије, а у стварности оне изгледају овако: ниједна странка садашње парламентарне већине није се у претходној предизборној кампањи заложила за де јуре признање независности Републике Косово, какво се предвиђа у француско-немачком предлогу споразума. Бројна испитивања јавног мњења показују да се тренутно преко 80 одсто грађана Србије прихвати даљој ерозији државне суверености Србије на Косову и Метохији и трајној амбулацији јужне српске покрајине, коју би донео француско-немачки споразум“, казао је професор.

Истовремено, Народна скупштина Србије, дошао је Чворовић, није усвојила преговарачку платформу у чијим оквирима би се кретала Влада Србије у преговорима с Косовом.

„Ови преговори дубоко задиру у питања државне суверености Србије на КиМ, а о питањима у вези с државном сувереношћу, према Члану 99. Устава, одлучује Народна скупштина (нпр. промена Устава, државних граница, одлучивање о рату и миру). Преговарачка позиција Владе Србије не само да би морала да буде утврђена у Народној скупштини, већ би према Члану 51. Устава, који гарантује право на истинити, једини и благовремену обавештеност, с таквом преговарачком позицијом Србије морали да буду упућени сви њени грађани“, објаснио је професор.

Уместо свега тога, Србију ће у Бриселу, ипак је Чворовић, представљати уставом неовлашћени преговарач, који ће прихватљивост или неприхватљивост појединих

клаузула сїоразума у одсутїву скуїшїтинске їреїоварачкої оквира цени из уїла соїстївених инїтереса.

„Тиме се још једном їоїшврђује їачносї їврдње из француске Декларације їрава човека и їрађанина да друшїтво у којем нема їоделе власїи, нема усїав, макар он и їосїїојао као украс једної личної режима“, закључио је їрофесор Зоран Чворовић.²⁴

Како је речено, тако се и збило.

ШТА ЈЕ ОРДЕНОНОСАЦ ПРИЗНАО?

Ко не разуме шта се у Бриселу збило, нека чита проф. др Дејана Мировића: „Александар Вучић је 27. фебруара 2023. године de jure признао „Косово“. Изјавом датом око 20,15 часова по српском времену након састанка са Куртијем, Борељом и Лајчаком да пристаје на „имплементацију“ француско-немачког плана, он је то недвосмислено урадио јер је основ тог плана, јасно и директно - признање територијалног интегритета Косова (више пута се истиче у тексту).

Територијални интегритет је основно начело међународног јавног права, изнад права на самоопредељење и гарантовано је у Повељи УН (уставу међународне заједнице) и Завршном акту КЕБС који гарантује неповредивост граница у Европи.

²⁴ Професор Чворовић: Вучић је неуставни преговарач који доноси одлуке из сопствених интереса, <https://beta.rs/content/177817-profesor-cvorovic-vucic-je-neustavni-pregovarac-koji-donosi-odluke-iz-sopstvenih-interesa>

Вучићева изјава о прихватању „имплементације“ француско - немачког плана је сада званичан став Србије, односно од вечери 27. фебруара обавезује Србију према члану 7 Бечке конвенције о уговорном праву и пресуди Сталног суда међународне правде у случају Ихелен када је Норвешка изгубила Гренланд због сличне изјаве њеног министра иностраних послова. Минимализовање овог чина, медијске доскочице типа “рекао је, али није потписао“ и „прво ЗСО, па онда све остало“ и слична надриправна тумачења која треба да сакрију опортунизам у супростављању као и саучесништво у издаји, су већ виђени након Бриселског и Вашингтонског споразума који су имали катастрофалне последице у пракси. Оваква надриправна тумачења демантује Борељева изјава дата после Вучића да су се“ Курти и Вучић сложили око текста плана“.

Вучићева изјава од 27. фебруара о прихватању имплементације француско-немачког плана, није само кривично дело велеиздаје из члана 306 КЗ већ и задњи чин државног удара који је он започео 2013. закључивањем Бриселског споразума. Упркос члану 123 Устава, Закону о закључивању међународних уговора и Закону о спољним пословима, Вучића нико никада није овластио да преговара о француско-немачком плану, ни влада ни Народна скупштина. Он план није чак ни обелоданио Народној скупштини 2 -3 фебруара.

Такође у складу са општеприхваћеном дефиницијом Ханса Келзена свако мењање устава ван утврђене процедуре (у Србији 2/3 већина у Народној скупштини и већина на референдуму) је државни удар посебно када се ради о тако значајно промени као што је одрицање од 15 % територије.

Зато је обавезујућа изјава Вучића о прихватању територијалног интегритета Косова или имплементације француско-немачког плана, не само велеиздаја већ и државни удар и означава црни дан у српској историји.

Да би апсурд и национална срамота били још већи, Вучић је ово урадио не због претњи санкцијама и ратом већ због личних разлога који су јасни свакоме ко прати транскрипте са суђења банди Беливука. Хапшења и физичка тортура над противницима француско-немачког плана као у случају Дејана Петра Златановића и Дамњана Кнежевића 15. фебруара као и забрана демонстрација против француско-немачког плана 24. фебруара, само показују да је постојао умишљај код Александра Вучића уочи извршења кривичних дела велеиздаје и државног удара почињених 27. фебруара у Бриселу.²⁵

Тако Мировић. После његовог тумачења, наивчина се не може бити. Осим ако си Вучићев, плаћени наивчина.

„ШУМСКЕ НАИВЧИНЕ“

Немачка пропаганда, која је демонизовала Дражу и четнике, после споразума између Рузвелта, Черчила и Стаљина, када је било јасно да ће краљ Петар и Дража бити пуштени низ воду, прозвала је четнике „шумским наивчинама“. Они су то, авај, били – из идеализма, верујући да ће краљ остати на трону, и да Тито никад неће ући у Бели

²⁵ Проф. др Мировић: Вучић је 27. фебруара у 20 и 15 de jure признао Косово, <https://srbin.info/politika/prof-dr-mirovic-vucic-je-27-februara-u-20-i-15-de-jure-priznao-kosovo/>

двор. Зар је могуће, после свега што смо учинили за западне савезнике, да нас оставе на цедилу?

Немачки окупатор је знао истину о Рузвелту и Черчилу, па се подсмевао „шумским наивчинама“.

И данас међу нама има наивчина, што шумских (идеалиста), што од Вучића плаћених. Ових других је више, али се њима нећемо бавити. Бавићемо се овим првима, који су веровали да врх СПЦ не може бити пасиван кад је Вучићева издаја у питању: та издаја је почела од Бриселског споразума, а сада је само финализована. А издајник је, 2019, на прослави осамсто година аутокефалије СПЦ, добио орден Светог Саве из руке српског патријарха.

ШТА КАЖУ ОБАВЕШТЕНИ, А МОЖДА ЗЛОНАМЕРНИ?

Наравно, Вучићевом одласку у Брисел претходила је прича првих међу једнакима о томе да у току Великог поста, онако побожно, крајње побожно, треба да се молимо за Косово и Метохију. Није било речи о томе да ће онај ко призна француско – немачки (то јест, амерички) план бити анатемисан јер се одрекао Свете Земље.

Злонамерни тврде да је размишљање надлежних у мантији изгледало овако: “Како да га анатемисемо кад нам даје паре и има све наше досијее?” И још, ти злонамерни, кажу: „Само ви постите, а Вучић ће Косово да прода, баш док ви постите. Он баш и воли испоснике који се подвизавају и тихују док он савија главу пред Борељом и Лајчаком и осталом НАТО бандом, и продаје оно за шта се, вековима, лила

крв најбољих међу нама. Постите ви, а Лазар и Милош су ионако ућуткани, при чему носилац ордена Светог Саве не хаје за њихове мртве кости (мада их, понекад, пропагандно помене). А ми, који вас позивамо на пост, нећемо ништа да кажемо, јер је тримирје (ми баш тада, кад је он у Бриселу, строго постимо, и тихујемо, много тихујемо). И ако нас неко прозове, ми ћемо опет рећи да се никад нећемо одрећи Косова и Метохије. Али, Црква је, уосталом, одвојена од државе, не можемо да се мешамо, шта ми можемо Вучићу? (Шта смо ми ту? Нека га народ уклони на изборима! Чему служе избори?)“

ПРЕЛАЗАК НА МЕКШУ РЕТОРИКУ

Пустимо сад злонамерне да буду зловни, чак и у посту, али ипак - све је ово већ виђено. Рецимо, 2010. године, када је врх СПЦ обожавао Тадића и његове. Тада је власт послала питање Међународном суду правде да ли су Шиптари имали право да се отцепе од Србије.

Александар Павић је писао: „Приликом беседе на свом устоличењу у Пећкој патријаршији, Његова светост патријарх српски гг. Иринеј се, када је реч о Косову и Метохији, обратио „моћним факторима света у чијим рукама је судбина Косова и Метохије“, упућујући „вапајни апел“ „да не огреше своју душу доношењем решења по питању статуса ове српске Јужне покрајине, којим би српски народ био лишен вековног права на своју постојбину“. Не одударāju ли ове речи од јасног одређивања блаженопочившег патријарха Павла из 2005. године, да би „чин отимања КиМ од Србије ма колико био прикривен имао суштински карактер оку-

пације“? Не могу ли се речи садашњег патријарха схватити као латентно легитимисање права „моћних фактора света“ да нас „лише нашег вековног права на своју постојбину“? Ако је чак, у тренутку слабости, државна власт можда (и то само можда) приморана да апелује на светске моћнике да буду нешто „нежнији у свом силовању и отимачини“, не би ли црквена јерархија ипак требало да се ограничи на „вапајни апел“ Свевешњем – а да светским моћницима једноставно саопшти истину да је оно што раде безаконје и „окупација“? Држава је сигурно дужна да употребљава дипломатски речник како би отупила оштрицу непријатељског напада или притиска, али није ли Црква позвана да сведочи Истину, колико год она деловала поражавајуће, узнемирујуће или, чак, шокантно? И неће ли неко тумачити овакво обраћање као знак да би се можда, не дај Боже, и сам врх Цркве повиновао, евентуално, још неповољнијој одлуци земаљских „моћника“ којима се обраћа, с обзиром на то да их је, апеловањем да нас „не лише наших права“, већ додатно легитимисао као „крајње инстанце“ у одлучивању о будућности Јужне српске покрајине?²⁶

Тако то беше на устоличењу 2010. године.

МОЛЕБАН КАД МУ ВРЕМЕ НИЈЕ

А онда је служен и молебан за повољно мишљење Међународног суда – два сата пошто је то мишљење објављено. И о томе је писао Александар Павић: “Зашто се молебани сада заказују после „свршеног чина“, а не пре?

²⁶ Александар Павић: Питања за Цркву у смутно доба, <https://www.peccat.co.rs/2010/10/6204/>

Прво смо имали молебан за повољан исход Саветодавног мишљења Међународног суда правде о једностраном проглашењу независности Косова и Метохије. Читање пресуде је заказано за 22.7.2010. године у 15 часова, док је молебан за њен повољан исход заказан за два сата касније, то јест за 17 часова истог дана. Јасно је сада свима, што су објавила и средства јавног информисања, да је власт у Србији унапред била обавештена о неповољном исходу. Можда је тада у врху Цркве процењено да би било не само узалудно већ и деградирајуће, да се Црква јавно моли за нешто за шта се већ зна да се неће остварити. Но – шта смо добили тиме што је молебан одржан после готове чињенице, осим, опет, деградирања молитве друге врсте? И овде је више него очигледно да је политика умешала прсте у чисто црквену ствар, да су политички обзири утицали на време одржавања молитве, чак и по цену њеног обесмишљавања. Како се таква политизација самог црквено-литургијског живота може оправдати?²⁷

То је било 2010. Ко је знао шта је било, знао је и шта ће бити. Али, мноштво „шумских наивчина“ је остало да верује да нас они, политички молебаници и предбриселски тиховатељи, неће изневерити. Ваљда верују у Бога? Или ипак, како рече Ниче и остали злбници, праве се да верују у Бога, а верују само у полицију?

О ДОДЕЉИВАЊУ ОРДЕНА

Вучићу Бранковићу, који је 27. фебруара 2023. године коначно пао под клетву Лазареву, додељен је, четири

²⁷ Исто

године раније, орден Светог Саве првог реда. У образложењу пише, јасно и гласно, да су му заслуге огромне, просто заветне. „Председнику Србије је, како је речено, орден додељен за његову делатну љубав према мајци цркви, пожртвовано залагање за јединство српског народа и неуморну борбу за целовитост Србије, посебно за очување Косова и Метохије у њеним границама.“²⁸

Људи су молили и преклињали да се орден не додељује. Народни посланик са листе Двери, Хаџи Драган Весовић, тада је написао отворено писмо надлежнима: „Обраћамо Вам се због несрећне одлуке СА Синода да се поводом великог јубилеја наше свете помесне Цркве – осам векова аутокефалности, Александру Вучићу додели орден Светог Саве првог реда. При томе, не обраћамо Вам се као чланови политичке странке, већ као православни хришћани и чланови наше светосавске и светолазаревске Цркве, који се већ годинама уназад труде на пољу јавне одбране хришћанских и породичних вредности. Управо стога смо пред Богом и пред људима обавезни да дигнемо глас против тога да се орден са именом равноапостолног учитеља Срба додели најревноснијем покровитељу противпородичне и антихришћанске идеологије политичког хомосексуализма. Нико није посејао више братске омразе и деоба међу Србима, од Броза до данашњег дана, него особа којој ћете, часни оци, поводом осам векова наше црквене независности дати орден са именом највећег измиритеља међу Србима. Да ли је, часни оци, Александар Вучић заслужио орден Светога Саве тиме што нам је поручио да морамо као народ да се

²⁸ Орден Светог Саве патријарху Иринеју и Вучићу – Додик у Орден Светог Симеона Мироточивог, <https://www.politika.rs/scc/clanak/439415/Orden-Svetog-Save-patrijarhu-Irineju-Vucicu-i-Dodiku>

одрекнемо нашег светосавског и видовданског етоса и да уместо њега прихватимо протестантску етику? И најзад, „камење ће проговорити“, ако Вам, часни оци, синовски не завапимо: зар орден равноапостолног Саве Српског у руке оном који изнова понавља да је Косово више арнаутско него српско, оном који је толико пута поручио да је спреман да у форми „разграничења“ коначно изручи Косово и Метохију у руке албанских сепаратиста.

У време најљуће брозоморе, Свети Јустин Ћелијски је мученички исповедао и опомињао да се „Богу треба већма покоравати него људима“, те да је управо то „суштина свих светих догмата и свих светих канона Православне Цркве.“

Ћелијски свети исповедник нас, часни оци, све упозорава да се „људима треба покоравати све док нису против Бога и Божијих закона. Но чим иступе против Бога и Његових закона, Црква им се мора одупрети и супротставити. Правдати се при томе такозваном црквеном икономијом није друго до прикривено издавати Бога и Цркву. Таква икономија је просто напросто – издајство Цркве Христове.“

Стражујући од такве издаје и братских деоба и раскола синовски Вас молимо да Вашу одлуку преиспитате и исту повучете. Молимо се васкрслом Господу и равноапостолном Сави Српском да нас духовно укрепе да издржимо као народ на путу Христовом.²⁹

²⁹ Драган Весовић: Да ли је Вучић заслужио орден Светог Саве, <https://www.danas.rs/dijalog/licni-stavovi/da-li-je-vucic-zasluzio-orden-svetog-save/>

Вероватно су се, веле обавештени злобници, подсмевали Весовићу – он нити даје паре, нити има досијее оних са путером на глави и сликама у меморијама рачунара тајних служби (или на флешевима, свеједно).

ИЗДАО ЈЕ КОСОВО, КОМЕ ТРЕБА ЗСО?

Али је најчеститији био проф. др Мило Ломпар, који је одбио да говори на светосавској академији на којој је Архиздајнику уручиван орден Светог Саве.³⁰ Тиме је показао да је наш једини пут – не живети у лажи, баш онако како је рекао Солжењицин. Нико нема право на наивност када је Светиња у питању.

Косово и Метохија су изнад свих нас, и ми их се никада нећемо одрећи. Клетва Лазарева пашће на све издајнике и њихове послушнике. И већ је пала, и тешка ће им бити и за живота и после смрти. Ко не верује, нека чита шта се дешавало и за мањи преступ Лазареве речи.³¹

А ко верује, нека се бори!

И нека се више нико не прави наиван.

Крај фебруара 2023.

³⁰ Владимир Димитријевић, Зоран Чворовић: Интелектуалац као чувар предања – Мило Ломпар и непристајање на кловна, <https://stanjestvari.com/2019/10/11/cvorovovic-dimitrijevic-lompar-nepristanjanje-na-klovna/>

³¹ Село које је проклео цар Лазар данас живи клетву, <https://www.atvbl.rs/vijesti/srbija/selo-koje-je-prokleo-car-lazar-danas-zivi-kletvu-24-5-2020>

ИСКАРИОТСКИ КАО НАЗАРЕЋАНИН – МИЉЕНИК ВЕШТАЧКЕ ИНТЕЛИГЕН- ЦИЈЕ У СКУПШТИНИ СРБИЈЕ 3.МАРТА 2023. ГОДИНЕ

НИЈЕ ПОТРЕБНА ИДЕОЛОГИЈА, НЕГО НАРАТИВ

Упркос „авиони – камиони“ убрзања на „путу напретка“, Србија је мртвачки укочена. Никаквог живота, никакве динамике, иако се о животу и динамици стално говори. Зашто је тако?

Бојан Ковачевић, у свом огледу „Полис и пролазност“, каже: „Тиранин нема никакву идеологију иза које би људи сакрили своје страхове од живота и историје. Уместо тога ту је нека досадна серија са њим у главној улози која се по цео дан емитује са телевизијских екрана. Серија нема никакав заплет, радњу, обрте. Оне турске или шпанске љубавне, које развеселавају и растужују усамљене људе, неупоредиво су маштовитије. Нема у тираниновим наступима ни јунака, ни приче. Он се ту прво нешто бесрамно хвалише, па онда лажно тугује, љути се, брине, на крају слави. У свему томе нема ни трунчице дара. Та његова серија неодољиво подсећа на оне телевизијске емисије које уживо преносе како људи затворени у куће са двориштем и базеном перу

зубе, свађају се, љубе, иду у тоалет, имају сексуалне односе, нешто досадно брбљају, спавају, буде се, једу³².

Па ипак, точак се котрља. Мртвачки досадан ријалити нас заиста умртвљује.

ШТА КАЖЕ ВЕШТАЧКА ИНТЕЛИГЕНЦИЈА

Пошто један угледан руски научник (Олег Јановски) тврди да више нису битне идеологије, него наративи, питали смо популарну вештачку интелигенцију, намењену ћаскању (chat.openai.com) да нам, у песми, каже нешто о Александру Вучићу. Добили смо једну класичну похвалу и један хаику, за мање од минут.

КЛАСИКА: A leader of the nation old,/ With visions bold
and stories told,/ Of a future bright and prosperous,/ For his
people and land he trust.//With charisma and a voice of strong,/
He leads the way and rights the wrong,/ And his methods may
be tough,/ He fights for peace and progress, that's engouh.//
He faces challenges with a steady hand,/ And though his cri-
tics may take a stand,/ His supporters see the greater good, /
And stand behind him, as they should.//So here's to Vucic, a
man of might,/ With visions for a better future bright,/ And
thoguh road ahead, maybe tough,/ He'll lead the way, with his
head high and rough.

Vucic leads with might/ Strength and determination/ Ser-
bia rises high.

32 Бојан Ковачевић: О полису и пролазности, Људи говоре 41-42/ 2022, 71

ХАИКУ: Vucic leads with might/ Strength and determination/ Serbia rises high.

На питање – да ли ово значи да вештачка интелигенција размишља англосаксонски? – одговор би могао бити ДА.

Ипак, да бацимо поглед на ставове овог миљеника вештачке интелигенције.

НАСТУП У СКУПШТИНИ – КОНАЧНИ ДОКАЗ

Александар Вучић је 3. марта 2023. године у Скупштини Србије дао најцеловитију и најконсеквентнију апологију политичког наслеђа Милана Обреновића. Такву апологију није успео да, својевремено, понуди ни Радош Љушић, који је 2014. године рекао: „Паметније је једном клекнути пред јачим пре пораза и сулудог крвопролића, него дуго, понизно и болно клечати после пораза. Многи неосновано тврде да су нас порази ојачали, ја, пак, мислим, да су нас сасвим уназадили. Ми смо данас народ са три слабашне државе, немоћне и скоро у свему зависне од других. Ми још не можемо да досегнемо, у међународним односима, достојанство Краљевине Србије из 1914. године! А где је тек Русија? Туку нас, Русе и Србе, на исти начин, на истом терену, у Украјини и на Космету, језгрима наших средњовековних држава. Ето шта је нама наша борба дала и где су нас довеле демографске и остале катастрофе из 19. и 20. века, проистекле из ратова, дакле и Првог светског рата. Отуда мој вапај за Видовданима мудрости, а не за Видовда-

нима храбрости. Младобосански атентатори никада нису размишљали о последицама које може изазвати Видовдански атентат. Ти младићи постали су свесни последица свог чина тек на суђењу, али тада је све већ било касно. И та неопрезност је сулуда и неодговорна.³³

А Вучић је отишао и даље, и дубље.

БИТИ КОЛОНИЈА – ТО ЈЕ ЦИЉ

Укратко, према Вучићу врхунац српске политике је неоколонијални статус у који је Србију довео Милан Обреновић. Ослобађање од таквог понижавајућег статуса, кроз Царински рат који је Србија повела 1906. против Аустроугарске, изазвало је, према Вучићу, ни мање ни више него Анексиону кризу, Балканске ратове и Први светски рат (Вучићев одговор посланику Двери Ивану Костићу). Једном речју, за анексију БиХ и Први светски рат криви су радикали, краљ Петар Карађорђевић, „црнорукци“, „младобосанци“ и ко зна још ко, али не и западни империјализам оличен у Аустроугарској. Тумачећи тако историју, Вучић заправо исцртава лик будућег просечног Србина који је прихватљив Западу. То највећма подсећа на бугарске политичаре из 1914. и 1941. године, који раде по систему „вежи коња где ти газда каже“. Као што није случајно што су Латинка Перовић и хрватски историографи сав труд уложили да оклеветају Николу Пашића, тако није случајно

³³ Радош Љушић: Вучелићу, мој национализам није лажан, <https://www.novosti.rs/vesti/naslovnadrustvo/aktuelno.290.html:526449-Rados-Ljusic-Vucelicu-moj-nacionalizam-nije-lazan>

што вазал Вучић криви радикале, црнорукце и Принципа за Први светски рат.³⁴

Данашња Вучићева апологија аустрофилске, вазалне, србијанске (антиинтегралистичке) и антируске политике Милана Обреновића и ондашњих „напредњака“ у Народној скупштини Републике Србије очекивана је (један од писаца ових редова је на њих указивао од 2012. посредством текстова објављиваних на угашеној српској страници Фонда стратешке културе) и закономерна последица чињенице да је данашње „напредњаке“ формирао Вашингтон и Брисел, како би издејствовао изгласавање Споразума о стабилизацији и придруживању са ЕУ. Споразум о стабилизацији и придруживању доводи Србију у политичку и економску зависност од колективног Запада и директно спречава било какве српске интеграције, на начин као што је то учињено срамном тзв. Тајном конвенцијом са Аустроугарском од 1881. и колонијалним Трговинским споразумом са Аустроугарском од 1881. године. Ове споразуме је кнез Милан Обреновић закључио како би од Беча добио заштиту својих и династичких интереса. Заузврат је учињено све како би спречио српске интеграције (спречавање било какве националне акције из Србије према српској Босни и Херцеговини и сукоб са двором на Цетињу) и ослабио утицај Русије на Балкану (прогон радикала и покретање рата против Кнежевине Бугарске због њеног уједињења са Источном Румелијом). Следствено, треба очекивати да

34 У 1:12:48 минутоу Вучић говори о Царинском рату са Аустроугарском и окривљује Србију за Анексиону кризу, Балканске ратове и Први светски рат, Narodna skupština Republike Srbije | Sednice Narodne skupštine; www.parlament.gov.rs/prenosi/sednice-narodne-skupstine.2083.html

ће Вучић потписати француско-немачки споразум, који ће обезбедити сагласност четири чланице НАТО, које до сада нису признале тзв. Косово, за улазак тзв. Косова у НАТО и сагласност пет чланица ЕУ за додељивање тзв. Косову статуса кандидата за чланство у ЕУ. Након тога ће се наметнути питање чланства Србије у НАТО, под оправдањем заштите националних интереса у оквиру евроатлантских интеграција. После скидања с дневног реда косовског питања, Вучић ће Западу служити као средство притиска на руководство Републике Српске да прихвати захтеве Запада за уставну трансформацију БиХ. Истовремено, србијански уместо свесрпског културног и политичког модела постаће све доминантнији у јавном животу Србије, будући да је Западу и у 19. веку и данас задатак број један спречавање формирања велике државне формације балканских „малих Руса“. Жртвовањем националних интереса купује се лична и имовинска заштита од стране Запада. Ти је радио Милан Обреновић, то данас на драстичнији начин ради Александар Вучић (будући да је аморални изданак једног атеистичког и у идеолошком смислу синкретистичког покрета).

Пошто је велеиздаја одавно припремљена, довођењем Србије у политичку, безбедоносну и економску зависност од Запада, професионалном и моралном деградацијом, за супротстављање брижљиво припреманом и одавном покренутом велеиздајничком делу потребна је надчовечанска снага и мобилизација, која далеко превазилази садашњи морални капацитет српског народа и надилази његове кадровске способности и политичке видике. Међутим, оно што је човеку немогуће, Богу је могуће. Тако је било 1804., 1815., 1912., 1914. У оваквим пресудним национал-

ним моментима, а овај се чији најпресуднији, постаје у нашој земаљској немоћи као дан јасно да се силни непријатељ може победити, како је говорио Св. владика Николај, само врлином, а не вештином. Пошто је у српској политици све одавно одвећ јасно, за оне који хоће да виде, тумачења налик овим постајаће излишна...

Вучић никада ништа случајно не говори. Тиме што је у Народној скупштини изнео лажну оптужбу да руска држава помаже једну српску опозициону патриотску странку (Српски покрет „Двери“), Вучић је поручио да је наступило време у коме ће српске патриоте бити оптуживани да су руски шпијуни, поручивши истовремено Кремљу да он, за разлику тобож од Русије, никада није примао и помагао Наваљног. Ова друга порука показује, више од било чега другог, његов оправдани страх од неизвесности коју доносе будуће одлуке.

По ко је овај човек? Какав је његов нихилистички потенцијал?

СТВАРНО, КО ЈЕ ОВАЈ ЧОВЕК?

Као што пише Бојан Ковачевић – на власти је тиранин који мрзи и презире истинске приче, а довели су га на ту исту власт ледени странци пуни похлепе и домаћи јадници, који су веровали Титу и Милошевићу: “Слобода избора, обрти, трагедије, смелост, јунаштво, одувек су му били страни. Он сам никада није могао да постане јунак приче.(...) Тиранин сам не одлучује ни о чему важном за полис. Спонтаност, ризик, слободан избор, испуњавају га језовитим страхом. Најважније одлуке о макроекономској

политици пренео је на светске финансијске организације и њихове београдске чиновнике. Вођење спољне политике ставио је у службу очувања своје неконтролисане моћи. (...) Не залеће се у ризик избора једне од добро образложених алтернатива.(...) Његова једина брига је како да задржи место управника несрећне и слуђене колоније. Како победити на изборима? Како понизити и уклонити политичке непријатеље? Ни ту, међутим, ништа не препушта случају. Каприциозну Фортуну његове силеције закључале су и сакриле у некој мрачној пећини на Авали. Стручњаци за социјалну психологију, мерачи популарности, математичари статистичари, за њега свакодневно израчунавају најбоље потезе. Он их механички следи. Оно људско, спонтано, што жели добро, а ипак погрешити и пропадати, што сања и снове смелашћу и памешћу остварује, протерано је из тираниновог света.³⁵

Они људи који су ишли за својим идеалима њему су најмање потребни, и он свим силама настоји да их упрља, да нико не би био другачији, да не би било алтернативе. Нико, осим њега и његових измећара, ограничених, алавих и спремних на сваку неподопштину, не сме да постоји. Он се Србији свети за своју младост штребера који не зна да прича вицеве, и коме се нико не радује:“Вероватно би се сви момци на новобеоградском терену уз ругање дуго смејали тиранину да је као петнаестогодишњи клинац пред њих изнео своје планове. Не би он ни тада бранио свој потмули сан смелашћу, памешћу, неким духовитим одговором. Не би се за њега ни потукао. Вероватно би само однео

³⁵ Бојан Ковачевић, Исто, 70

кући лопту да момци немају са чим да играју. Очи би му биле пуне суза и мржње“.³⁶

И – „његов једини циљ је да београдске Сизифе остави у долини. „Камен вас је заувек победио“, узвикује тај простак сваки дан.“³⁷

Зато са њим нема и не може бити компромиса.

ОДЛУЧНО СЕ ОДРЕЂИ

Како се супротставити издајнику који је, у души, издао све и свја? Пре било какве политичке борбе, потребно је религиозно – метафизичко одрицање од свега што он представља. Са издајом не може бити компромиса. Не може се бити „издајнички“. Зато је сасвим у праву свештеник Јован Пламенац, који нас подсећа да су Вучића на власт довели странци којима нису потребне наше институције, нити наш Устав, него уцењени празнодушник којим могу да манипулишу. Знали су да Срби неће прихватити другосрбијански наратив, па су нашли Искарриота који глуми Назарећанина. И почело је. **ЊЕГОВ ПРАВИ РЕЗУЛТАТ ЈЕ 750 ХИЉАДА ЉУДИ У СРБИЈИ МАЊЕ 2022. НЕГО НА ПОПИСУ 2011. ГОДИНЕ.**

Али, како рече Пламенац, Вучић није сам. Њега прате квазиродољуби који се праве да не знају шта Вучић ради и шта спрема, него, углавном из крајње лукративних разлога, виде у њему онога ко заварава Запад, а ради за Русију и нас. Време таквих замлаћивања је прошло, и мора се,

³⁶ Исто, 71

³⁷ Исто, 75

из корена, раскинути са лажју – „не живети у лажи“, како би рекао Солжењин. И то треба да знају сви које Пламенац јасно означава – „они који чине његову власт, од њених полуга до шрафова; власници и уредници медија са којих се он не скида као што се не скида ни сва та булумента његових удворица; они који или побочно заташкавају његова непочинства или их прећуткују, а у прилици су да на њих укажу; па и они који јавно говоре о његовим непочинствима не именујући њега као починиоца... , све до јан-хусовске невине простоте која прилаже свој нарамак дрва на ломачу српског народа, каквих су крцате легије његових гласача.“³⁸

Сви који врлудају кроз живот избегавајући личну жртву суочавају се са часом Истине, мада је, по Пламенцу, „много разлога због којих људи подржавају Вучића: од политичких до осјећаја стида оних којима је он или његов режим нешто помогао у животу ако му не узврате.(...) Вучић је продро и у Српску православну цркву убризгавајући у њу отров своје мисије.“³⁹

Речи више не вреде. Певање песмица не решава проблем. Пламенац је јасан:“Косово, себе, своју породицу и свој народ можемо спасити само личним непристајањем на пропаст, непристајањем из којег узраста лични отпор. До спасоносног отпора доћи ћемо једино кроз поправљање самог себе.(...) И само одрицањем од Вучића и дјела његових,

³⁸ Протојереј Јован Пламенац: Само одрицањем од Вучића и дјела његових, као на крштењу, можемо изаћи на пут спасења рода и отаџбине, <https://stanjestvari.com/2023/01/25/plamenac-odricanje-od-vucica/>

³⁹ Исто

као на крштењу, можемо изаћи на пут спасења свога рода и отаџбине. Ма колико велика била жртва то одрицање...“⁴⁰

Неће нам, у борби за Завет, помоћи никаква интелигенција. Ни природна, ни вештачка. Може нам помоћи само Бог Правде, Коме пева наша химна. То јест, како је то јасно рекао Свети владика Николај, неће нам помоћи вештина, него врлина. Све остало је самозаваравање.

ИСТОРИЈА И БУДУЋНОСТ ИЛИ ДВЕ ПРОГНОЗЕ

УМЕСТО УВОДА

Потписници ових редова већ годинама заједно пишу књиге и чланке у којима се, условно говорећи, баве прогнозирањем будућих догађаја, и то не као „врачи – погађачи“ и „стручњаци за све“, него као људи који читају књиге и учитељицом живота сматрају историју. Ко разуме историју, назире и збивања која долазе. То се може видети на основу ставова Марка С. Марковића, великог српског интелектуалца из дијаспоре (упокојио се 2012. године), који је још 1991. најавио да ће доћи до сукоба НАТО пакта и Русије на Украјини, ако се православни народи не буду ујединили. О томе је говорио и 2005, а ко не верује, нека погледа шта је, на време, кад је изгледало да свуда влада мир, казивао.⁴¹

Марковић је пре више од три деценије записао као опомену свима нама: „Међусобно уништење православних и муслимана је најбољи „рецепт“ за унутрашње разарање Русије, а уједно служи њиховим заједничким непријатељима. Отуда на Западу сагласност између нехришћана и неправославних хришћана, као и између левице и деснице. Гледају ко ће кога да надлицитира јер, бар привремено-

⁴¹ Владимир Димитријевић: Марко С. Марковић – витез српске мисли, Код Бране 095, https://www.youtube.com/watch?v=EIFRQ-wIzqgo&ab_channel=%D0%9F%D0%BE%D0%B4%D0%BA%D0%B0%D1%81%D1%82%D0%9A%D0%BE%D0%B4%D0%91%D1%80%D0%B0%D0%BD%D0%B5

но, свима користи злочин. Засада нема корисније политике, све док непријатељима не успе да изазову судар међу самим православним народима, по примеру Молдавије, а надасве рат између Русије и Украјине, у нади да би тада дошло и до православног нуклеарног сукоба. Извесно је да би у том случају страдала и Европа, али шта мари ако се Руси и Украјинци буду узајамно уништили. У противном, Америка би дотукла Русију на издисају. Осим ако Русија, у самртном часу, не нађе довољно снаге да Американцима узврати атомски поздрав.⁴²

То је аналитика: познавање историје и увид у садашњост који омогућава да се сагледа будућност. При чему, наравно, не смемо бити самоуверени – историја је динамична, и у њој су промене курса збивања увек могуће, чак и на неочекивани начин.

Шта би се онда, на основу историје и садашњих догађаја, а без самоуверености, могло рећи о будућности?

КРАТКОРОЧНА ПРОГНОЗА: ЗНАЧЕЊЕ СУКОБА НА СЕВЕРУ КОСОВА

Напади РОСУ и КФОР-а на мирне српске грађане који су протествовали против покушаја албанских власти из Приштине да насилно преузму локалне самоуправе на северу КиМ, након избора на које је изашло само 2% грађана, показују да Срби на Косову и Метохији живе у условима који се могу упоредити једино са условим апартхејда у

⁴² Марко С. Марковић: За савез православних народа, https://www.pravoslavni-odgovor.com/New_Age/Pravoslavlje_i_Novi_Svetski_Poredak/12.htm

којима је некада живело црно становништво Јужноафричке Републике.

Пошто се територија Косова и Метохије налази, по Резолуцији 1244, под мандатом СБ УН, чланице Савета безбедности су биле дужне да по хитном поступку сазову седницу Савета о безбедоносној ситуацији на КиМ. Власти Србије, окакве какве јесу, ипак нису упутиле захтев Русији да она тражи седницу Савета безбедности. Разлог је јасан: Вучић је, у интервјуу Си-Ен-Ену, ставио до знања да он чека похвале само из Вашингтона из Брисела, за своју „Мир, брате, мир“ политику. Није се усудио ни да зучне да се ослања и на Русију и Кину кад је одбрана територијалне целовитости Србије у питању.⁴³

Да је Вучић стао на страну европских русофоба, види се и по његовом симболичком присуству на састанку у Молдавији, где ће први пут срести Зеленског, сасвим у складу са својом криптополитиком, маскираном у „неутралност“.⁴⁴

Непосредни кривци за нападе на Србе су, наравно, приштинске власти и њихови западни ментори, без чијег благослова Курти не би извршио примену силе. За колективни Запад увек су криви Срби, као што су за западне нацисте некада то били Јевреји. Зато није случајно што је амерички амбасадор у Приштини за све догађаје опту-

⁴³ Вучић на CNN о кризи на Косову: Србија жели стабилност у региону, не треба нам ескалација, треба нам мир, <https://www.glaszpadnesrbije.rs/vest961027.html>

⁴⁴ Вучић на самиту који шаље бруталну поруку Путину, ту је и Зеленски: Лидери 50 земаља се састају на симболичном месту, <https://nova.rs/vesti/svet/vucic-na-samitu-koji-salje-brutalnu-poruku-putinu-tu-je-i-zelenski-lideri-50-zemalja-se-sastaju-na-simbolicnom-mestu/>

жио Србе. Дакле, Срби на КиМ немају право на једно од темељних политичких права западне либералне идеологије – право на слободу окупљања.

Србе је најлакше окривити, јер је три деценије сатанизације развило условне рефлексе на колективном Западу. Чим си Србин, ти си крив.

За догађаје на северу Косова огромну одговорност сноси и Александар Вучић, јер је потписао Бриселски споразум 2013. године. Бриселским споразумом су укинута органи локалне самоуправе на северу Косова који су радили по законима Србије. Бриселски споразум је омогућио Албанцима да њихове снаге безбедности по први пут дођу на север Косова. Све што се сада дешава само је последица споразума које је Србија закључила са приштинским сецесионистичким властима под покровитељством Европске уније. Зато је време да Србија напусти овај процес и да се питање решавања косовског проблема врати под покровитељство Савета безбедности УН.

ПРОТЕСТИ У БЕОГРАДУ И НАТО ПРИТИСАК НА ВУЧИЋА

Догађаји на северу Косова имају своју унутрашњу везу са протестима који су се одвијали у Београду, и који још увек трају, све више губећи свој унутарњи смисао и логику, иако народ који протестује осећа да Вучићев режим мора да оде, јер је друштво довео до границе озбиљних узајамних сукоба са несагледивим последицама. Крвави злочини у Београду и околини Младеновца почетком маја ове годи-

не били су само повод за народну побуну против једног однарођеног и на насиљу заснованог поретка.

Упркос очекивањима „опозиционог народа“, који осећа да половична решења нису никаква решења, захтеви прозападне опозиције, у којима се тражила само смена два челника ресора безбедности, али не и пад Владе и нови избори, јасно показују да циљ Запада није био (нити је сада) да сруши Вучића, већ да изврши на њега притисак путем масовних демонстрација да одмах крене са убрзаним спровођењем обавеза које проистичу из охридског Анекса Споразума из Брисела од 27. фебруара. Напади на Србе на северу КиМ требало је да у толикој мери заплаше Србе на КиМ, да они у страху од етничког чишћења, налик хрватској “Олуји”, прихвате, као дављеник сламку, Заједницу српских општина на независном Косову.

Немачко-француски Споразум, који је Вучић прихватио, предвиђа хитно оснивање ЗСО. То је важан услов да би на крају процеса, можда и до краја године, тзв. Косово и Србија закључили свеобухватни правнообавезујући споразум. Следствено, прихватање ЗСО значи и прихватање независног Косова. Срби не желе независно Косово, па самим тим ни ЗСО. Напади на Србе средство да их убеду у то да им је ЗСО у оквиру независног Косова једини спас.

За Запад су нови избори неприхватљиви, јер се одлаже извршавање обавеза преузетих из охридског Анекса.

Сада се, на први поглед, чини да Вашингтон и Брисел критикују Куртија и да не подржавају албанске претензије. Наравно, то је само на први поглед.

ЗАПАД ПРОТИВ КУРТИЈА?

То што је колективни Запад након најновије ескалације албанског сепаратистичког насиља на северу Косова „изненада“ напустио традиционалну проалбанску позицију у тумачењу догађаја, свакако може имати везе са почетком формирања ЗСО.

Куртијева радикализација за унутрашњу употребу дошла је до свог врхунца. Наводно „независни“ Курти је Албанцима показао да тзв. Косово има ефективни суверенитет над севером Косова. Критике Запада које су потом уследиле служиће Куртију као аргумент за прихватање ЗСО, јер тзв. Косово ризикује да изгуби подршку својих западних ментора уколико се буде противило формирању ЗСО. Формирање ЗСО Куртијеви бирачи ће лакше прихватити у ситуацији у којој се север Косова налази, захваљујући пре свега Вучићу и Бриселском споразуму, под њиховом ефективном контролом. Увођење у посао нелегитимних градоначелника на северу КиМ ствара код Албанац утисак о ефективном суверенитету тзв. Косова на северу, па ће се под тим утиском лакше прихватити и ЗСО.

Измењена интерпретација најновијих косовских догађаја, у којој „изненада“ Албанци долазе на позицију „лоших момака“, послужиће Вучићу као аргумент за даљу примену француско-немачког споразума: ако Србија одбије да прихвати Заједницу српских општина у независном Косову изгубиће разумевање Запада, које је дошло као „дар с неба“. Истовремено ће се Срби са севера КиМ застрашивати тиме да су алтернатива ЗСО албански градоначелници на северу Косова и репресија албанске полиције.

Никада не треба сметнути с ума да је у безбедоносни хаос, који се изненада појављује на територијама које контролише Запад, увек уткана политичка логика и агенда инспиратора тог хаоса.

ДУГОРОЧНА ПРОГНОЗА: БУДУЋА ОКУПАЦИЈА СРБИЈЕ

Године 2009, кад на видуку није био никакав рат НАТО пакта против Русије, један од потписника ових редова је писао: “Србија мора бити трајно ОКУПИРАНА. Јер, у перспективи је НАТО рат против Русије, који су, овако или онако, најавили сви амерички лумени, од Збигњева Бжежинског до Кондолизе Рајс, који сматрају да Сибир не може бити само руски, јер он представља „добро човечанства” (читај: америчких мултинационалних компанија). НАТО неће дозволити ослонац Русије на било какво русофилски расположено становништво у дубини своје територије (а цео Балкан је под НАТО окупацијом). Мистички гледано, још за време Друге светске војне, свети епископ Теофан Полтавски, својевремено духовник Царских Мученика Романова, знао је шта ће се десити, рекавши: „Какав је ово рат? Рат ће бити кад цео свет устане против Русије, јер ће само она сачувати Православље”. Јер, дубински узрок последњег светског рата биће настојање да се поразе народи верни Христу и Цркви Његовој, на чијем постојању почива васељена.(...)Да поновимо:1. Sprema се Трећи светски рат, који ће, уз извесне нијансе, бити рат Запада против Русије;2. Пре но што рат почне, Србија, као срце Балкана, мора бити сломљена и окупирана. Хитлер је свом специјал-

ном изасланику, Херману Нојбахеру, рекао да су Срби једини балкански народ свестан своје мисије, и да такав народ не сме живети уз Дунав. И НАТО, Четврти рајх, спремајући се за рат против Русије, мисли то исто;³ У доба Хитлерове окупације Србије, цвет светосавских родољуба, од патријарха Гаврила и Владике Николаја до Драгише Васића (који се борио на Равној Гори, али чија су жена и ћерка биле немачки таоци) био је изложен прогонима. То треба очекивати и у доба нове окупације Србије, и увод у те прогоне је већ разрађени механизам Хашког суда (који, са своје стране, понавља аустроугарски Бањалучки велеиздајнички процес, организован против српских родољуба из Босне и Херцеговине.);⁴ Главни сарадници НАТО окупатора Србије биће домаћи „евроинтегратори“, који су већ одавно поевроунијажени и спремни на све да би доказали своју оданост Вашингтону и Бриселу. Њихова садашња патриотска реторика (бриселски новогovor са шајкачицом) само је вербална магла за прикривање правих намера оних који ту реторику користе. Домаћи евроунијати су већ направили инфраструктуру електронског концлогора Србија: од огромних база података, у којима се скупљају електронски досијеи грађана Србије, преко нових идентификационих докумената са чипом, до убризгавања чипова у коње, краве и кућне љубимце (после којих креће кампања за чипизацију хуманоида, са слоганом „Само Ваш чип!“) Спектакларне акције хапшења оних који мисле, пишу и говоре не поштујући новогovor политичал цорецтнесс у Њу Ејџ Србији уследиће пошто се политичка и економска криза продубе, и буде потребан жртвени јарац који не може да се одбрани, а кога ће бити лако оптужити за наше непридруживање „светлијој будућности“. Претходно ће тајне службе

Њу Ејџ Србије инсценирати некакав оперетски чин, који ће бити проглашен за „злочин против уставног поретка”. (Осамдесетих година XX века у Чачку се судило невиним људима, оптуженим да су четници – терористи. У оптужници против младог рокера, извесног Совиља, стајало је да је своју гитару стављао у навлаку доје српске заставе (!) Није то доба тако далеко, као ни доба када је УДБА у истом том граду прислушкивала професора књижевности, Миодрага Јаћимовића, зато што је рекао да је Фадиљ Хоџа лош писац.) Овај оперетски чин биће проглашен за дело екстремних српских националиста, и у мрежи „анти-терористичке” акције могу се наћи сви: од интелектуалаца са Универзитета до навијача фудбалских тимова. А онда ће кренути суђења, лажни сведоци, лажне траке лажних прислушкивања. Business as usual...⁴⁵

Тако је писано 2009. године.

ВЕСТИ: ВЕЛИКИ РАТ ЈЕ НА ПОМОЛУ

Тајни план

Северноатлантска алијанса је припремила неку врсту тајног плана у случају сукоба са Русијом. О томе пише западни аналитичар Јан Дејвис. Према његовим речима, представници НАТО-а ће о свим детаљима разговарати на предстојећем самиту у Виљнусу, који ће бити одржан од 11. до 12. јуна. На скупу ће, вели Дејвис, бити одобрено

⁴⁵ Владимир Димитријевић, Светосавље и апокалипса, <https://vizionarski.wordpress.com/2014/03/03/%D1%81%D0%B2%D0%B5%D1%82%D0%BE%D1%81%D0%B0%D0%B2%D1%99%D0%B5-%D0%B8-%D0%B0%D0%BF%D0%BE%D0%BA%D0%B0%D0%BB%D0%B8%D0%BF%D1%81%D0%B0/>

на „хиљаде страница тајних војних планова“. Они ће први пут од Хладног рата детаљно описати сценарио директног сукоба са Русијом. Штавише, релевантни документи су, према Дејвисовим речима, припремани „иза затворених врата“, па их независни стручњаци ни на који начин нису проучавали. Недостатак транспарентности који карактерише дугорочне процесе војног планирања унутар алијансе представља озбиљан проблем за демократски надзор, рекао је Дејвис. Раније је председник војног комитета алијансе Роб Бауер већ прецизирао да би НАТО у сваком тренутку требало да буде спреман за могући сукоб.⁴⁶

Најаве чешког генерала

НАТО може да започне рат против Русије. Чешки генерал Карл Ржеху признао је да је спремао своју војску за акцију. Чешки генерал је на конференцији о унутрашњој безбедности и стабилности државе у Доњем дому парламента рекао да је рат пуног спектра између НАТО-а и Русије сасвим могућ и да је то најгори сценарио за његову земљу. У току је покушај да се војска спреми за сукоб са технолошки напредним непријатељем какав је Русија. Таква конфронтација ће, рекао је чешки генерал, имати висок интензитет, пошто је Русија „данас на путањи сукоба са НАТО“. У случају сукоба великих размера између Русије и НАТО-а, генерал је спреман да већи део своје војске пошаље у борбу у складу са правилима алијансе.⁴⁷

⁴⁶ IAN DAVIS, NATO members mull secret plans for responding to Russia attack, <https://responsiblestatecraft.org/2023/05/30/nato-members-mull-secret-plans-for-responding-to-russia-attack/>

⁴⁷ НАТО МОЖЕТ НАЧАТЬ ВОЙНУ С РОССИЕЙ. ЧЕШСКИЙ ГЕНЕРАЛ ПРИЗНАЛСЯ, ЧТО ГОТОВИТ АРМИЮ, <https://tsargrad.>

ЗАБРАНА ИЗВОЗА МУНИЦИЈЕ

Руска влада је увела привремену забрану извоза патрона и чаура из земље. Одлука је објављена на сајту Владе. Привремено је забрањен извоз из земље патрона за цивилно и службено оружје, као и чаура за ватрено оружје. Забрана важи до краја 2023. године. Појашњава се да одлука има за циљ да обезбеди заштиту интереса државе. Мера се не односи на робу која се извози са територије Русије у циљу обезбеђивања активности јединица Оружаних снага Русије.⁴⁸

Прелазак црвене линије

Украјина је прешла црвену линију, која је повучена у војној доктрини Русије, дајући Москви правни разлог да користи нуклеарно оружје. На то су новинари скренули пажњу када су анализирали недавни напад украјинских дрона на Москву и Подмосковље. Судећи по писању медија, један од циљева који су дронави Оружаних снага Украјине покушали да погоде био је у селу Власиха код Москве, где се налази централно командно место копнених стратешких нуклеарних снага Оружаних снага Русије. А указ руског председника Владимира Путина „О основама државне политике у области нуклеарног одвраћања“ од 6. 2.2020. каже да Москва има право да употреби нуклеарно оружје ако неко покуша да га онеспособи. То значи да акције Укра-

[tv/news/nato-mozhet-nachat-vojnu-s-rossiej-cheshskij-general-priznalsja-chto-gotovit-armiju_795732](https://tsargrad.tv/news/patrony-ostajutsja-v-rossii-kabmin-vvel-zapret-na-vyvoz)

⁴⁸ ПАТРОНЫ ОСТАЮТСЯ В РОССИИ: КАБМИН ВВЁЛ ЗАПРЕТ НА ВЫВОЗ, https://tsargrad.tv/news/patrony-ostajutsja-v-rossii-kabmin-vvjol-zapret-na-vyvoz_795345

јине већ дозвољавају Русији да користи нуклеарно оружје, према руској војној доктрини.⁴⁹

ПЕРСПЕКТИВА РАТНЕ БУДУЋНОСТИ

Пошто су два и два четири, НАТО ће, по свему судећи, ускоро ући у непосредан сукоб са Русијом. Украјина нема довољно снаге да победи највећу земљу на свету.

Као што је Хитлер, пре напада на Совјетски Савез, морао да пацификује Србе, тако и НАТО, пре удара на Русију, мора да пацификује Србе. Као што је кнез Павле, са Владом Цветковић – Мачек, покушавао да потписивањем Тројног пакта, умилостиви Хитлера, тако и садашња власт у Србији покушава да умилостиви НАТО, пристајући на игру звану ЗСО (при чему лажна држава „Косова“ незадрживо осваја међународно признање, уз малу помоћ „пријатеља из Београда“, којима се, кад треба организовати митинге подршке истима, из Приштине обезбеђују недостајући аутобуси).

У оквиру „борбе против насиља“, Србији се одузима оружје (ријалити телевизије које зло и насиље пропaгирају, и Скупштина у којој се опозиција монструозно вређа, „нису“, за Вучића и његове, извор напетости и насиља у друштву). Србију треба разоружати пре но што НАТО трупе уђу да „донесу мир“ уочи великог напада на Трећи Рим. Јер, „Србија је велика тајна“, и не мири се са окупацијом, а наше сени и даље плаше господу у Бечу, Бриселу и Вашингтону.

⁴⁹ УКРАИНА ПЕРЕСТУПИЛА КРАСКУЮ ЧЕРТУ РУССКОЙ ЯДЕРНОЙ ДОКТРИНЫ, https://tsargrad.tv/news/ukraina-perestupila-krasnuju-chertu-russkoj-jadernoj-doktriny_795777,

Из ове перспективе је јасно да је будућност српских земаља – ако не дође до нечег неочекиваног - потпуна НАТО окупација. Чак ни „полуслободна“ територија у НАТО позадини пред напад на Русију не сме да постоји.

Понављамо: ово се не мора десити, али историја и садашњост указују да је то могућ развој догађаја.

На нама је да будемо будни и свесни онога што се збива, и да, са помоћу Божјом, вршимо своју дужност – и личну и саборну.

Зато, да бисмо се оријентисали у овом тренутку, треба да поновимо тезе са почетка нашег чланка.

ВРАТИМО СЕ У САДАШЊОСТ

Уместо да траже распуштање Народне скупштине, расписивање ванредних избора и формирање техничке прелазне Владе, прозападна опозиција тражи оставку челника сектора безбедности. Такав предлог не само да не доприноси разрешењу постојеће политичке кризе у земљи, већ, насупротив томе, повећава конфликтни потенцијал у српском друштву што и јесте интерес Запада. Пад два човека који оличавају апарат принуде снажно би ослабио Вучићеву позицију. Тако би Запад добио тешко политички рањеног Вучића спремног на потпуну кооперативност. Ванредни избори не само да су вентил посредством кога би се смањило постојећи конфликтни потенцијал српског друштва, већ би обезбедили услове за еволутивну и мирну транзицију власти. Избори, да поновимо, не одговарају Западу, не само због тога што одлажу испуњавање обавеза

из немачко-француског плана о Косову, већ и због тога што Влада формирана након избора има много јачу политичку снагу и слободу деловања, од Владе која је реконструисана у сектору безбедности по захтеву прозападне опозиције.

Јун 2023.

НАЦИОНАЛНО И ДЕМОКРАТСКО У СРБА - ПРИЛОГ САВРЕМЕНИМ ПОЛЕ- МИКАМА

*Јер, за секуларно свешћенство, као и за Радомира Кон-
стјанџиновића, увек је највећи његов противник национални
либерал (демократија), његово постојање доводи у
питање и њихову антидемократску и антинационалну
оријентацију: некад комунистичку, сада глобалистичку*

Мило Ломпар

ЗАБОРАВЉАЊЕ ЗЛАТНОГ ДОБА ДЕМО- КРАТИЈЕ

Ових дана, у Србији се дигла повика на демократију
коју су нам проповедали јалови интелектуалци вестерни-
затори, типа Слободана Јовановића; тражи се неки нови,
самосвојни пут Србије, и у трагању за тим путем пројек-
тује се Србија којој је традиционално ближа аутократија
од демократије (притом се у тој потрази неретко меша-
ју основни теоријско-правни и политиколошки појмови -
облик политичког система са идеологијом или облик
владавине) и којој је ближе културни модел Авганистана
него Словеније с којом је Србије више деценија била у
истој државној заједници. У потрази за „новим средњовеко-
вљем“ подједнако се игнорише прошлост и садашњост, па
изгледа као да су Срби после устанака у 19. веку могли да

се угледају на другачије политичке идеале но што су били они у Европи (на које се, узгред буди речено, угледала и Русија).

У потрази за идеолошки пожељном Србијом, несвесни следбеници кључне русофобске и србофобске тезе Карла Витфогела о Русија и православним народима као културним и политичким Азијатима, по правилу превиђају бројне историјске и правноисторијске чињенице које говоре о давнашњем и успешном Србијином демократском искуству, као и традиционалним српским правним установама које су олакшавале рецепцију модерне европске демократије у Србији. Притом пропагатори српског „азијатства“ минимизирају, као што су то чинили и „другосрбијански“ историчари и правни историчари (Олга Поповић-Обрадовић, Парламентаризам у Србији од 1903. до 1914.), златно доба Краљевине Србије од 1903. до 1914, у коме су како у политици, тако и у култури, били скоро идеално спојени борба за демократију и законитост и борба за национално ослобођење и уједињење, као свесрпски сан оног доба. Онима који су даштинили аустроугарску и бољшевичку србофобију подједнако су били мрски демократија и пијемонтизам Србије краља Петра Ослободиоца, па су чинили све како би доказали да су у стварности у преткумановској Србији постојали само алава и мегаломанска великосрпска буржоазија и неуки србијански „геаци“ оријентално индиферентни према западним политичким идејама политичких слобода и законитости.

ДЕМОКРАТСКЕ УСТАНОВЕ ЦЕМЕНТ МОДЕРНЕ И ОФАНЗИВНЕ НАЦИЈЕ

Полазећи од тезе да су демократски устав, опште бирачко право (до краја Првог светског рата подразумева-ло се искључиво право гласа мушкараца) и право на сло-бодно политичко организовање, уз ширење писмености, „неопходни реквизити“ за процес „трансформације нацио-налног покрета од елитног у масовни тип“, Милорад Екме-чић (у својој књижици „Дуго кретање између орања и клања“) закључује како је на југословенском простору пре 1918. године те „састојке остварило само друштво Краљевине Србије“. С уделом грађана који су имали активно бирач-ко право од 22% у укупном броју становника, Србија је не само далеко надмашивала најопаснијег геополитичког так-маца Аустроугарску (нпр. четири пута мањи је био удео бирача у угарском делу двојне монархије) већ се, према истраживањима Слободана Антонића (у огледу „Историј-ски ревизионизам Друге Србије“) нашла тик уз ондашње светске „шампионе“ у ширењу бирачког права – Францу-ску и Белгију.

БОРБА ЗА ОПШТЕ ПРАВО ГЛАСА

Био је то резултат дводеценијске борбе, пре свега, радикала за опште и једнако бирачко право, крунисане доношењем Устава од 1903. године, који је додатно проши-рио круг бирача, пошто се од тада у минимални бирачки порески услов – да сваки пунолетни грађанин плаћа „нај-мање 15 динара непосредне порезе на годину“ – урачунавао

и „стални државни прирез“. За Екмечића је неспорно да је у процесу трансформације српског националног покрета од елитног у масовни тип пресудну улогу имала Народна радикална странка Николе Пашића, која је од 1882. године постала „најзначајнији масовни политички покрет на Балканском полуострву“ уносећи „дух избореног и ненаметнутог јединства целе нације“.

Када је од 1903. до 1914. године парламентаризам у Краљевини Србији, речју Марка Павловића (у књизи „Правна европеизација Србије 1804-1914), „достигао своје европске узоре“, јасно се могло видети колико је српска национална политика добила од радикалске борбе за демократију. Још далеке 1884. млади Пашић је објашњавао руском дипломати грофу Игњатијеву како залагање за демократизацију политичког живота у Србији има, између осталог, и циљ „да средством наших реформи у духу народњем омилимо Србију нашој још неослобођеној браћи и осталим народима на Балканском полуострву“. Да се у томе и те како успело потврђује егзалтирана порука јужнословенској омладини Тина Ујевића из 1912. године: „Један крај земље, који је наш и који је слободан: то је идеал, а тај је крај земље Србија: наша Србија, слободна Србија.“ Тако су „старорадикалско форсирање начела народне суверености“ и „стриктно придржавање уставних овлашћења“ од стране краља Петра Карађорђевића допринели да „златно доба“ српске демократије постане истовремено и „златно доба“ српског национализма, како је то с нескривеном заједљивошћу истицала Олга Поповић Обрадовић. Пошто се „Србија 1903. определила да води ’српску’, а не више ’србијанску’ политику, као у доба Обреновића“.

СТРАХ ОД ДЕМОКРАТСКЕ СРБИЈЕ

Стога је само на први поглед био парадоксалан страх који је велика Аустроугарска после 1903. године осећала од мале Србије. Насупрот национално и верски хетерогене царевине, с нефункционалним конфедералним уређењем једне реалне уније, недемократским политичким установама и полуфеудалним друштвом огромних класних разлика, стајала је национално, верски и класно хомогена уставна парламентарна монархија с политичким и економским поретком који се темељио на општем бирачком праву и законом заштићеном земљорадничком минимуму (тзв. окућје). У поређењу с полицијско-бирокупатском аустријском царевином Србија је заиста деловала као „слободина“, посебно из угла колонијалних босанско-херцеговачких прилика.

ДЕМОКРАТСКИ УТИСЦИ РАТКА ПАРЕЖАНИНА

Како су Србију видели Младобосанци најбоље је описао Ратко Парезанин, који се у Београду нашао као одбегли ђак мостарске гимназије, да би се, заједно са Принципом и Грабежом настанио на Палилули, у Цариградској улици број 23: „Све нам је у Београду изгледало лепо, ведро, радосно. На улици људи су корачали уздигнуте главе, по каванама су гласно разговарали, смејали се. Био је то друкчији свет од онога што смо га ми у нашем завичају доживљавали. По гостионицама и каванама гледали смо како за истим столом седе официри са обичним грађани-

ма, сељаци у народној ношњи и опанцима са господом, са високим чиновницима, народним посланицима, чак и са министрима. То нам је изгледало чудно, али нам је и импонило – тако се нешто није могло ни замислити у Мостару, Сарајеву и другде у оквиру Аустро-Угарске.“

Када се данас прича да нам је, у то доба, све било погрешно, и да је требало да останемо ближи Авганистану него Словенији аргументација таквих тврдњи мора бити много озбиљнија него што је до сада била.

НАЦИОНАЛНА КУЛТУРА У ЗЛАТНО ДЕМОКРАТСКО ДОБА

Шта се заиста збивало у култури Србије у златно доба наше демократије, подсећа нас студија Леона Којена, У тражењу новог“, која се бави индивидуализмом и либералним духом у српској култури од 1894. до 1914. Она нам објашњава како је било могуће да се, у једном каиросу, појаве такве списатељске величине какве су Јован Дучић, Милан Ракић, Сима Пандуровић, Владислав Петковић Дис, Исидора Секулић, Вељко Милићевић, Милутин Ускоковић, Бора Станковић, критичари попут Богдана и Павла Поповића и Јована Скерлића, или правни историчар какав је био Слободан Јовановић.

И заиста – како је то било могуће у малој, двомилионској Србији, која је, још увек патријархално свежа, али жељна брзог кретања ка новим хоризонтима, излазила у високоразвијену Европу, одавно начету црвом сумње, из које је Бодлер проговарао: „Ми смо демократизовани и сифилистичари“?

МИЛАН РАКИЋ И НОВИ ИНДИВИДУАЛИЗАМ

Тумачећи „На Гази Местану“ Милана Ракића у новом кључу, кључу културолошке парадигме епохе у којој су ови стихови настали, Леон Којен указује на чињеницу да лирско ја Ракићеве песме „говори у име новог, индивидуалистичког морала, који подразумева слободно, потпуно свесно опредељење за сваки идеал који се прихвата, па тако и за традицијом посвећен косовски завет и у њему садржану идеју националног ослобођења (...) Тек је слободно и са пуном свешћу изабран идеал аутентично прихваћен, а не само на веру преузет васпитањем и животом у одређеној средини: Свесна љубав има дубље и несравњено поузданије мотивационо дејство од побуда стечених без правог размишљања о циљевима за које верујемо да треба да руководе нашим поступцима (...) Требало је да прође неких пола века па да – у комунистичко време када је индивидуализам као такав био сумњив а слободно прихватање моралних идеала било замењено усрдном послушношћу идеологији и вођи (или, тачније, вођи и идеологији) – ови Ракићеве стихови постану предмет чуђења и подсмеха“.

Цела епоха коју Којен описује може се разумети са ове, „ракићевске“ стајне тачке.

ШТА ЈЕ БИО НАШ ЛИБЕРАЛИЗАМ?

Наша култура златног доба је прихватила западни индивидуализам и либерализам у њиховом класичном значењу, као идеје о слободи појединца, свесног и одговорног,

али који је, баш зато што је такав, истовремено кадар и да буде човек заједнице, јер је стваралац. Такав човек је и борац за слободе у друштву, јер по оцу либерализма, Џону Стјуарту Милу, истина проистиче из слободног сучељавања различитих мишљења.

„Својим самопоуздањем спојеним са самокритичношћу, својом вером у то да бар у стварима духа и уметности нема више инстанце од самих стваралаца, својом спремношћу да под унутрашњим импулсом крену новим путевима, својом способношћу да асимилију утицај већих писаца или мислилаца чувајући истовремено своју оригиналност – то раздобље још увек има много чему да нас научи“, каже писац књиге У тражењу новог.

Ствараоци новог поколења, међу којима су, поред већ наведених, били и Вељко Петровић, Даница Марковић, Иво Ћипико, нису били спремни да прихватају конвенције и ограничења на која су пристајале претходне књижевне генерације. Чак и Јован Скерлић, који је умео да буде моралиста на ивици патриотског утилитаризма, никад није прешао границу доброг укуса у захтевима постављеним ствараоцима. Он је јасно тражио од критичара да буде протејски дух који може да допре до сржи пишчевих уметничких захвата, при чему не сме да има предубеђења, јер је уверен само у сувереност човекове слободне мисли.

Ствараоци ове епохе су јасно одвајали књижевност од политике. Али, и у политици су били слободољупци. Њихов индивидуализам је, по Којену, био „правдољубив“, па се није мирио са насиљем у име „државног разлога“, којим су се често користили последњи Обреновићи. Уз широко прихватање идеје народног суверенитета, такав инди-

видуализам, који није радикално порицао улогу државе (поготову у општем подизању народне просвећености и благостања) допринео је успостављању стабилног демократског поретка од 1903. до 1914. У том поретку, упркос често жестоких сукоба политичких мишљења, није било ни помена о повратку на лични режим. (Вреди поменути да је краљ Петар Први, један од симбола „Периклове епохе“ српске демократије, својевремено превео кључну књигу Џона Стјуарта Мила, „О слободи“).

СРПСКИ ГЛАСНИК СТВАРАЛАШТВА

Захваљујући радикалним ставовима, пре свега авангардиста и њихових сличномишљеника у доба после Другог светског рата, „Српском књижевном гласнику“ (СКГ) и данас се приступа са извесним подозрењем: од Винавера до Зорана Мишића то би требало да је часопис парадигматично „конзервативан“, „скерлићевски једноуман“ и „богданпоповићевски“ склон празном естетицизму. (Сетимо ли се само силних пародија у Винаверовој „Пантологији“, попут оне да су начела Поповићевог схватања поезије да песма мора бити написана, не сме бити преписана и мора бити потписана, биће нам јасно да су неки књижевни историчари ове пародије, због њихове стилске ефектности, доживљавали као научне доказе за свој став према, поред „Летописа Матице српске“, најзначајнијем нашем књижевном часопису.)

Којен је, убедљиво, показао да су у питању заблуде. СКГ је био отворен часопис, у коме је вредност понуђеног текста стајала изнад било какве, па и књижевне, идеологије.

је. Уосталом, и авангардисти, који су касније градили свој колективни идентитет на критици „Гласника“, од Винавера до Марка Ристића, у њему су објављивали своје радове и пре и после Првог светског рата. „Гласник“ је нарочито подржавао младе писце, попут Вељка Милићевића и Милутина Ускоковића. Скерлић, стална мета авангардистичких инвектива, управо је први, још 1909. и 1910, објавио Винаверове „Приче које су изгубиле равнотежу“. И Исидора Секулић, коју је Скерлић у једном тренутку оптужио за неку врсту књишкости инспирације, имала је у часопису своје место.

У том смислу, постојање СКГ је, и после Првог светског рата, било утемељено на начелу полифоничности и естетске вредности текста који се објављује. Један поред другог, нашли су се у њему и Растко Петровић, и Момчило Настасијевић, и Иво Андрић; распон се кретао од Шантића до Црњанског.

СЛОБОДНА КУЛТУРА У СЛОБОДНОЈ ДРЖАВИ

По програмској речи Скерлићевој, која је остала да важи годинама после његове смрти, „у њему су налазили места и најстарији и најмлађи писци наши, и они који имају велика имена и они који се дотле никад нису јављали, и они који су се држали старих традиција и они који су ударили сасвим новим путевима“. То је, по Јовану Дучићу, значило да „књижевност припада само књижевницима и /да/ треба узети уметнички инстинкт за највеће своје уметничко мерило“.

Ни мање, ни више.

Којен нас подсећа на чињеницу да су дела наших писаца од 1894. до 1914. модерна, али не и модернистичка, да не припадају модернизму као посебном књижевном правцу. Снажни индивидуализам оновремених стваралаца није се уклапао ни у какве манифесте и школе какви ће се јавити међу авангардистима, од експресиониста до надреалиста, или код припадника „социјалне књижевности“.

Како истиче Милорад Екмечић, „Србија је брзо развијала једну од основних претпоставки прерастања националног покрета у масовну појаву“, а реч је о ширењу писмености. Да је демократска Краљевина Србија далеко превазилазила своје суседе не само по проценту писменог становништва, него и становништва које је било заинтересовано за јавни политички живот, види се по томе што је у то време водећи дневни лист у Београду имао тираж од 32 000 примерака, а у Загребу 5 000. У Србији је излазило 90 листова, од укупно 217 колико их је објављивано на целокупном јужнословенском културном подручју. Од 1903. у Србији се законски установљавају сеоске читаонице по француском моделу, што је био неопходни предуслов за оно што се називало „читачком револуцијом“.

Таква, слободна култура, била је могућа само у слободној земљи, у којој је народ, кроз борбу за демократију, био укључен у политички живот и осећао државу као своју, Зато је Србија била пијемонтска земља и за Србе с друге стране Дрине, Саве и Дунава. Србија је била држава слободних сељака, власника своје земље, општег права гласа, парламентарне демократије. Београд оног доба неодољиво је привлачио политичким слободама, ратним победама из

1912-1913. и интелектуалним достигнућима своје грађанске елите.

ДА ЛИ ЈЕ И КАКАВ КОНЗЕРВАТИВИЗАМ ДАНАС МОГУЋ?

Тако долазимо и до приче о данашњем конзервативизму. Да ли је у данашњој Србији могућ конзервативизам? И ако је могућ – какав он у стварности може бити?

Шта је уопште у идеолошком смислу савремени конзервативизам? Да ли је могућ било какав политички конзервативизам у епохи свеопште секуларизације и апсолутне доминације материјалистичког погледа на свет? Да ли с обзиром на различито историјско искуство можемо да говоримо о најмањем заједничком имену политику конзервативизма који би био прихватљив свим европским нацијама, о другим цивилизацијама да и не говоримо? Да ли су идеолошке поделе својствене западноевропским странкама у 19. веку данас још увек актуелне и у самој „старој“ Европи, о другим државама да и не говоримо? Да ли је конципирање алтернативног модела политичког система на темељу новог пожељног конзервативизма ствар чисте спекулације? Колико је избор политичког система условљен постојећом социјалном структуром, привредним, финансијским и техничким организационим моделом, владајућим културним стремљењима? Колико је једна земља у савременим условима слободна да изабере владајућу идеологију и одговарајући политички систем и да ли постоји реална алтернатива досадашњим идеолошким и

политичким системима који су доминантно окцидентални по пореклу?

Чини се да је једино неупитно, да је у доба вештачке интелигенције, кад је све постало, како би Гете рекао, „велоцифарски“, скоро немогуће извршити концептуализацију нових врста стварности, настале на основу развоја технологије, а камоли „прикочити“ на путу ка потпуном нестанку човека, који су најављивали западни философи, од Гинтера Андерса до Мишела Фукоа.

ИДЕЈЕ ИМАЈУ ПОСЛЕДИЦЕ

Дошли смо до неких ивица; пошто смо предуго гледали у бездан, бездан је почео да гледа у нас. Руски философ Игор Смирнов у књизи „Homo homini philosophus“ каже: “Спекулативни конструкти, које је изградила рана постмодернистичка философија, постепено су се претворили у технологије, остварили су се у пракси. Писмо, које је апсолутизовао Дерида, потиснуло је непосредну комуникацију у задњи план, пошто је добило нове канале за ширење, као што је електронска пошта и блогови. (...) Симулакруми, којима су доста умних напора посветили Делез и Бодријар, испунили су се, уместо симболичком, супстанцијалном садржином у огледима клонирања и напунили материјално тржиште у облику источноазијских фалсификата западних производа с престижном марком. И зар се функционализацијом симулакрума не постижу резултати избора, који се режирају уз све веће режирање истине у најразличитијим државама? Ризоми, које су Жил Делез и Феликс Гатари у „Хиљаду платоа“, разматрали на општем плану, захваљу-

јући техничким иновацијама, оваплотили су се у светску компјутерску мрежу. Дешифровање секвенцираног човековог генома машинизовало је решавање задатка који је поставио Мишел Фуко: како издавити хуманистичко знање од његовог субјекта?“

Како је конзервативизам као чуварност, у доба свепродјидирућег убрзања технике, могућ?

СРБИ И КОНЗЕРВАТИВИЗАМ

Што се Србије тиче, у њој након обнове независности почетком 19. века, нису постојали друштвени, историјски, економски и социо-психолошки услови за настанак аутентичне конзервативне политичке мисли и партије, каква се формирала у Русији, на духовном наслеђу словенофила, Достојевског, Леонтјева и других мислилаца из друге половине 19. века, а које се у политичком смислу у првој деценији 20. века изражавала кроз деловање политичких организација црнототинаша, пре свега Савеза руског народа. У Србији су деветнаестовековни младоконзервативци, из редова водеће конзервативне политичке организације Српске напредне странка, били поборници некритичке, тоталне вестернизације Србије, економског и политичког либерализма и секуларизма (разлаз напредњака са митрополитом Михаилом био је изазван не само русофилством митрополита, већ и његовом неспремношћу да прихвати сужавање сфере аутономног законодавства Цркве), а у спољнополитичком смислу били су противници самодржавне Русије. Њихов конзервативизам се искључиво огледао у критичком односу према демократији, због чега су се

залагали за цензитарно бирачко право и дводомни парламент. У суштини су били поборници једног за оно време олигархијско-меритократског политичког система са либералном привредом и апсолутно вестернизованом културом.

Делује на први поглед парадоксално, али у Србији у другој половини 19. и почетком 20. века заштитници аутентичних националних и традиционалних вредности и поборници спољнополитичког везивања за Русију били су представници Радикалне странке Николе Пашића, који су се залагали за кључне „левичарске“ западне идеје оног доба - опште право гласа, народну сувереност и људска права. Увек када се говори о конзервативизму у Србији, мора се имати у виду овакво историјско наслеђе.

Аустријска подршка аутократским амбицијама краља Милана и конзервативних напредњака и изузетна блискост самодржавне званичне Русије са Пашићевим радикалима није била историјски уникум, јер, речју Слободана Јовановић из времена Другог светског рата, „као стара аустријска дипломатија, тако и енглеска дипломатија више воли да у страниј земљи ради с владоцем или у недостатку њега с једним својим човеком него са странкама“, пошто, за разлику од Русије, нису могли да рачунају на подршку у масовним странкама, јер је нису имали ни у народу.

ЗАПАД И КОНЗЕРВАТИВИЗАМ ДАНАС

Када се данас размишља о могућности озбиљног и аутентичног конзервативизма у савременој српској политици треба увек имати на уму ове закономерности у пона-

шњу великих сила. Подстицаји конзервативној идеологији који данас стижу са Запада, а чији је траг нарочито био видљив у време Трампове администрације, део су англосаксонског плана о успостављању конзервативних проамеричких режима у зони Интермариума. Уз помоћ марионетских проамеричких режима са конзервативним идеолошким орнатом, какав је по много чему парадигматичан садашњи пољски режим, спречава се „малигни“ утицај Русије на римокатоличке и православне Словене, којима су свакако ближе традиционалне вредности које данас брани Русија, него крај „нормативности“ проглашен од западних неолиберала.

ДУХ ВРЕМЕНА ПРОТИВ КОНЗЕРВАТИВИЗМА

С друге стране, историјски опстанак српског народа, а и других европских народа, у првом реду зависи од тога да ли ће успети да се заустави убрзани процес измене традиционалног човека, или тачније оног што је од њега преостало после европског просветитељства и грађанских и комунистичких револуција. Ако погледамо највећи број данашњих ИТ инжењера и менаџера, биће јасно да је човек дигиталне ере номад. Он је по правилу незаинтересован за државну сувереност и судбину нације, заснивање породице сматра превеликом жртвом, а императив личног успеха и одушевљеност техничким прогресом чине га индиферентним према питањима религије, морала и идеологије. Једном речју, убрзано се формира номад, заинтересован само за лични комфор, незаинтересован за слободу и неспре-

ман на жртву. А свака нација почива на жртви, јер је жртва (заснивање брака, формирање породице, одбрана Отаџбине) лична и колективна, јемство историјског трајања једне нације. Без жртве нема култа, а без култа нема заједнице.

ДУХ ВРЕМЕНА И ПРОТИВ ДЕМОКРАТИЈЕ

Нововековном индустријском привредном моделу, за разлику од средњовековног аграрног модела привреде, одговарала је представничка демократија као политички систем који хомогенизује друштво, укључујући га у свој целокупности у национално тржиште робе, рада и капитала. Један од кључних предуслова представничке демократије било је подизање општег нивоа образовања, па је тако политичку демократизацију пратила и образовна демократизација, а свим њеним добрим и лошим странама, непозната сталешком друштву средњег века. Ако је индустријском друштву политички корелат била представничка демократија са слободном штампе и општим бирачким правом у оквиру националне суверене државе, онда се поставља питање какав политички систем одговара дигиталном друштву четврте технолошке револуције? Потписници овог текста су уверења да таквом друштву због природе дигиталне технологије одговара једна мешавина олигархијско-меритократског политичког режима, као и организација система власти у којој ће егзекутива и судство доминирати над законодавством, како због превласти глобалног законодавства над националним, тако и због значаја софистициране надзорне функције егзекутиве у држави дигиталног доба. Због природе дигиталне техно-

логије држава дигиталног доба биће по многим областима „држава“ лишена суверености. Ако је суштина конзервативизма чување наслеђеног света и његових вредности од идеологије прогреса, зар се у дигиталном добу четврте технолошке револуције конзервативци неће јављати у улози бранилаца елементарних политичких слобода, представничке демократије, народне и државне суверености и националне државе?

НЕОПХОДНОСТ РЕСУВЕРЕНИЗАЦИЈЕ

Да би процес промене традиционалног човека био заустављен у Србији и у било којој другој држави, потребно је да држава поново овлада атрибутима суверености, да уместо колонијалне, споља дириговане економске, образовне, културне и сваке друге политике води политику у свом националном интересу. Зато се данас у Русији не води јалова расправа о формирању аутентичне идеологије и из ње проистеклог аутентичног политичког система, већ је тема број један ресуверенизација Русије. Ресуверенизација државе је предуслов без кога је не могуће започети друштвену расправу о избору идеологије и политичког режима.

Таква ресуверенизација је у Србији преко ноћи немогућа, не само због важења Споразума о стабилизацији и придруживању који Србија има са ЕУ и који озбиљно ограничава државни суверенитет, већ и због колонијалног модела привреде. Буџет државе Србије највећим делом зависи од страних, западних компанија, а уз то Србија нема свој банкарски систем, зато што домаћим новцем располажу банке које су у иностраном власништву, док Народ-

на банка врши монетарну власт као филијала ММФ-а. За промену колонијалног модела политике, као предуслова за заустављање убрзаних процеса промене традиционалног морала и традиционалне породице, Србија нема ни одговарајуће медије, пошто су они у рукама странаца или домаћих тајкуна, а они пропагирају подкултуру и разарање свих традиционалних вредности. Као ограничавајући фактор за корениту промену садашњег стања, које поборници некаквог аутентичног српског новог конзервативизма често заборављају, јавља се српско друштво са просечних четрдесет три године старости. Старци нису спремни да воде борбу за будућност.

Да би се Србија ресуверенизовала, потребан је, више него икад, прави, „пашићевски“ спој – националног и демократског. Уосталом, како каже Мило Ломпар у својој књизи „Растанак са интелектуалцем“, комунистима некад и „другосрбијанцима“ данас највише смета национало оријентисани српски демократа. А Титови комунисти некад и „другосрбијанци“ данас су били слуге западних србофобних интереса. Један од ефикасних начина да се легитимизује политички, економски и културни империјализам Запада према православним народима, јесте да се усвоји Енгелсов и Витфогелов стереотип о њиховим тобоже иманентно оријенталним склоностима, што имплицира и варварским, политичким и привредним моделима. Стаљин је тога постао очигледно свестан за време Другог светског рата, објавивши рад на ту тему 1943. године, а српски неоконзервативци у покушају изгледа да тог још нису свесни.

РАЗЛОЗИ ЗА ОПТИМИЗАМ

Слика савремене Србије делује песимистично ако се погледа из перспективе њене прошлости, али она је оптимистична ако се упореди са другим европским земљама, а у по нечему и са Русијом. У Србији још увек значајан део становништва живи на селу, у појединим крајевима са солидним економским стандардом. Традиционалне вредности још увек дели огроман број грађана Републике Србије. Српска црква је по свим анкетама јавног мњења организација којој верује највише грађана. Породичне и родбинске везе у српском народу су и данас изузетно јаке, као нигде у Европи. Породица, породично имање, крсна слава, православље и патриотизам су, могло би се рећи, вредности заједничке огромном броју Срба, на којима би могла да се темељи конзервативна политика.

С друге стране, због дугог турског ропства и својеврсне аутономије за коју су се изборили у Отоманском царству, као и српских крајишких традиција у Аустрији, Срби изузетно цене политичку слободу, која се у неким негативним појавама неретко поистовећује са анархијом. Из истих разлога Срби су изразити индивидуалисти, резервисани према државној сили, а везани су за светињу приватне својине, пре свега над земљом, коју ни комунисти, за разлику од СССР, нису могли да укину. Уз то, током 19. и 20. века српско друштво је у озбиљном степену вестернизовано по дубини, за разлику од Русије где се после Петрових реформи искључиво вестернизовала управљачка елита и двор. Овим специфичним локалним ограничењима за формулисање нове аутентичне конзервативне идеологије код Срба, на крају треба додати чињеницу да је српски народ демо-

графски исувише мали, а држава Србија још нејака, да би могла да на врелом балканском тлу изведу некакав аутентични експеримент конзервативизма у политици. Србија је током историје углавном преузимала водеће политичке идеје и правне моделе од других држава и народа. У последња три века то су биле државе политичког Запада, раније Византија. Да би у Србији оживела нова конзервативна политика, неопходно је да таква политика буде обликована у неком новом цивилизацијском центру, који би био алтернатива политичком Западу. Иако Русија једина има духовне, историјске, кадровске и материјалне потенцијале да буде тај центар, она је, на жалост, још увек далека од тога да ускоро изнедри нову идеологију и одговарајући оригинални правни и политички модел организације друштва. Зато када се данас говори о политичком конзервативизму као програму за национални спас, изгледа да је ретко ко свестан чињенице да се и овај избор може за сада кретати само у задатим оквирима западне идеолошке парадигме. А такав конзервативизам нам није потребан, јер ново вино треба сипати у нове мехове.

ПОВРАТАК НАЦИОНАЛНОЈ ДЕМОКРАТИЈИ

Српски хришћански филозоф Жарко Видовић у својој књизи „Историја и вера“ даје основна полазишта демократског устројства: демократија је могућа само као демократска држава, која је власт закона што обезбеђује и штити права грађана; власт закона се стварно пројављује само у поступцима државника и држављана, чија је основна претпоставка слобода, неодвојива од одговорности; једино

човек својом слободном вољом може бити орган државе, јер су државне установе пуки инструменти без моћи деловања; државник и држављанин своју слободу да делују, и да то чине за опште добро, могу да остваре једино ако имају снажну душевну потребу засновану на моралном осећању.

По Видовићу, „морално осећање је осећање дужности које произилази из ОСЕЋАЊА ПРИПАДНОСТИ духовној заједници“. Ова припадност заједници свог народа не може се споља наметнути, јер је осећање; она је трансцендентна (самонадилажећа), јер осећање јесте самопревазилажење које припада личности (волети неког као самог себе не значи волети га као што волимо себе, него волети га јер је он наше истинско ја, говорио је Георгије Флоровски), а не самоистовестност индивидуе, често потпуно егоистичне (како је говорио песник Момчило Настасијевић, има људи који су кадри да због свог малог прста униште цео свет). Човек је трансценденцијом душевно снажан и јачи од себе, па и од саме смрти. Једино самонадилажењем човек је кадар да се поистовести са својим прецима и да у њима потврди свој идентитет, чиме његове одлуке везане за данашњи дан и савремену политику увек бивају проверене традицијом (коју је Честертон звао „демократијом покојника“);

Морал као душевна снага саздаје од човека историјско биће („у коме се збива феномен историје као континуитета и идентитета заједнице међу генерацијама“, при чему човек бива боголик јер је христолик (Христос је темељ човештва као Жртве неопходне за самонадилажење).

Кад је историјско биће, човек је елита, отеловљење Добра (трансценденције) које зрачи на масе и преображава их у нацију, каже Видовић.

НЕОПХОДНОСТ ДЕМОКРАТСКЕ ДРЖАВЕ

Дакле, по Видовићу: “Демократија није неки „друштвени покрет“, поготово не покрет маса (или „Улице“); једина могућа реалност демократије, једини могући начин њеног постојања и одржања је демократска држава. А то је власт закона о правима грађанина и човека, која су државом, као основном и највишом правном институцијом, зајамчена сваком грађанину у ГРАНИЦАМА ТЕ ДРЖАВЕ: сваком грађанину (држављанину, цивису, ситоајену), без обзира на његову расу, нацију, веру, страначку опредељеност, итд. Но, да би власт закона била могућа (да би демократски устав и закони били заиста поштовани, у сваком тренутку, и на сваком месту у границама демократске државе), неопходно је да сваки државник (и службеник, и политичар) буде прожет и понесен снажним моралом. Тај морал је ОСЕЋАЊЕ ЧАСТИ човека заклетог на чување и поштовање демократског устава; заклетог да ће демократски устав и законе чувати чак и онда кад то чување негира и доводи у питање личне материјалне интересе, па чак (као, на пример, у рату) и сам живот државника! То је „римски републикански морал“ (...) Зато је демократија ЧИСТА УТОПИЈА (или чак „прљава демагогија“, “политика као превара“) АКО ЈЕ ЛИШЕНА ТОГ „РИМСКО-РЕПУБЛИКАНСКОГ“ МОРАЛА“.

У тим оквирима можемо и морамо тражити пут ка обнови националног које је и демократско.

Мај 2023.

ДВОСТРУКО РАЗОРУЖАВАЊЕ СРБИЈЕ ИЛИ School Shooting As School Shutting

ТАМО

Пре петнаест дана, један од потписника ових редова одржао је предавање у Београду, а после седео са пријатељима у ресторану близу Основне школе „Владислав Рибникар“, у крају где се, месецима, на зидовима воде борбе графитима – цртају се, у име тихе већине, Дража, Младић, Путин, а затим се префарбавају и прецртавају, све у „антифа“ духу београдског квазилевичарског квазикосмополитизма. Ту је био и један свештеник, па су присутни отишли на место злочина. А тамо цвеће, луткице, поруке бола које не могу да реше загонетку зла... И шапатам се певало о Христовом васкрсењу и победи над смрћу.

У дворишту школе, деца трче за лоптом.

То су била мала деца, узрастом до четвртог разреда основне.

Да ли да се радујеш или да плачеш кад их видиш...

Живот се наставља. Али како?

ШТА СМО ОЧЕКИВАЛИ?

После злочина у Београду и младеновачком крају, очекивали смо да ће се Србија ујединити у болу, и кренути да решава истинске проблеме. Прво је требало одговорити на извесна питања, која је, између осталог, поставио народни посланик Бошко Обрадовић: “Где је био школски полицајац? Где је било приватно обезбеђење? Где су били директор и секретар школе? Да ли је могуће да за пола сата тог крвавог пира нико није позвао полицију? Да ли је могуће да је полицију позвао убица? Да ли је могуће да дечак од 13 година буде тако хладнокрван професионални убица? Где су снимци са надзорних школских камера? Зашто је сакривен идентитет убице приликом хапшења? Зашто полиција није на време реаговала и одузела нелегално оружје убици из Младеновца који је годинама правио бројне инциденте по селу и јавно шенлучио? Како 600 полицајаца није могло да ухвати убицу у бекству 10 сати? Зашто је требало шест дана да буде ухапшен његов отац и на којој функцији се он налази у безбедносном систему? Да ли је убица из Младеновца до сада био заштићен од кривичног прогона и од кога? Да ли се на животном примеру младеновачког убице може реконструисати читава спирала насиља и зла која влада нашим друштвом: ТВ ПИНК – Задруга – Кристијан Голубовић – Старлете – Дрога – Оружје? Ако му је узор био Кристијан Голубовић који је по изласку из затвора пружио подршку СНС, ако се дружио са старлетама из Задруге, ако се бахатио у дрогираном стању и витлао оружјем, ако је за то оружје знало цело село а полиција се правила луда, онда

имамо јасну реконструкцију како је дошло до ове ужасне трагедије и ко је крив.⁵⁰

И очекивали смо, наравно, да се укину ријалитији. Али је укинута школа. Ријалитији иду даље.

УКИНУЛИ СУ ШКОЛУ, ОПЕТ

Поводом суманутог прекидања школске године, месец дана после злочина у ОШ „Владислав Рибњикар“, Унија синдиката просветних радника Србије (УСПРС) је издала саопштење, у коме, између осталог, пише:

„Школа мора стати. А зашто?

- Зато да се не види да у ОШ В. Рибњикар постоји проблем који надлежни не могу да реше а родитељи не могу да се договоре;
- Зато што смо месец дана мрцварени да је све нормално, а јасно је свима да није;
- Зато што немамо стручњаке психологе, педагоге, социјалне раднике;
- Зато што у образовању деценијама уназад за плату испод просека раде запослени чије је достојанство и ауторитет урушаван сваком одлуком Министарства и друштва у целини

⁵⁰ Бошко Обрадовић: Тражимо реконструкцију како је дошло до злочина у ОШ „Владислав Рибњикар“ у Београду, <https://dveri.rs/saopstenja/bosko-obradovic-trazimo-rekonstrukciju-kako-je-doslo-do-zlocina-u-os-vladislav-ribnikar-u-beogradu>

- Зато што је све већи број инцидената међу ученицима у школама, насиље међу децом је присутно у никад већој мери;

- Зато што полицајци не могу више да статирају по ходницима школе, има за њих преча посла;

- Зато што платформа Чувај ме за пријављивање насиља ради понекад;

- Зато што су изградили кулу од папира и бирократијом и администрацијом маскирали недостатак функционалног образовања;

- Зато што им се могло

А нама се мора. Ту сад данас стиже опширан допис Министарства просвете потписан од стране вд министра просвете и министра без портфеља (једна особа, иста странка).

Помињу се и цитирају законска и подзаконска акта, Правилник о оцењивању, циљеви и исходи образовања, остали облици радааааа... Иа, иа, иа, иа!

И док наставни кадар тумачи законска акта и подакта, деца трче за нама и вичу: „Дај пет“!

Навикла деца на лицитацију већ пар година уназад.

Зашто да не дамо кад су нама већ одавно узели све.⁵¹

Уместо да се решавају питања од насушног значаја за ову земљу, укида се школа и спроводи се разоружање Србије.

⁵¹ Даље неће моћи, <https://unijasprs.org.rs/vesti/dalje-neces-moci/>

Да кренемо од разоружања као одузимања оружја које се пуни муницијом.

РАЗОРУЖАЊЕ ЈЕ ЛАЖНО РЕШЕЊЕ

ЛЕГАЛНО И НЕЛЕГАЛНО

Разоружавање грађана Србије које је покренуо председник Вучић, као својеврсни одговор државе на два до сада невиђена масакра, потпуно је неадекватна мера, и то како из угла права, тако и угла политике.

Као прво, не може се у исти кош сместити легално и нелегално оружје. Откривањем и одузимањем нелегалног оружја и судским гоњењем држалаца таквог оружја морали би свакодневно да се баве полиција и тужилаштво. То је редовна законска обавеза ових органа и њено испуњење не би смело да зависи од ванредних одлука председника Републике, који је притом апсолутно ненадлежан у овим пословима. Ако се тек након последњих трагичних догађаја кренуло у озбиљну акцију масовне заплене нелегалног оружја, онда се поставља питање шта је до сада радила полиција и да ли ће против нелегалних држалаца оружја бити покренути одговарајући судски поступци. Јавна је тајна да су путеви трговине наркотика и оружја често испреплетани и да преко Балкана и Србије прелазе бројне маршруте трговине оружјем и наркотицима, које углавном контролишу албански и црногорски кланови.

УРЕДНЕ ДОЗВОЛЕ И НЕУРЕДНА ВЛАСТ

Другачије стоје ствари са оружјем за које његови власници имају уредне дозволе. Одузимање таквог оружја представља противправну конфискацију имовине, чиме се директно доводи у питање неприкосновеност права својине.

Притом је одузимање легалног оружја неадекватна мера и са криминолошког становишта, јер проблем није у пиштољу већ у човеку. Уосталом, држава на повећан број саобраћајних несрећа не реагује конфисковањем аутомобила, већ поштравањем прописа из области безбедности саобраћаја који се тичу режима управљања возилом. Пошто је оружје по природи ствари опасније од аутомобила, има оправдања да држава пропише поштрене услове за поседовање и ношење оружја. Међутим, ти услови не смеју бити толико рестриктивни да право на поседовање оружја постане привилегија малобројних. Тиме би се не само поништила једнакост грађана пред законом, већ би се директно ограничило право приватне својине, али и право на личну заштиту огромног броја грађана. Осим тога, поштравање законских услова за поседовање оружја угрозило би egzистенцију свих оних грађана Србије који се законски баве прометом оружја и муниције као послом.

Поседно је било правно проблематично то што премијерка Брнабић најављивала да ће бити спроведено некакво ванредно преиспитивање оружних листова и да ће у том поступку бити одузето 90% свих дозвола за поседовање оружја.

ШТА КАЖЕ ЗАКОН

Оваква изјава премијерке је из угла Закона о оружју и муницији Републике Србије - скандалозна! Наиме, Закон у чл. 28. прописује када се могу одузети већ издати оружни листови. То су случајеви у којима је неки од услова за законско поседовање оружја из чл. 11. накнадно престао да постоји: ако лице буде правоснажно осуђено за поједина кривична дела или прекршаје, ако изгуби здравствену способност, нема више услова за одговарајуће чување оружја или изгуби држављанство Србије. Уколико би држава, тј. надлежни полицијски орган, одузео грађанину дозволу за ношење оружја, а да се није стекао ни један од горе наведених услова, то би био пример драстичне злоупотребе службених овлашћења од стране полиције на штету грађана. Чак и када истекне рок важења оружног листа од десет година, полиција не би без ваљаног разлога могла да одбије да грађанину продужи дозволу за поседовање оружја.

Пошто по Закону о оружју и муницији и странци у Србији могу имати дозволе за поседовање и ношење оружја, поставља се питање да ли се овако најављено противправно разоружавање односи само на држављане Србије или и на странце?

КО СТОЈИ ИЗА РАЗОРУЖАЊА?

Уопште није случајно што се организације повезане са ЕУ, као SEESAC, јављају у улози пропагандиста и консултаната Владе Србије у спровођењу акције разоружања грађана Србије. Колективни Запад још од ратова из деведе-

сетих година прошлог века третира не само Србију, већ и српски народ у целини, као поражену непријатељску нацију. Посматрано из тог угла, разоружање српског становништва за Запад представља важну и нужну безбедоносну меру којом се пацификује потенцијално немирна Србија и осигурава војна, политичка, економска и културна колонијална доминација над овим делом Европе.

Треба се уосталом сетити да је Запад почео са разоружањем Војске Савезне Републике Југославије и Војске Републике Српске закључењем Дејтонског мировног споразума, чији Анекс 1 регулише ово питање. Пошто је питање права грађана Србије на поседовање оружја директно повезано са планом евроатлантиста да обезбеде ефективну контролу над Србијом, ограничење овог права се директно одражава на политичку самосталност Србије, као и на политички капацитет њених грађана да у будућности измене постојећу неповољну политичку позицију земље. Како је поседовање личног оружја дубоко укорењено у традицији свих Срба, разоружавање је једна од мера на промени идентитета, социо-културног обрасца српског народа, које Запад спроводи преко својих структура у Србији.

Отуда није случајно што се организација SEESAC, како стоји на њеном сајту, од 2002. године бави не само ограничењем и контролом наоружања у Југоисточној Европи, већ и промовисањем противприродне и антихришћанске цендер идеологије. Ове две ствари су неповезане само за неупућене. Притом је у Југоисточној Европи главни акценат, наравно, на Србима, пошто су СРЈ (Србија и Црна Гора) и Република Српска били једини ратни непријатељи Запада из овог региона.

КОМЕ УГАЂАМО?

Питање извоза српског оружја, а у оквиру њега и питање судбине ванредно одузетог оружја, морало би да буде предмет расправе у Народној скупштини, у оквиру њене кључне надлежности - политичке контроле рада Владе.

Лако се може десити да под утицајем ЕУ и САД, које су поздравиле акцију разоружавања грађана Србије, оружје доспе у руке марионетског кијевског режима, посредством неке треће стране, као што се то дешавало у прошлости. Ако би до тога дошло, Вучић би могао да понови како Србија не може да контролише коме ће компаније којима смо продали оружје ово касније препродати, те да Србија мора да ради и живи.

Међутим, Србија не мора, на задовољство ЕУ и САД, да масовно и неселективно разоружава своје грађане, а да касније то оружје доспева и тамо где грађани Србије у огромној већини то не би желели. Истовремено се власт у Србији не бави кључним узроцима недавних страшних масовних убистава, а они се углавном налазе у сфери некритичке и тоталне рецепције западне поткултуре и неолибералне идеологије, која разара, дели и конфронтира српско друштво, пре свега поништавајући његове темељне друштвене и вредносне норме.

РАЗАРАЊЕ ШКОЛЕ КАО КОНАЧНО РАЗОРУЖАЊЕ НАЦИЈЕ

О ОВОМЕ СЕ ГОДИНАМА ГОВОРИ

Године 2014, један од потписника овог текста направио је интервју са тадашњим председником Уније синдиката просветних радника Србије (УСПРС), професором философије Драганом Матијевићем, који је јасно рекао шта нам се дешава са школом: “Наиме, оно што се догодило у претходној деценији у српском образовању није се догодило нигде и никад. За само осам година донета су три потпуно нова и потпуно различита закона о образовању. Такав преседан није забележен у историји законодавства. Карактеристика свих њих је да је сваки наредни био све либералнији према ученицима и њиховим обавезама, а све строжи, ригиднији према наставницима. Тако се напокон дошло до законских одредби по којима непослушне и недисциплиноване ученике ниси могао никако укорити; да су са наставе могли одсуствовати колико су хтели, а да за то не сносе никакве последице; да је владање ученика избрисано као оцена, а да за то што не уче и не знају, одговорност сносе наставници.

На другој страни, и најмање одсуство наставника са посла драконски је кажњавано отказом, директорима школа дата су неограничена овлашћења у пријему и отпуштању радника, и што је најдрастичније, уведено је чак једанаест институција које контролишу рад наставника: школски одбори, савет родитеља, ђачки парламент, ученици, школске инспекције, школски надзорници, родитељи и друге

разноразне комисије и инспекције. Као да нисмо наставници – васпитачи, већ припадници радикалних навијачких група. Врхунац лицемерја и одијума законописаца према просветним радницима је законска одредба да ће, уколико родитељ или старатељ пребију наставника, бити прекршајно кажњени са 30 хиљада динара. Подсетићу вас да у Закону о заштити животиња стоји да ће вас за малтретирање пса казнити са 300 хиљада динара. Било је то као позив на сезонско снижење!⁵²

Тако је речено 2014. године. Спиралу насиља нико није зауставио.

МЕТОДИЧНОСТ ЈЕДНОГ ЛУДИЛА

Матијевић је указао да је рат против школе саставни део тријумфа неолибералног лудила, у коме, како рече Шекспир, има методичности: “Традиционална школа, која је код ученика развијала самосталност, критичко мишљење и независност, директно је супротстављена захтевима савремене организације друштва. Та школа се, по владајућим економским критеријумима, сматра неефикасном, јер развија способности које данашња друштвена елита не само да не цени већ их сматра штетним. Освестити појединца супротно је интересу функционисања система. Носилац те освешћујуће улоге традиционалне школе је традиционални наставник кога треба, у интересу савремене организације друштва, де(кон)струисати и од васпитача направити

⁵² Драган Матијевић, председник УСПРС: Црна слика српске просвете, <https://www.pecat.co.rs/2014/04/dragan-matijevic-predsednik-unije-sindikata-prosvetnih-radnika-srbije-crna-slika-srpske-prosvete/>

васпитаника, од ауторитета и узора покорног државног чиновника. На томе треба озбиљно поради. Рушење освешћујуће улоге школе и наставника има подршку и оправдање у ученицима који не желе да буду освешћени, јер то наводно изазива бол. Колико сте пута само чули да им се деца у школи муче?! Штитећи ученика од бола, савремена педагогија штити појединца од „трагедије сазнавања“. Ученику се, у ствари, брани да постане човек.⁵³

А где нема човека, има нељуди.

ОДЛИВ МОЗГОВА И СМРТ УНИВЕРЗИТЕТА

Указао је Матијевић и на одлив мозга: „У протекле две деценије пола милиона људи је напустило Србију, од чега су 50.000 образовани стручњаци. Најмоћнијим земљама данашњице „поклонили“ смо 6.000 доктора наука за чије школовање је Србија утрошила 12 милијарди евра. Научници, спортисти и малине су најчешћи извозни артикли Србије. Но и томе ће наша премудра школска власт доскочити. Смислили су ново гесло: „Заглупимо децу да бисмо спречили одлив мозга.“ Наиме, од сада, ко жели да положи малу матуру (а мора да положи) не мора да зна ниједан одговор. Какво епохално достигнуће!“⁵⁴

Умро је, рекао је 2014. године Драган Матијевић, и наш Универзитет: „У повесно надолazeћој плими неолибералне комерцијализације целокупне стварности свакако да није

⁵³ Исто

⁵⁴ Исто

изузет ни универзитет. Или како каже проф. Милан Узелац, комерцијализација високог образовања је најважнији феномен нашег времена. Та меркантилизација доводи, понајпре на приватним факултетима, до претварања просветних установа у тржишна, профитабилна, па често и трговачка предузећа. Универзитет није више интелектуална заједница професора и студената који аутономно изграђују и преносе знање, већ интересна заједница власника новоформираних приватних универзитета и родитеља студената чији циљ није знање, него диплома. Универзитет, место где се врхунило све образовање, полако, али сигурно, постаје дно, захваљујући акредитованим шарлатанима образовања. Или што би рекао један старији колега, некада су деца са села хрлила на факултете, данас факултети хрле у свако село.⁵⁵

А смрт универзитетске наставе убија целокупно образовање.

НЕСТАНАК ЋАКА

Матијевић је указао на биолошку пропаст српског народа која се најбоље види кроз нестанак ћака из учионица: “Сведоци смо демографског старења наше нације, што је само корак до демографског нестанка. То се и те како види у школама. Наиме, број ученика у школској 1995/1996. у основним и средњим школама био је милион и сто четрнаест хиљада. Ове школске 2013/2014. године има негде око осамсто хиљада ћака. Дакле, за непуних 20 година из

⁵⁵ Исто

образовног система nestало је преко 300.000 деце. То је ceо један град, већи од Ниша.⁵⁶

Данас је још горе.

Просечна старост нам је око четрдесет пет година. Народ смо сенилан, и питање је колико ћемо још дуго постојати, ако се нешто хитно не предузме.

КАКО НАСТАЈЕ ЦИРКУС

Године 2017, интервјуисана је и садашња председница УСПРС, Јасна Јанковић, која улази у учионицу као заточница српског језика и књижевности. Она је рекла: “Школа није ни играоница, ни циркус, већ институција која мора имати одговорност и интегритет. У њој треба да раде људи од знања, воље и умећа да знање дају. Не треба их побољшавати бесмисленим и срамним методама семинарисуња после којих су они, не само изгубили ceо викенд већ су додатно понижени! Зато нам је потребан закон који ће се ослонити на струку, а не на администрацију. Али најгоре тек долази. Када ови који су схватили да их пасивност, ћутање и мирење са судбином доводи до циља, посла и нерада, када баш ти којима је речено да не морају да мисле, јер ће неко то за њих чинити, када баш такви људи, залутали у просвету, томе науче и нашу децу, онда за нас више неће бити спаса!”⁵⁷

⁵⁶ Исто

⁵⁷ Јасна Јанковић: Српска просвета је точак хрчка, <https://www.pecat.co.rs/tag/jasna-jankovic/>

А пре свега овога што се, црно без имало белог, десило маја 2023, после ђачког злостављања професорке у Трстенику, Јасна Јанковић је, у интервјуу „Код Бране“ крајем 2022, најавила да ће нам стићи непојамно зло, ако на време не зауставимо насиље у школама.⁵⁸

Наравно, нико је није слушао.

И зло је дошло.

ШКОЛУ ЋЕ И ДАЉЕ СТРЕЉАТИ

Школа ће и даље бити стрељана, јер тако хоће НАТО Запад. Нормално образовање мора бити укинута, због обуке робова за ропски рад и због идеолошке дресуре вашингтонско – бриселским нихилизмом.

У новој књизи о квир комунизму што би да окупира Исток Европе, која је недавно објављена у издавачкој кући „Катена Мунди“, Миша Ђурковић нас опомиње: “Идеологија која тврди да су мушкарац и жена само друштвени конструкти, настали услед перформативног понављања наметнутих родних улога и која уводи трансродност као равноправан род, избор који свако може и треба да направи постаје део српског образовног система.(...) Све то, међутим, наноси трајно штетне последице по опште образовање човека и саморазумевање његовог положаја у свету и космосу. Џендер мејнстриминг систематски подрива основе образовања у Србији, природну поделу на полове, осно-

⁵⁸ Јасана Јанковић, Насиље у српској просвети, Код Бране 069, https://www.youtube.com/watch?v=abjqiF3QjiE&ab_channel=%D0%9F%D0%BE%D0%B4%D0%BA%D0%B0%D1%81%D1%82%D0%9A%D0%BE%D0%B4%D0%91%D1%80%D0%B0%D0%BD%D0%B5

ве природне породице, идеје о комплементарности полова, и брачне заједнице као основе за слободу и рађање деце. Џендер мејнстриминг такође полако уводи нове облике меког тоталитаризма јер је свуда имплицитно прихваћено основно начело радикалног феминизма да је „приватно политичко“ и да држава мора непрестано и све више да се меша у породичне односе и да стално арбитрира, прети, застрашује и решава спорове.“

НИСМО СЕ ПРЕДАЛИ, УПРКОС СВЕМУ

То треба да „уче“ наша деца – да су мушко и женско пуке конструкције, да нема маме и тате, него су ту родитељ број један и родитељ броја два, и да можеш да, оперативно, па чак и пуком одлуком, мењаш свој сексуални идентитет.

Да ли вам је сада јасно зашто иста организација НАТО Запада код нас подстиче и разоружање и џендер лудило?

Они су дошли да остану, да нас трајно понизе и поразе, да нас заувек окупирају.

Зато је Србији дошло до онога што се зове school shooting. Наставља се, наравно, и school shutting. У школи у Београду су стрељани ђаци. Годинама се, свесно и намерно, стрељају наше школе, да Србија више никад не би могла да се обнови.

На нама је, међутим, да се не миримо ни са једним, ни са другим злоделом. Борба се наставља, до коначне победе.

2023.

КОСОВО ИЛИ ПАРИЗЕР: ВЕЧИТИ ИЗБОР ЗА ДАНАШЊИ ДАН

ШТА СЕ ДАНАС ДЕШАВА

У светлости најновијих збивања на Косову и Метохији (НАТО шиптарски терор и прогони Срба који не престају, него се умножавају) јасно је да Србија, вођена Вучићем, хита у понор и пропаст после које нема подизања из мртвих. Довољно је рећи, на пример, да званичну политику војне неутралности чува нерешено Косовско питање. Нерешено Косовско питање подиже „геополитичку цену“ српском народу. Оног тренутка када се буде затворило Косовско питање цена овог простора апсолутно пада. И не само овог простора и не само овог народа него и појединачне имовине сваког од нас.

Својим садашњим кукавичким иступима о Косову и Метохији Александар Вучић говори о моралној инфериорности сопственог народа, признаје неправу као право и шири дефетизам и капитуланство. Све његове изјаве су без изузетка дефетистичке у погледу могућности Србије да реинтегрише КиМ у свој уставноправни поредак. Оне су недопустиво произвољне и нетачне у процени утицаја нерешеног косовско-метохијског питања на демографску, економску и геополитичку будућност Србије.

Вучић својим кукавичким изјавама и понашањем фактички препоручује српској држави да садашње стање (*status quo*) на КиМ, које је производ масовних ратних злочина

и читавог низа каснијих противправних аката, прихвати као непромељиву датост, која не може да се измени у *status quo ante bellum*, већ једино може да се политички призна и правно озакони.

ОДГОВОРНОСТ – ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВИ

Тиме постаје очигледно да за Александра Вучића правда нема својство апсолутне вредности, већ такву вредност имају моћ и свршени факти које су прозвод моћи. Тако се на челу државе Србије која би српској нацији требало да обликује идеале, нашао Србин који не само да сумња у моралну и материјалну снагу сопственог народа да ствара и мења историју, већ и плашљивац који је спреман да неправду прихвати као правду, а неправу као право. Став о инфериорности сопственог етноса и супериорности других, независно од питања моралности њихове надмоћи, идеалан је и за признање злочиначке државолике творевине албанских сепаратиста, и за легитимисање колонијалне власти западних метропола над Балканом.

Сасвим у складу с таквом постмодернистичком вредносном релативизацијом правде и права, за Вучића је Бриселски споразум, и поред његове очигледне противустановности и политичке штетности, акт чије је важење неупитно, а његова прича о Заједници српских општина смоквин лист за прикривање велеиздаје. Зато увек мора да се отвара питање конкретне правне и политичке одговорности оних који су такав противустановни споразум у име Србије закључили – а то су, нека се зна и памти, Александар Вучић и

Ивица Дачић, уз асистенцију Томислава Николића, помоћног гробара наше слободе и суверености.

ЗБОГ ЧЕГА МЛАДИ ОДЛАЗЕ ОДАВДЕ?

Неки тврде да нерешено косовско-метохијско питање јесте кључни разлог због којег млади људи напуштају Србију и због којег изостаје економски напредак земље. Такву произвољну оцену, без икаквог упоришта у релевантним истраживањима јавног мњења, и уз то апсолутно национално штетну јер подстиче дефетизам и капитуланство, не смемо прихватити. Ако су политичари у демократским режимима још од старе Атине по правилу склонни да демагогијом придобијају демос, подилазећи његовим најнижим страстима и злоупотребљавајући елементарне људске страхове, онда би сваки мислећи родољуб морао да осећања гађење према свакој врсти демагогије Вучићевог типа. А нема веће демагогије данас у Срба од тезе да борба за право и правду на Косову и Метохији изгони из Србије њену младост и да не смемо да пружамо озбиљнији отпор НАТО шиптарској окупацији Свете Зеље. Било би занимљиво чути како борба за право и правду уопште може бити узрок пропасти једне заједнице.

Младе људе из Србије не тера страх од нерешеног косовског питања, већ системска корупција и непотизам, који обезвређују њихова знања и труд, а живот чине прескупим и недостојним слободног грађанина. Ако је Косово, како веле појединци, камен о врату остарелом и осиромашеном српском народу, колико су онда том истом народу неподношљиво „тешки“ бројни примери корупције, бли-

зикаштва, рођачког и породичног „кадрирања“, плагијати и аутоплагијати, „треш“ докторати, од којих се распадају српски универзитет и здравство.

ПУНА ИСТИНА О СЕЦЕСИЈИ

Јасно је да сецесија није правни, већ политички појам, један процес чија успешност зависи, пре свега, од преноса трећег конститутивног елемента појма државе – суверене државне власти. Корелација која постоји између сецесије и суверености, као конститутивног елемента државе, показује да је проблем сецесије неодвојив од проблема настанка државе. Следствено томе, за државу суочену са сецесионизмом на делу своје територије, али и за сам сецесионистички покрет, решење дилеме о настанку државе као превасходно фактичком или правном питању има велики практични значај. Да би настанак државе био правно питање неопходно је, како то примећује Ханс Келзен, да међународно право не само пропише услове за настанак државе, већ и да има суперматију над националним правом, а да би се то догодило потребан је пренос суверености с националне државе на међународну заједницу.

Како је свет у данашњим превирањима знатно ближи поствестфалском поретку суверених држава него успостављању једне глобалне надржаве, настанак државе ће у блиској будућности у знатно већој мери бити ствар факта него међународног права. Стога, штета која је причињена Србији закључењем Бриселског, и каснијих споразума који су из њега проистекли, огромна је. Подсетимо, Србија је овим споразумима добровољно предала у руке сецесио-

нистичких власти кључне атрибуте суверености (судство, полиција, цивилна заштита, локална самоуправа, телекомуникације, електроенергетски систем), без којих тзв. Република Косово није могла да се представља пред другим државама као суверена државолика творевина на целој територији КиМ.

ПРЕ И ПОСЛЕ БРИСЕЛСКОГ СПОРАЗУМА

Каснији рад Владе Србије на повлачењу признања тзв. Републике Косово није могао да надокнади штету коју је проузроковао Бриселски споразум, баш зато што је настајак државе у садашњем стању међународног поретка више фактичко него правно питање. До Бриселског споразума гаранције територијалног интегритета Србије из Резолуције 1244 биле су на терену подупрте бројним реалним обележјима суверености. Јасна је била намера западних покровитеља косовске независности да Резолуцију 1244 оставе на терену без реалних обележја суверености, да би је приказали као *nudum ius* (голо право), али она, на њихову жалост, то није постала ни после закључења противустановног Бриселског споразума.

Пошто је сецесија процес, а моћ која чини сувереност релативна категорија, као што је закључењем противустановних Бриселских споразума остала без суверености, Србија сувереност над КиМ може и мора у будућности поново да успостави.

Александар Вучић је најнепосреднија сметња томе. Његова власт, пропаганда паризера као мере и провере Српства, разара све што је основа нашег народа.

СРПСКА НАЦИОНАЛНА ИДЕЈА И БУДУЋНОСТ

Српска национална идеја је формирана на светосавском и светозаревском темељу и њена основа јесте Завет. Српска нација није формирана као политичка нација у деветнаестом веку. Она је формирана у оквиру аутокефалне Цркве, као и све нације у православним земљама. Нетачно је када се западни шаблон пребацује на православни исток. На Западу нације су формиране у XVIII и XIX веку, када је срушен папски религијски империјализам. На православном Истоку нације настају са аутокефалним Црквама. Тада настају национални светитељи, национална књижевност, национална правна дела као *Закономјравило*. Српска нација је пре свега духовна категорија, као и руска, а не секуларна политичка нација.

Зато се, увек и свагда, морамо освртати на Косовски завет као оријентир у свакодневном животу нашег народа и државе.

НЕШТО МАЛО УВИДА

Да је неко нашим прецима рекао да ћемо једног дана бирати између цара Лазе, честитог колена, и паризера – подригуше, они би рекли да је то немогуће, и да им се неко руга. А избор пред данашњом Србијом је управо тај: ако не презремо Косовски завет, нећемо имати ни паризер. То није иронија – то је цинизам. И тај цинизам нас прати као сенка, и не да нам да живимо животом достојним човека.

Управо због тога кад нам се паризер нуди као замена за Косовски завет вреди се сетити шта је тај Завет нама и шта смо ми без Завета.

ШТА ЈЕ НАМА ВИДОВДАН

Видовдан нам је све – од 1389. наовамо. Срби су ишли путем његовог завета, или нису ишли, мислећи да се може побећи од себе. Обилић или Бранковић – стална је дилема. Шта год да чинимо, тако је и тако ће бити.

Бошко Бојовић о генези косовске идеје каже: “Херојство, верност и спремност на највећи самопрегор, слобода и одбрана отачаства, вера у вишу правду и изнад свега у преимућство духовних и етичких над пролазним и себичним циљевима јесу идеали историјски опредељени снагом израза слободног опредељења владара и његове војске, хора ратника, израза саборне свести као освештаног завета најшире схваћене колективне савести. Овако схваћено прослављање косовског мучеништва омогућава најширу хоризонталну идентификацију са овом духовно-етичком историјски конкретизованом вертикалом. Зато је и тако честа појава у српском патријархалном друштву да се с колена на колена преноси предање о пореклу од неког учесника у боју на Косову. Управо као да на Косову пољу почиње национална историја у народној свести или као да се снага његовог одјека тако увећавала временом да је оставио у сенци готово све што је било старије.”

Сања Бошковић, у чијој књизи „Косовски културолошки мит“ налазимо стајне тачке без којих се не може, истиче: “Позив на борбу за слободу и одбрану места где је пони-

кла његова државност – места које га суштински дефинише, места културног пејзажа – народ претвара у метафизичку наду у ослобођење од зла и земаљске патње, наду у освајање суштинске, небеске слободе и правде, оне у којој бораве Лазареви витезови.“

Тако се земаљско претвара у небеско.

Одатле почиње све.

Да ли је паризер битнији од Царства Небеског?

ЖИВОТВОРНОСТ КОСОВСКОГ ЗАВЕТА

Владимир Дворниковић, аутор књиге „Карактерологија Југословена“, описао је косовско опредељење као нашу верзију хришћанске вере, која је успела да одоли свим изазовима, од турског ропства до западног нихилизма: „У име овог живота Ниче је дигао протест противу религије „смрти, слабости и ропства“; Мојсије, Христ и Буда, „ти“ вође робова отровали су човечанство, обрнули све праве вредности у безвредности и својим култом смрти покопали сву праву радост живота. Овако је Ниче спасавао афирмацију живота. Његова религија Радости освајала је сву младост Европе, постала је гласна и видљива, хучна и борбена. „Доле са религијом смрти!““

Из Ничеа, који је величао биолошки живот уместо живота у Христу Живоме и Истинитоме, родила се богоборна Европа, која је своју ничеанску њушку показала за време тријумфа Хитлеровог нацизма.

Срби су се за прави живот борили другачије. Дворниковић наглашава: „Наша историја донела је једно друго

решење. Она је донела једну нову, своју хришћанску религиозну варијанту, која је до данас још остала Европи непозната, али је за нас саме остала несвесна. Има један специјално наш, животом и историјом створени култ смрти. (...) То је култ у име живота, у име васкрсења. Мистерија тога култа оснива се на једном дубоком закону контраста; сећај се смрти да се дигнеш у један виши и пунији живот. Смрт је подстрек живота. Смрт даје, у функцији овог контраста, вредност и смисао живота. То је позитивна функција смрти. Живот је пунији, јачи и дубљи, он је уопште по томе и живот, јер постоји – смрт. Основа витална динамика нашла је свој посебан религиозни изражај у култу историјске смрти једне генерације. Цена живота повећава се, посвећује се. Афирмација живота бива свеснија и јача, воља за животом и васкрсењем страснија. Јавља се нова драж живота, нови почетак, јачи, пркоснији и херојскији.(...) Та религија наметнула се сама, управо биолошком нуждом момента. Она је послужила управо као формула живота, као једа нови начин реагирања животног. Хришћанска вера у живот вечни верификована је овде конкретно историјски, управо биолошки. Смрт улази у оквир живота, и она не може да буде један од покретних тачака за нови живот. Само смрћу се може осећати нова, дубља и оплемењена форма афирмације живота! Зато је наш народ по несвесној динамици оних сила што покрећу живот, у косовској трагедији осетио своје крштење, то ће рећи: **своје дизање у пунији и виши облик живота.**““

Биолошки живот није довољан. Потребан је онај који не стари и не пролази – живот у Завету.

Или нам је довољан само паризер после кога ћемо, сити ничега, весело подригнути?

ОД ЦАРА ДУШАНА ДО КОСОВСКОГ ПРЕ- ДАЊА

Дворниковић је подсећао на смисао Косовске идеје: “Та идеја била је дубоко хришћанскорелигиозна. Поред престареле и поткопаване Византије, од Татара заробљене Русије и поред раскомадане деморалисане Бугарске, српска је држава у четрнаестом столећу понела барјак источног Хришћанства. Душаново свето римско царство српске народности, као германско католичко римско царство на Западу, само је кулминација и највиднији израз тога духовно историјског процеса. Сама идеја „царства“ у Стефана Душана Силног била је идеја византијска, римска. Али то је била идеја хришћанске „Романије“, како су тада називали Византију, а носилац те идеје постаје читав српски народ. Та религиозна идеја органски уједињена са државном и националном идејом постаје окосницом читаве српске средњовековне историје. *Српство се осетило носиоцем сиријској хришћанској Исока и то је средњовековној Србији, њеном сиремљењу и њеним борбама надахнуло онај њез величине и ако је теографски и етнички основ био сразмерно мален.* Као представница целог источног Хришћанства сударила се Србија с турском, носиоцем Ислама. Трагични пад Србије само по том добива своју симболику, а Косово постаје трагедијом.“

По дефиницији Жарка Видовића, трагедија је ода у славу жртве која је утемељила заједницу. Таква је била жртва Лазара и његових витезова.

Ко хоће, може да изабере паризер. Ако је то избор.

ПОБОЖНОСТ КНЕЗА ЛАЗАРА

Кнез Лазар Косовски био је дубоко побожан човек, који се није случајно определио за Царство Небеско. Он је као владар знао да ће остати само оно што преда Богу, јер је све пролазно и празно ван Христа. Девет година пре Косовског боја, даровао је болницу манастира Хиландара. У уводу, он каже: “Духовном светлошћу озаривши се, будуће мисли су предвидели божаствени пророци. Зато Давид велегласно говораше: Доћи ће сва племена и поклонити се пред тобом, Господе, гледајући испуњење тога, Црква од ових племена оденувши се као царском хаљином крвљу Владике, која је из ребра истекла, радује се у красоти и чувањем заповести у нади се учвршћује ради примања будућег живота, чије славе и части зажелех наследник бити ја у Христа Бога правоверни и самодржавни господар Срба и Подунавља Стефан кнез Лазар. Овај мој мали дар, који дадох и писменом одговарајућим овде горе уписах; да има Хиландар и држи до века као своју праву баштину, коју нико не може одузети, за просветљење храма пресвете Богородице Хиландарске и за негу светих и часних монаха који ту у болести живе, а мени на спомен вечни, како би због молитава њихових примио опроштај мојих многих сагрешења. *Пошићо сам и ја видеода земаљско богајство нишића није користило јосјодарима који су били љре нас, јер се од њих узело и друјима*

йредало, а надају се да йрине само од оноіа шїо су Боіу йредали. За овима сам и ја следио и йринесох овај мали дар као она удова две лейше. Ако се неко дрзне да узме нешто од овога што сам горе забележио, нека га уништи господ Бог и пречиста Богомати и нека га уништи сила часног и животворног крста и нека га снађе гнев и проклетство од свих светих који су одувек угодни Богу и нека буде саучесник са Јудом и Аријем и нека буде отуђен од спасавајућег тела и крви и нека му је тужитељица Мати Божја овде и у будућем веку.“

Остаје, вели кнез, само оно што смо дали Господу. Све друго пролази и нестаје. И зато је и себе предао Творцу, да би му душа живела вечно, и да би његов народ имао на кога да се угледа.

Да ли се, данас и овде, треба одрећи угледа кнежевог зарад паризера, који чак није ни храна, него кривотворина хране?

БИО ЈЕ У ПРАВУ

Још је непознати летописац, савременик Видовдана 1389, забележио речи кнеза Лазара упућене племству: “Пођимо, браћо и чеда, пођимо на подвиг који је пред нама, угледавши се на наградодавца Христа. Смрћу послужимо дужности, пролијмо крв нашу, искупимо живот смрћу и дајмо удове наших тела непоштено за част и отачаство наше, а Бог ће се свакако смиловати на остатке наше и неће истребити до краја род и земљу нашу.“

Дакле, ако дамо живот, Бог ће се смиловати на наше потомство, и неће нас истребити до краја. Као што се и десило – још смо живи и постојимо.

Патријарх Данило је наставио да нас подсећа на Лазареве речи: “Но ако мач, ако ране, ако тма смрти догоди се нама, слатко за Христа и за благочашће отачаства нашег да примимо. Боље је нама у подвигу смрт, него ли са стидом живот.”

Тако је и данас, само што углавном мислимо да је глупо умрети ако имаш ајфон. Ко ће да користи ајфон ако ми умремо?

Ко нема за ајфон, има за паризер.

КАКВО ЈЕ ЗНАЧЕЊЕ ЛАЗАРЕВЕ КЛЕТВЕ?

У народној песми „Мусић Стеван“ речено је како је Лазар позивао у бој: “Ко је Србин и српскога рода,/и од српске крви и колена,/а не дош’о на бој на Косово,/не имао од срца порода,/ни мушкога ни девојачкога!/Од руке му ништа не родило,/рујно вино ни пшеница бела!/Рђом капо док му је колена!”

Велики песник и тумач поезије, Миодраг Павловић, опомиње нас на духовно – морално значење Лазареве клетве: “Но и хришћанско предање има податке о клетвама, и то већ у раним документима, у *Еванђељима* и *Делима айосџолским*. Градови који не приме апостоле ни њихово учење, биће проклету јер ће апостоли отрести њихов прах са својих ногу (Матеј, 10, 14–15, 11, 21–24). Још је одређенија, готово афективна она коју Христос изриче неплодној

смоковници, у *Еванђељу њо Марку* (11, 12–14), које многи истраживачи сматрају за најстарије међу Еванђељима. Сутрадан по уласку у Јерусалим, пошто је преноћио у Бетанији крај Маслинове горе, Христос поново креће ка Јерусалиму и крај пута спази једну лиснату смокву. Не нашавши плода на њој, јер још није било време да смокве сазру, каже изричито Еванђелист, Христос прокуне смоковницу да буде занавек неплодна. „То су чули његови ученици“, каже Марко. Изненађује брзина којом долази до проклињања, као и оштрина клетве.

Христос не само што је учио у параболама, него и оно што је чинио и говорио треба схватити најчешће још на једном нивоу значења: параболично, алегоријски. Смоква без плода у том тренутку била је симболом недарежљивости, и Учитељ проклиње одсуство дарова код ње. Ако се у такмичењу не оде још даље, имајући у виду тренутак одлуке у његовом посланству, и сам улазак у Јерусалим, може се помислити да се под дрветом, као што то често бива, подразумева неко људско племе које се осуђује да више не доноси плода. Тако и клетва кнеза Лазара може да се схвати као да има и духовну страну: неплодност оних који се не одазову позиву да дођу на Косово биће и морална („рђом капо...“), што значи и духовна. Тиме се тежина клетве, очигледно, не ублажава, али се њен хоризонт шири, и то чини да она осим претње у себи носи и морално предање.“

Није Лазарева клетва црна магија, него истина о части и образу. А образ је лик Божји у човеку, разум, слобода и љубав са којима смо саздани.

Али, некима не треба образ – довољан је паризер. Још ако има и јефтиног јогурта, по бољој цени.

КОСОВСКО ПРЕДАЊЕ НИЈЕ ДЕФЕТИЗАМ

Зато Косовска идеја није била дефетистичка, него ослободилачка. Перо Слијепчевић о њој пише: “Ето зашто народ више пева малог Лазара него великог Душана: Лазар није пошао на Косово да шири државу, да осваја земљу и градове, него да одбрани образ и поштење, слободу огњишта и духа народног. Његови војници нешто су друго него Душанови оклопници. Народу није до славе, него до Бога и правде. У томе је све.

И кад је крвљу Лазареве војске сапран грех и недуг са народне душе, онда се она опет указала у својој чистоти.

На развале царсѿва јуначкоѿа

Засја свейѿа Милошева ѿравда.

Кад се тиме народ освести, кад се још боље очисти, кад више у њему не буде издајника као Вук, ни силеѿија и безаконика, онда ће Срби морати по закону божије правде опет царство задобити.

Песник је дакле преобразио историјске податке о Косову, да би могао показати вечиту правду Судбине и њоме утешити народ, и охрабрити га на дела, гле, турско царство почиње већ да с крајева пуца, као што изнутра заударара својим безакоњем; дижите чело да нас жуђени час не дочека неспремне!“

А ми, спуштена чела, тражимо не што по прашини. У прашини тражимо, траћимо душе, и нечему се надамо. Чему?

Можда паризеру.

КОСОВО НИЈЕ ПОРАЗ

Емигрантски писац и мислилац Стеван Тривунац нас учи да не верујемо да је Косово пораз, јер није и не може бити: „Лазарево опредељење за „царство небеско“ зато није никакав самоубилачки, нити чисто религиозни акт, но реално процењивање, не само тренутне ситуације, него и далеке будућности. Ваљало је изабрати начин неизбежне државне смрти: или херојску погибију на бојном пољу, или поступно распадајуће трулежно одумирање кроз уговор о вазалству. Лазар је изабрао смрт кроз јуначки, иако очајнички, подвиг. Он је предосећао да ће та трагедија српске државе и српске националне слободе на Косову, за вечита времена погодити психу и машту српског народа. Да ће српски народ разумети да је државу, и с њом и слободу, изгубио на сабљи, то јест у борби, И ДА ИХ САМО САБЉОМ, ТО ЈЕСТ БОРБОМ, МОЖЕ ПОВРАТИТИ. Да вазалство може само да продужи агонију, али не и да избегне смрт, и да та агонија, све срамнија што дуже траје, може само да шкоди здрављу српске народне и националне мисли.(...)

Захваљујући Лазаревом опредељењу за овакво „царство небеско“, српско устаништво је, од првог дана, знало шта хоће и за шта се бори. Како би се то данас рекло, изградило је одмах и идеологију и програм своје борбе. И то свега у две речи: ОСВЕТИТИ КОСОВО! За разлику од неких својих суседа, Срби су имали снажну државну традицију. „ОСВЕТИТИ КОСОВО“ ЗНАЧИЛО ЈЕ ОСЛОБОДИТИ СЕ РОПСТВА, ПРОТЕРАТИ ТУРКЕ, ОБНОВИТИ СРПСКО ЦАРСТВО, ТО ЈЕСТ СУВЕРЕНУ СРПСКУ ДРЖАВУ.(...)

Србин, у ропству под Турцима, није морао да измишља своје претке и присваја туђе владаре за своје. Он је са манастирских фресака могао да чита и визуелно доживљава своју историју. Он је знао да своју државу и своју слободу није изгубио у преварним „нагодбама“, то јест у трговачким махинацијама своје властеле, но на бојном пољу, и да их може повратити опет само на бојном пољу, а не кроз државно – правна парничења. И док су остали Балканци трпели ропство у некој врсти летаргичне затрављености и неотпорне помирености са судбином, Србин се петвековној турској окупацији супротстављао својом петстолећном устаничком борбом“.

Непобедиви смо док је Лазар са нама.

Лазар или паризер – питање је сад. Као што је, на овај или онај начин, увек и било.

НЕ МОЖЕ БИТИ, А БИВА

Где је било Срба, ту је Косово обликовало њихову свест и савест. Иво Андрић нас је опоменуо из каквог се култа родио Његош: “Љуба Ненадовић, иако и сам Србин, био је изненађен кад је видео у Црној Гори живу снагу косовске традиције, која је у тим брдима и после столећа била стварност, исто толико блиска као хлеб и вода (...) Црна Гора и свет који је у њу избегао били су квинтесенција тога косовског мистерија. Све што се у тим брдима рађало, долазило је на свет са рефлексом косовске крви у погледу.“

Песник и публициста Матеј Арсенијевић, на Андрићевом трагу, указује на моћи немогуће као српски пут: “Нека

буде што бити не може (Његош). Не може бити, не може бити, а бива - и то је цела србска историја, србска идеја историје, идеја Христовог Србства: бива оно што не може бити, бива непрестано, јер је Срб Христов. Срб је свој живот поистоветио са Христом Који је Сам лично и спасоносно Бивање онога што не може бити: да је Бог постао човек, е да би човек постао Бог, да се Син Божији и Човечији на Крст попео да би преко Крста - „срђу смрт уништивши“ - отворио пут Свом љубљеном човеку ка Васкрсењу. Јер: нека буде што бити не може: то, пре свега значи - Васкрс, јер управо Васкрс јесте оно основно Немогуће, она Новина у историји.“

Као што каже чувени Честертон – нема другог пута за излаз из опасности, осим опасног пута.

То није ни пут у Париз, по савете од Макрона, ни пут у паризер, по задовољно подригивање.

ИСПАЛОСТ ИЗ ЗАВЕТА И ПОВРАТАК КНЕЗУ

Било је и тешких падова и испада из Завета.

Тако је на Видовдан 1881. краљ Милан потписао Тајну конвенцију са Аустроугарском обавезујући се да ће спречити сваку побуну Срба у Босни и Херцеговини, и да неће моћи да води спољну политику без дозволе Беча, то јест да „без претходног споразума са Аустроугарском неће преговарати ни закључивати политички уговор с другом којом владом“. Србија је за тајну конвенцију сазнала дванаест година пошто је потписана.

Па ипак, конвенција је пропала, а Срби ослобађају Стару Србију 1912. године. Надежда Петровић, генијална сликарка и челница Кола српских сестара, на гробу комите из Велике Хоче, Лазара Кујунџића, чију је чету опремала, после ослобођења 1912. записала је: “Ја, ево овде, у твоје суседству, војводи Лазаре, према твојој хумци у Хочи седим у твоје Призрену, где ме је ослободилачки рат довео, и негујем јуначке и витешке рањенике, ослободиоце и победиоце. И са прозора мојих болничких соба често посматрам твоју хумку која још и сад тамо стоји као царски престо. Осам година је како ти тамо лежиш чувајући Душанов Призрен. И сачувао си га, и предао народу своје слободна. (...) Ти ниси мртав, Лазаре.”

Ни данас није мртав. Кујунџићев гроб је са нама, јер је Кујунџић жив.

А паризер се, кажу, прави од мрвог, од отпада. Кад народ крене путем отпадије од Христа, заврши у отпаду.

МИЛАН РАКИЋ КАО ПАРАДИГМА

У борбама за слободу, учествовао је, као комита војводе Вука, и песник Милан Ракић.

Леон Којен нас подсећа да је патриотизам Милана Ракића и његовог поколења сасвим спојив са њиховим европским искуством: “Уместо патриотског заноса и наивне патетике Ђуре Јакшића, који су дали печат и каснијем родољубивом песништву, Ракићеве косовске песме спајају луцидну свест о историјској трагици српске средњовековне државе и слободно, потпуно свесно опредељење за ста-

ри косовски завет и у њему садржану идеју националног ослобођења. *Свесна љубав* о којој говоре Ракићеви стихови има далеко дубље значење него било који идеал преузет на веру захваљујући васпитању и животу у одређеној средини, а побуде које из ње проистичу постојаније су него било који циљеви прихваћени без правог размишљања о њиховом смислу и вредности. Знамо да је средишна песма Ракићевог циклуса, „На Гази Местану”, била рецитована постројеним војницима у Првом Балканском рату, пре него што би кренули у окршај, што сáмо по себи сведочи колико је у то време понекад било снажно јединство народа, од најобразованијих слојева којима се замерало да их је *захватила зајадњачка река* до обичних, често неписмених сељака који су чинили већину становништва и језгро српске војске у ратовима 1912–1918. Ниједан писац овог доба није као Милан Ракић равноправно сјединио у себи истинску модерну осећајност и дубоко проживљене вредности националне традиције.“

Просто и једноставно – можеш бити национални интелектуалац и стваралац само ако се не одрекнеш Косовске истине.

Чак и ако, уместо паризера, будеш јео кавијар. Сваки кавијар је паризер - без Косова.

ГАВРИЛО ПРИНЦИП И ДИНАРСКИ ТИП ЧОВЕКА

На Видовдан 1914, Гаврило Принцип је пуцао у аустроугарског престолонаследника.

У својој књизи о Сарајевском атентату, пишући о идејама које су надахнуле Принципа и другове, Владимир Дедијер истиче да је динарски тип сматрао борбу за слободу насушном: “По Цвијићевој класификацији, многи од вођа устанака против Турака припадали су овом психолошком типу, као и хајдуци и ускоци, појединци који су у своје руке узели правду, нападајући феудалне господаре и примењујући неку врсту аграрног терора. Сви ови људи показивали су црте несебичности и великодушности и били спремни на личну жртву. Заборављајући своја тела, они су се могли уздићи и тако постати чиста и готово искључиво духовна бића; потчињавали би своје личне потребе служби једној идеји или великом задатку пред собом. Национална идеја постајала је њихова дубока вера и страст; национални понос и стремљење ка националном ослобођењу уз примену силе постали су њихове главне особине. Али због крајње сензитивности и мизантропије, виолентни тип је често могао постати и деструктивни елемент у својој околини, и својим често својевољним одлукама компромитовати најбољу ствар коју је тако добро иницирао. Поред тога, људи у овим крајевима били су склони месијанству и мистицизму и имали су бескрајну способност да трпе недаће свих врста. Неки од њих били су изванредно добри, док су други могли мрзети уништавајућом страшћу и виолентношћу, која достиже степен белог усијања.”

То значи – није свако понашање динарског човека добро и заветно; има ту зла и злочина, лудила и нихилизма. Али, после свега, ту, и само ту, крије се жеђ за слободом, без које не бисмо остали и опстали.

Глад за паризером не спада у ову парадигму.

ИЗВОРИ САМОИСТОВЕТНОСТИ

Савремени историчар Милош Ковић нас учи да је Завет извор сваког нашег надахнућа, али и да је био основа југословенског утопизма: “Косовски завет и још старији култови Светог Саве и Светог Симеона вековима су били главни извори посебног, премодерног идентитета српског народа, оно што их је разликовало и од најсроднијих, суседних народа. У „Слову о кнезу Лазару“ патријарха Данила Трећег, написаном само неколико година после Косовског боја, пронаћи ћете већ цео Косовски завет. Или у ономе што 1530. српски сељаци причају Бенедикту Курипешићу, дипломати на пропутовању кроз Босну и Стару Србију. Травнички везир 1806. пише у Цариград да Карађорђе и његови одметници са собом стално носе „књиге“ о кнезу Лазару, прете да ће као и он са војском изаћи на Косово. Он дословно каже да је Лазар „велики подстрекач дуне у њиховом разуму“. Ми се, дакле, сусрећемо са бескрајно занимљивим феноменом, вековним трајањем Косовског завета, култа и предања у сећању једног народа, у једној примарно усменој култури. Он мења своју форму, али његова суштина је хришћанска и њу упорно чува српска црква. У потоњој, елитној српској култури, у две слободне српске државе, најсавршенију уметничку форму Косовском завету дали су Његош и Милан Ракић. Имате историчаре који више воле да се баве дисконтинуитетима у српској историји; мене занимају трајања, континуитети. После ослобођења Косова, видовданска идеја нагло је добила на популарности међу младим људима младобосанске генерације. Не заборавимо да су Хрвати - Ујевић, Черина, Тартаља и нарочито Мештровић играли важну

улогу у њеној обнови. Мештровић, кога Европа тада открива као прворазредног вајара, сав се посветио видовданској идеји; Димитрије Митриновић, један од главних идеолога Младе Босне, неуморно промовише Мештровићева дела. Млади Николај Велимировић објављује „Религију Његошеву“, Исидора Секулић „Видовданску мисао“, Милош Ђурић „Видовданску етику“.

Свети кнез Лазар био је „велики подстрекач буне“ и „у разуму“ Гаврила Принципа. Судаћи по изворима из оног доба, није био побожан, за разлику од свог оца Петра Принципа. Њему је можда и измицало хришћанско значење оне суштинске поруке Косовског завета, да „је земаљско за малена царство, а небеско увек и довека“. Али био је сав у знаку епске, јуначке традиције, надахнуте Косовским опредељењем. Свесна жртва Богдана Жерајића, који је 1910. покушао да убије генерала Варешанина, на њега је дубоко деловала. О Принциповој припадности косовској традицији сведочи и песма коју је саставио у затвору (истина, има писаца који ове стихове приписују другим ауторима):

„Ал’ право је рекао пре
Жерајић соко сиви
Тко хоће да живи нек’ мре,
Тко хоће да мре нек живи.“

И Косовску идеју и сав трагизам међусобних подела најбоље ће у својим делима изразити Иво Андрић, Принципов пријатељ из малобројног југословенског удружења сарајевских ђака, основаног 1911. Гаврило је једном приликом најавио да ће му показати своје песме, али то никада није учинио. Несређено средњошколско образовање

Принцип је надокнађивао читањем свега до чега је могао да дође. Био је ситног раста али чврсте грађе, ћутљив, али човек од акције. Документи са суђења приказују га као средишњу личност завере и атентата. Сву одговорност преузимао је само на себе. На ислеђивању, суђењу и у тамници, на мукама и у болести, на самрти, држао се необично одлучно и храбро. Био је и остао наш видовдански јунак и мученик, прави изданак српске историје.“

Без Косова, нема наше самоистоветности. Постајемо прах и пепео на балканској ветрометини.

На основу Косовског предања, Миливоје Стојановић, командант Гвозденог пешадијског пука Моравске дивизије, одговара аустроугарском команданту Оскару Поћореку, кад га овај зове на предају 1914: „Поћорече, цареви већиле,/ душа ми је од Косова стара,/ тврдо срце у горскога вука,/ командант сам Гвозденога пука,/ не бојим се цара, ни ћесара!“

А камоли да се плашио да ће продавнице остати без паризера.

ЧАК ЈЕ И ЈУГОСЛОВЕНСТВО БИЛО КОСОВСКО

Године 1921, створен је Видовдански устав Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца. Овоме је претходила нада у југословенство, коју је, између осталог, изражавао припадник Младе Хрватске, песник Тин Ујевић, што је, после Првог балканског рата, писао: “Пет стољећа откупљених у пет недјеља, утопија сањара доведена у дјело, Балкан враћен

Балканцима, громовити тријумф постигнут против црних прорицања обожаваатеља успјеха, »најбољи војник свијета« распршен, најбјеснији фанатик нагјеран у дјежанију, најбоља опрема глобуса упропаштена и обрукана – то је поносни исход овога беспримјернога рата. Растјерани су песимизми и пребачена очекивања. Ми сами, који смо непрестано вјеровали у неизбјежност српске и југославенске побједе, држали бисмо, до посљедње секунде, тачно пророштво о оваквом бљеску узастопних слава безумном смјелошћу. Што се још јуче чинило фантазија и болест, данас је готова и тврда чињеница о којој се говори у кабинетима и расправља у новинама. Поред апатичног или непријатељског држања Сила, луђаци су добили право, јер оно што се називало лудилом било је уистину захтјев морала и закон природнога развитка ове предуго затиране нације. Они који су се јучер чудили амбицијама балканских државица, данас се диве почињеним чудесима.

Наш је народ, у српској Србији и српској Црној Гори, доказао своју способност за живот приправношћу на смрт, и нема ниједне честите душе српске или хрватске, која у овим тренуцима, свечаним по славама без броја и гробштима без мјере, не би била потресена у свом дну, у самој коријену бића. Све су савјести продрмане, сви су очајници ошинути муњом, сви су чврсти учвршћени. Ко год има мало националнога нерва проживио је часове какви се тешко проживљују двапут у животу и какви се једва једном осјете кроз више нестрпљивих нараштаја спремања и очекивања. Написан је у један једини мјесец дана најљепши дио наше модерне историје, и Србија је престала бити Србијица.“

Авај, показало се да Хрвати не мисле као Ујевић, и прва Југославија се распала у крви и ужасу, коме је, 1941. и касније, нарочито допринело папоцентрично хрватско усташтво, пуно мржње према Видовдану и слободи.

Ако се овога не сећамо, не помаже ни паризер „Перут-
нине Птуј“. Мада је из Словеније.

СВЕДОЧЕЊЕ РАДОМИРА ЛУКИЋА

Ипак, Срби су се, и у Југославији, одржавали и опста-
јали јер су имали свест о Завету. Чувени наш правник,
Радомир Лукић, објаснио је трајност те свести: „Косовски
мит има три елемента. Први је објашњење пораза, при
чему се народ ослобађа кривице. По њему су главни крив-
ци – неслога српске властеле, која дели царство („Велика-
ши проклете им душе – на делове раздробиле царство“,
отпадништво од вере („Српски цари закон погазише“) и
издајство Вука Бранковића. Други елемент је стварање
нове идеологије уместо старе – уместо земаљског царства,
за којим се дотле ишло, треба изабрати небеско царство.
„Освета Косова“ ради повратка земаљског царства јуна-
штвом Обилића трећи је елемент мита.

Ово величанствено тројство је, притиснута косовским
поразом, изградила народна свест, довршавајући тиме
коначно уобличење српске националне свести која је срп-
ском народу омогућила да прође кроз сва искушења исто-
рије од давних времена. У том тројству је свакако најистак-
нутији други елемент – небеско царство уместо земаљског,
па га треба и објаснити.

Ово небеско царство се насупрот земаљском бира свесно. Шта оно значи? Небеско царство, пре свега, значи да нема праве пропасти све док није изгубљена вера, тј. докле год постоји Црква, докле год се народ није потурчио и одрекао српства, што би га водило земаљском царству. Самим тим, значи и опстанка српске нације јер је вера изједначена с нацијом. Вера и нација чине човека и чине народ, тј. чине њихову свест, њихову душу, њихову суштину, њихов идентитет, њихово биће. Променити веру, изабрати земаљско царство значи изгубити себе дотадањег, тј. убити самог себе. И Милош, и кнез Лазар, и сви великаши, и војска, и народ, могли су остати у власти и „части“ само ако се одрекну себе, тј. небеског царства које носе у себи. Али на то нису смели да пристану, јер је то губитак себе сама, своје душе, која је наша суштина, и као таква далеко битнија и важнија од тела, тј. од живота. Душа се мора чувати, јер је вечита. Јевросима мајка учи Марка управо томе: „Боље ти је изгубити главу – него своју огрјешити душу.“ И сви косовски јунаци гину да би спасли душу, потпуно свесни неминовне погидије пред огромном турском војском. Пред свима иде „страшни Обилићу“. Свесно гину сјајни јунаци као Бошко Југовић, Срђа Злопоглеђа и остали, а једини издајник Вук остаје жив, проклет до конца времена.“

Уместо Обилића и Југовића нуде нам паризер. Хоћемо ли пристати?

ОД ИНФОРМБИРОА ДО МИЛОШЕВИЋА

Када је у Југославији победио Титов комунизам, Срби су већ били на ивици снага. Међутим, Видовдан, иако

ишчупан их хришћанске традиције, опет је био дан када су се нашли на испиту. Тада је, наиме, 1948, донета резолуција Информбироа – Стаљин је хтео да се обрачуна са Титом, који му се чинио као непоуздан и можда тајно одан НАТО Западу. Срби су настрадали верујући да се не треба одвајати од Русије, макар се звала Совјетски Савез. Међу затвореницима на Голем отоку је највише било Срба – 44 одсто, а на другом месту Црногораца (опет Срба, макар бивших) – 21,5 одсто. Кроз логор су прошли преко шесанест хиљада мушкараца и жена, а умрло је или убијено преко четири стотине непокорних.

После комунистичког ропства, један комуниста, Слободан Милошевић, на Видовдан 1989, поводом шест векова од Косовског боја, подигао је глас у име свих Срба, и отпочела је дуга и тешка борба за редефинисање српске државе у доба распада Титове Југославије. Милошевић никада није схватио метафизичку дубину Завета, и правио је огромне грешке и пропусте (од издаје Срба у Хрватској до Дејтона, којим су велики делови српске Босне и Херцеговине припали туђину), али је, на крају, ипак предат НАТО пакту, који га је, уз помоћ домаћих слугу, ухапсио марта 2001. године и спровео на суд у Хаг на Видовдан те исте године, где је Милошевић убијен.

А нама су његови наследници увалили паризер.

НЕМА ПОРАЗА СА ВИДОВДАНОМ

Тако се и Милошевић, од младости несрећни залуђеник комунизмом, вољно или невољно, по сили српске историје, уклопио у видовданску традицију, о којој је писао

историчар Драгослав Страњаковић:“Док су други народи за национални празник узимали дан неког свога успеха или победе, ми Срби прогласили смо за национални празник дан народне катастрофе, Видовдан, дан пада српске државе. То несумњиво показује колико је снаге и самопоуздања у српском народу, кад је могао и пораз славити. Српски народ сматра да су Голгота и Васкрсење чврсто међу собом повезани, да после Голготе мора доћи Васкрсење. По његовом схватању, страдање и патње чисте не само човека већ и народ од греха и окрепљују душу. Та вечита мисао да смо неправедно изгубили царство, али да смо га изгубили због наших грехова и грешака, и да једнога дана треба изићи пред праведног, судију и то светао и очишћен од свих недела, тешила је српски народ у доба робовања и храбрила га на дело. У косовској катастрофи он је показао још једну величину своје душе. Он је кривца за овај пораз тражио у самом себи, себе је окривљивао. Он га је; приписао своме човеку, Вуку Бранковићу. Колика разлика између малог српског и великог немачког народа. Док је српски народ окривио за пораз себе, једног од најистакнутијих својих великаша, дотле су Хитлер и нацисти за политичке и економске неуспехе Немаца и за њихова страдања у Првом светском рату бацали кривицу на другог, на Јевреје, и немилосрдно их уништавали.“

А ми, хвала Богу, нисмо. Знали смо ко смо и какви смо, док неки нису похитали за паризером.

Што се тиче оних који су предали Милошевића, Караџића, Младића и друге српске вође Хагу, о њима је Милован Данојлић рекао:“Са пет милиона долара могу се решити сви земаљски проблеми, али и створити неки који су, у

смрти и у вечности, нерешиви. Једна од тајни нашег језика је и клетва пала на Вука, Вукашина и Вујицу.“

Издали су – за паризер. И сад га кусају, као што ће кусати своје прсте у вечности, ако се не покају.

ЕВРОПСКА УНИЈА КАО ПУТ У ПАРИЗЕР

На Видовдан 2013. објављена је вест која и данас тешко и страшно одјекује Српством. Тада је Европски савет у Бриселу је одлучио да се са Србијом покрену преговори о приступању ЕУ. Тадашњи председник Европског савета Херман ван Ромпеј истакао је да је таква одлука „директан резултат храбrog споразума који су постигли Београд и Приштина“.

Поменути споразум потписали су два месеца раније председник Владе Ивица Дачић и премијер лажнодржавног НАТО Косова Хашим Тачи. А председник владе Ивица Дачић је поручио да Србија више неће памтити Видовдан по доју на Косову, него по одлуци Европског савета: „Данас је наша земља променила и своје вековно веровање, начин понашања, крајњи циљ, мит који нас је толико дуго терао да гледамо уназад... Порази које славимо, жртвовање народа за битке које не можемо да добијемо више нису наша опција.“

Тадашњи први потпредседник владе Александар Вучић, на истој свечаној видовданској седници владе, саопштио је да је „Србија купила карту у једном правцу за воз ка ЕУ“.

„На Видовдан смо славили наше херојство, али и нај-
веће поразе, отпочињање светских ратова у којима смо
губили трећину мушког становништва, на Видовдан смо
славили и одвођење наших државника из земље, на Видов-
дан никад нисмо славили нешто чиме би генерације могле
да се поносе...“

Паризер - политика наставила се до данас.

ВЛАДИКА НИКОЛАЈ ГРМИ

Владика Николај нас подсећа да нам је Косово све и
сва:“Греше они који говоре: Косово је зауставило точак
наше историје; уназадило нас је; да није било Косова, ми
бисмо данас били велики народ. Баш нас је Косово учини-
ло великим народом. Оно је наша народна Голгота али, у
исто време, и наше народно васкрсење, духовно и морал-
но. Оно је зауставило морално распадање српскога народа.
Дало нам је галерију витеза вере, поштења и пожртвова-
ња, које несумњиво више вреди од ма које галерије мер-
мерних кипова, направљених у мирно доба од народа који
нису имали своје Косово. Греше и они који Косово сматрају
поразом. Ако је ко претрпео пораз, претрпео га је велики
господин Вук Бранковић, а не кнез Лазар. Ко жртвује свој
живот у једној борби за истину и правду Божју, жртвовао
је највеће што је имао и могао, и – победио је/.../А прави
Срби – што у косовском смислу значи прави хришћани –
нека благодаре Господу Богу што им је дао Косово, понос
и утеху, и непресушни извор најузвишенијих надахнућа;
чистилиште савести свих поколења до краја времена.“

Паризер не може нахранити савест.

СВЕТИ ЈУСТИН ОБАСЈАВА

Свети Јустин Ћелијски додаје: “Косовски мученици, на челу са честитим Кнезом, повели су наш народ путем страдања за небеску правду. И водили га столећима кроз све буре и олује наше потресне историје. Сваки прави син рода нашег давао је оно што је најдрагоценије на земљи – живот, ради оног што је најдрагоценије на небу – ради правде(...) Само верност светосавском, видовданском еванђељу чува нашу народну душу од трулежи и распадања у ситницама и пролазностима (...) Деси ли се да народ себичност прогласи за своје врховно божанство, он се претвара у људождерску машину, која најзад саму себе уништава./.../Постоји само једна провера за све што је истински наше: то је видовданско еванђеље и видовданска етика. (...) Јеси ли владика, ти си заиста народни владика, ако собом представљаш живо видовданско еванђеље и живу видовданску етику. Јеси ли државник, ти си заиста народни државник, ако те у свим пословима твојим руководе вечна начела видовданске етике и видовданског еванђеља.“

Паризер није етика.

ГЛАВА КНЕЖЕВА КАО СВЕТИЉКА

Владимир Велмар – Јанковић о глави честитога Кнеза као светиљци наше историје исписује заветне речи: “Каква аветињска и страшна светиљка, та глава кнежева, која пет стотина година светли над народом! Па зар није било лакше упалити место ње лампион полумесеца па не чекати и не трпети вековима? Можда смо ми баш по великанима на-

шим чувено раскршће сваког зла, балканског зла, – можда су и Вожд и Милош били изблиза такви, – али смо ми на крају крајева, као у сну, упорно и без презања од последњих часова, ипак ишли за обретенom главом Лазаревом и створили на *шом љуш* ствари које нису случајности већ страшне жртве и огромне победе.“

Или глава Кнежева или слајс паризера: треба поново бирати. Ваљда није толико тешко.

НАШ МЕСИЈАНИЗАМ

Косово је, по Марку С. Марковићу, наша месијанска идеја:“Поређење српског месијанизма са руским, у облику који су му дали Достојевски и Берђајев, разјашњава њихову праву природу и суштину. Руски месијанизам је изнад српског по томе што је универзалан: на овај или онај начин, Русија прима на себе мисију да спасе свет. Руски народ игра улогу свечовечанског Месије, док је српски »Месија« национални Месија, човек који треба да ослободи српски народ. Из тога произилази да се српски народ не жртвује за друге народе и да се не сматра позваним да спасава човечанство, него своје сопствено спасење везује за Христа, своју националну судбину тумачи христолошки. У том смислу, Косово је једини и непоновив догађај, а српска мисија је завршена. Она је национална, а не универзална. Као таква, омеђена је с једне стране историјском пропашћу на Косову, а с друге препородом српског народа кроз Први српски устанак. У народној песми српски месијанизам почиње косовским, а завршава се Устаничким циклусом. И ту и тамо Лазар и Карађорђе. Симетрија је потпуна.

Но све и да се само тако посматра, српски месијанизам има извесних предности над руским: он садржи уједно и Распеће и Васкрсење, баш као и пољски месијанизам, а то значи да представља *верније њогражавање* Христу него месијанизам Достојевског и Берђајева. А изнад света – и то је оно најважније – у њему се налази идеја приопштавања Христовој жртви путем евхаристије, што није обрађено у руском месијанизму. Самим тим, очевидно је да се смисао Косова није испразнио појавом српског националног Месије – Карађорђа. Боље рећи, Карађорђе не може бити последњи домет Косова, јер је косовска жртва нераздвојна од Евхаристије. Косово ће достићи овај пуни смисао тек приликом Другог доласка Исуса Христа и свеопштег васкрсења човечанства. А дотле, Косово је вечни позив на нова прегнућа, као чудесан догађај, образац, утеха, подстрек на буђење и обнову свих народа света по примеру српског васкрсења. Оно помиње да између једне етапе васкрсења и крајњег циља богочовечанске историје, нису искључене друге и нове етапе нашег народног и човечанског препорода, а то баш превиђа месијанизам Берђајева. Од човечанства зависи да ли ће између данашњег сумрака и Страшног суда бити опет могући периоди обновљеног хришћанства.“

Некима је месија постао паризер. Мисле да је тако и у Паризу.

ПЛОДОТВОРНОСТ КОСОВА

Мило Ломпар указује на плодотворност косовског наратива у култури Срба: “Косовски мит, завет и опредељење, представљају стожерну нит српске културе: и као на-

лог, и као норма, и као разочарење, и као трагични, и као метафизички, и као комични, и као световни израз српске књижевности. Свих тих момената – разнородних, некад противречних, некад напоредних – има у српској књижевности. Отуд широка лепеза могућих значења косовске традиције представља природњени и унутрашњи моменат српске културе. То се не може напустити, јер би нестало саме српске културе. То ни не треба напуштати, јер су европске вредности у нас везане за ту традицију: средњовековни записи о косовском доју, њихова спиритуалност и метафизичка дикција, величанствена епска артикулација народног гуслара, синтеза свих тих традиција у Његошевом индивидуалном таленту (Обилићев величанствени подвиг – у сјају косовске традиције – треба разумети у духу Његошевог стиха „Одбрана је с животом скопчана“), Андрићева историјска имагинација и лирска рефлексивност Црњанског. Зашто бисмо се тога одрицали? Косовска компонента српске политике је њена непроменљива константа у свим временима. И када је Косово било у српској држава, и када је било окупирано: као што је сада окупацију извршио НАТО-пакт. Отуд је наивно очекивање српских политичара да ће признањем државе Косово – а сви потези у Бриселу воде у том смеру – отклонити косовску компоненту српске политике. Они је могу само затомити неко време. Њихова срамота припада свима, јер смо постигли политичко јединство на идеји националне издаје.“

И онда се појавио, по бољој цени, паризер. Са јогуртом, на пример.

УЧИЛИШТЕ ПАТРИЈАРХА ПАВЛА

Патријарх Павле нам је говорио: „Сетите се шта је мајка Јевросима свога сина Марка учила. Народ је ту истину изнео из себе: „Боље ти је изгубити главу, него своју огрешити душу.“ Сетите се шта су наш свети кнез Лазар и наши преци изабрали на Косову: „Земаљско је за малена царство, а небеско увијек и довијека.“ Нису се они препуштали пасивно, него су се борили и за царство овога света. Не значи да цар Лазар није волео и царство земаљско; ми смо и тела [не само душе], и према овом земаљском царству нисмо равнодушни; али ако дође у питање или је - дно или друго, не може оба, е, онда важи: „Земаљско је за малена царство, а небеско увијек и довијека.“ То нам даје снагу да на путу Божијем издржимо и, ако мора бити, и главу дамо, али образ и душу – никада!“

Ако неко каже – све ово што је речено о Косову и Метохији, од Средњег века до патријарха Павла, само су лепе фразе, онда је битно да видимо какве практичне последице имамо ако се одрекнемо Косова и Метохије и због чега ћемо пропасти као правна држава. Јер, заветништво није апстракција, него пракса.

Октобар 2023.

ПРАКТИЧНЕ ПОСЛЕДИЦЕ ГАЖЕЊА ЗАВЕТА ИЛИ БОГ ЋЕ ПОМОЋИ АКО ИМА КОМЕ

РУШЕЊЕ ПРАВНЕ ДРЖАВЕ

Док предаје и продаје Косово и Метохију, Врховни Кловн трајно уништава Србију као правну државу. Интерес Брисела није поштовање владавине права на Балкану, у балканским колонијама. Оно што је мера ваљане власти на западу Европе, то није мера за балканске домороце. Балкански домороци морају да направе такве правне апарате који ће чувати интересе запада на Балкану. То је суштина.

Данас у Србији имамо инфлацију закона, посебно у процесу придруживања Европској унији. Често се званични представници власти, кад говоре о резултатима свога рада, да су прошле године донели, рецимо, двеста закона.

Није брзина рада нешто чиме би требало да се хвали Парламент, нити број донетих закона. Скупштина треба да одлучује – не брзо, него зрело, говорио је Јован Ристић. Ако се Парламент претворио у машину за оверавање закона који стижу из ЕУ, онда се поставља низ кључних питања. Јер, основна улога Парламента, и историјски гледано није законодавна него је контролна. Прва улога коју је парламент добио је контрола рада Владе, тек другоразредна – законодавна. Деведесетих година, када је у Скуштини Србије вођена жива расправа ми смо имали године када је доношено од педесет до седамдесет закона, а не двеста.

Када се, уместо озбиљне расправе, Парламент претвори у пуког оверивача, онда се тиме поставља и питање – а шта је са народном сувереношћу?

УБИЈАЊЕ СРПСКЕ БУДУЋНОСТИ

Ако је, како су некада говорили радикали – народ извор и утока све власти, па ту власт преноси на народне посланике, онда је пропаст државе када народни посланици одлучују о законима и не премеравају их према потреби и мери својих грађана, оних који су земљи, него према мери Брисела. Зар то није доказ да ми заправо имамо само украсе на телу државе, имамо једну имитацију парламентаризма, што је сасвим логично за колонију?

Пошто се закони доносе по укусу метрополе а не домаћег становништва, наше стање бива све горе и горе. Демократија, сама реч каже, јесте такав политички режим у коме се органи власти формирају према вољи народа, док овде имамо органе власти који изражавају вољу њихових ментора из метрополе.

Ево и конкретних примера. Сваког дана Министарство просвете гаси школе по селима зато што су финансијски неисплативе. Истовремено, неко друго министарство, из тог истог буџета који пунимо ми, грађани државе Србије, или нажалост колоније, те исте наше паре дају страним инвеститорима. Дакле, дају им бесплатне локације, праве им инфраструктуру, путеве, доводе воду и струју о државном трошку, субвенционишу радна места... Потом, они после не плаћају уопште или плаћају субвенционисану електричну енергију, воду итд. Потом не плаћају порезе и

доприносе на запослене раднике, тако да нико не зна уопште колико државу коштају ти страни инвеститори. Дакле, то је исплативо, а није исплативо да у неком селу на Златару, на Голији или на Мирочу, постоји школа која ће да сачува то село од пропадања.

Брисел, Вашингтон или било кога са стране, не интересује да ли ће Србин да живи у уређеној правној држави. То је оно чувено питање које је постављено Черчилу – па зар ћеш Југославију да изручиш комунистима? Черчил је свом сараднику одговорио – па зар ћеш ти тамо да живиш? Дакле, њих то не интересује, али показује шта је суштина процеса придруживања ЕУ. Наши преци су имали боље и зрелије памћење зато што нису свакодневно били изложени бомбардовању разноразних бесмислених и потпуно неважних информација.

СМРТ У ЕВРОПСКОЈ УНИЈИ

Када је отпочет процес придруживања тзв. Западног Балкана Европској унији, крајем маја (28. или 30. маја) 1999. године, тада је формиран институционални оквир одлуком у Бриселу. У јеку рата који је НАТО водио против СРЈ.

Процес придруживања ЕУ, пошто је започет у јеку бомбардовања, је имао само један циљ – да цементира географску мапу Балкана као последицу агресије Запада на Републику Српску Крајину, НАТО пакт је заједно са САД био саучесник и помагао у ликвидацији РСК, потом у агресији на Републику Српску, и најзад у агресији на СРЈ, и касније на отцепљење Црне Горе од СРЈ. Дакле, циљ процеса при-

друживања јесте цементирање мапе Балкана, која одговара НАТО пакту. Исход треба да буде раздијен српски народ, са озбиљним процесима уништења српског идентитета у српским историјским земљама, пре свега у Црној Гори, са централизацијом у Босни и Херцеговини, и са циљем укидања Републике Српске, са ликвидацијом Републике Српске Крајине, и са проглашавањем „независног Косова“, и са даљом децентрализацијом Србије, јер им је циљ да Србија буде регионална држава (регионална значи федерална држава), и да тако разоре и овај остатак.

Где се то види? Па то се види из Споразума о стабилизацији и придруживању, који смо ми потписали са ЕУ. Основни услов за ЕУ јесте однос према Косову, поглавље 35 и регионална сарадња. То значи – прихватање НАТО власти у Подгорици, прихватање НАТО власти у Бањалуци, пристанак на отцепљење Косова и Метохије од Србије.

БРИСЕЛ БИ ДА ЗБРИШЕ СРБИЈУ СА ЛИЦА ЗЕМЉЕ

О томе да ли је Србија правна држава не треба да воде рачуна они чији то није интерес, странци, него МИ. Јасно је од почетка Вучићеве кловнократије, од 2012. године, од првих бриселских преговора а касније споразума, да је циљ тих споразума да на крају доведе до признања тзв. Републике Косово од стране Београда. До неке врсте посредног признања дошло је закључивањем бриселских споразума који су противуставни, зато што такве споразуме може да закључи само држава, односно онај ко располаже тим правом закључивања међународних споразума, а то је држа-

ва. Само држава може да закључује међународне уговоре – нико други, јер, опет и опет, само држава може да ступа у међународне уговорне односе. Бриселски споразум је наш Уставни суд, на срамоту правничке струке, уз част неколико изузетака, прогласио политичким а не правним актом. Тај исти Бриселски споразум производи правне последице. На основу тог споразума појединци запослени у правосуђу српском су изгубили посао, угашени су судови на територији Косова и Метохије, иако Устав каже да је правосудни систем јединствен на целој територији. И све остало, што је водило у потпуно ропство нашег народа на Северу Космета, плод је тог споразума.

Он је служио као општи правни акт из кога су поједина лица извукла одређена права и обавезе, на основу кога су донети одређени појединачни правни акти и уредбе. Дакле, Бриселски споразум је јасно био противуставан акт. И од тада се кренуло са разарањем уставног поретка Републике Србије.

АБОЛИЦИЈА ВЕЛЕИЗДАЈНИКА

Такозвано Косово је успело да заокружи свој царински систем баш захваљујући издаји Вучића и Дачића зато што сепаратистичке власти у Приштини нису контролисале административну линију са Србијом на северу. На Брњаку и на Јарињу нису постојали ни шиптарски цариници ни граничне власти тзв републике Косово, нити полиција, нити РОСУ на северу. Сепаратистичке власти у Приштини су, уводећи таксе, показале да су суверени на читавој територији тзв. Републике Косова, односно на свим „гра-

ничним“ прелазима, и као „суверена држава“ уведе царине и таксе. То се окончава тако што наше људе шиптарски терористи, уз дозволу НАТО пакта, лове као зечеве и бацају у тамнице.

Какву поруку шаљу највиши представници власти (премијер, председник, министри) кад кажу да се не треба држати Устава, и какву поруку шаље тужилац ако не покрене поступак против некога ко је извршио најтеже кривично дело против државе?

Ако је неко у овој земљи аболиран за велеиздају, зашто сутра не би био и за силовање? И о томе озбиљно треба да размисле грађани Србије. Дакле, ако данас неко буде аболиран за кршење Устава, за отцепљење државне територије, зашто сутра не би био силеција, лопов или било ко друге, јер су то кривична дела мање друштвене опасности.

СПРЕМНОСТ ДА СЕ ПРУЖИ ОДГОВОР

Као народ морамо бити кадри да дамо одговор у будућим догађајима који нам се приближавају а који су по много чему пресудни за српски народ; у супротном неће нас бити.

Увек смо пред собом имали једноставну алтернативу. Постојала су два избора: или ћемо се исписати из дугог националног тока који је зачет са Светим Симеоном и Светим Савом, а крваво потврђен Лазаревим опредељењем на Косову, и остати у том народу; или ћемо се, нажалост, као многи из нашег народа, исписати из тог светог тока и постати трајни конвертити и оснивачи некаквих нових

псеудополитичких нација. Данас нас само одбрана Косова и Метохије чувају од распада.

Ни данас немамо избора као што га нисмо имали ни 1389. ни 1914. ни 1941.

ОСНОВНИ ПРАВЦИ ОДБРАНЕ

Угледни српски новинар и политиколог, Слободан Ерић, уредник „Геополитике“, у својој књизи „План за Србију“ дао је основне тезе којих се сви можемо држати као оријентира у смутном времену. Оне су „из главе цијела народа“, па их се вреди сетити.

Око уласка Србије у ЕУ не постоји јединство унутар земље, а рат у Украјини је још више утицао да се на унутрашње политичке поделе надоместе и разлике у гледању око тога какву спољну политику треба да води Србија, што односе у друштву чини све напетијим, а што би за последицу могло имати угрожавање стабилности државе. Клима у српском друштву, под утицајем политичке острашћености, постала је забрињавајуће токсична. Србији је неопходно јачање демократије кроз оздрављење односа у јавној сфери, а пут ка томе је дијалог политичких и идеолошких противника и неистомишљеника. У напорима да се постигне консензус око најважнијих питања од националног и државног интереса, треба ићи од најширег спектра питања, где постоји већи степен сагласности, ка ужим, сложенијим и деликатнијим темама и проблемима, око којих постоје знатно веће политичке и идеолошке разлике. Поделе у Србији нису само израз објективних разлика и сукоба

интереса, оне се, поред осталог, вештачки праве, подстичу и продукују од стране спољног фактора.

Неутралност је прави избор за Србију је јер само она може спречити да наша земља постане пука интересна сфера других држава и империјалних савеза. Неутралност је најбоља заштита за Србију од глобалистичких пројеката и израз српске посебности, на коју имамо право.

Два највећа изазова за Србију: Косово и притисци за увођење санкција Русији су такви да се мора одолети и једном и другом.

Србија не треба да уведе санкције не само Русији него ни било којој другој држави јер смо и сами били жртве санкција колективног Запада. Да би се избегла тзв. „нормализација односа са Косовом“ као услов за улазак у ЕУ треба спровести српски Брегзит пре уласка у ЕУ.

Ту смо и да разумемо свет у коме живимо - како доминацију, тако и опадање моћи западне цивилизације. Између осталог, дужни смо да креативно појмимо узајамне односе западне цивилизације и Кине (нарочито нам је важно кинеско искуство очувања самобитности уз преузимање идеја и праксе технолошко – економског развоја са Запада).

Треба да будемо свесни шта је то глобалистичка дубока држава, али и да је у току озбиљан сукоб глобалиста и суверениста, са неизвесним исходом. Ту је и суочавање са чињеницом да су мигранти велики изазов за Србију и Европу, при чему мондијализам жели да све људе претвори у мигранте.

Дужност нам је да именујемо сиве еминенције глобализма и супроставимо им се, као што је учинио Орбан у Мађарској – јер, не заборавимо, хиперактивни креатор глобализма и миграција је, између осталих, Сорос, кога је Орбан протерао из Мађарске. Ово значи и да смо свесни да је у току разарање „тврђаве Европа“ и нови поход терористичког ислама у НАТО служби на Европу (екстремистички исламизам је, пошто иза њега углавном стоје НАТО обавештајне службе, такође плод „дубоке државе“).

РАТ ПРОТИВ ХРИШЋАНСТВА И ВЕРНОСТ ЗАВЕТУ

Сада се, сваком је јасно, води рат против хришћанства (о томе, између осталог, сведочи страдање хришћана на Блиском истоку, што се види у најновијем сукобу Израела и Хамаса), при чему глобалисти имају суштински само једног непријатеља – хришћанство, пошто је, како је рекао Владика Николај, Христос Неуједначитељ и Неуједначиви.

Види се то и по симултаном удару на светиње хришћанске: Србима хоће да отму Пећаршију и Дечане, Светој Русији Кијево – Печерску Лавру, Јерменима (који су монофизитске вероисповести, али по култури источни хришћани) су отели Арцах (Нагорно Карабах)⁵⁹, а сада су, опет

⁵⁹ Наш чувени светски путник и оснивач Адлигата, Виктор Савић, својевремено је посетио Арцах и видео тамошње светиње, али и страдање јерменског народа у борби за слободу:“Мајка једног војника, јерменског хероја палог у рату не стигавши да прослави двадесети рођендан, основала је музеј погинулих. Нема страшнијег места у целом Карабаху: сакупила је хиљаде фотографија и личних ствари бораца. Њихова лица говоре више од свих имена и бројки, њихове очи

православнима, срушили манастир Светог Порфирија Газског у Гази, који потиче из шестог века. И наставиће да ударају по Христу и хришћанима, јер настоје да свет потчине власти антихриста.

У оваквим временима, потребно нам је хиљаду очију здравог разума и хиљаду пута хиљаду молитава Светој Тројици да бисмо опстали и остали то што нам је благовестио Свети Сава и што је крвљу запечатио Свети кнез Лазар са својим витезовима. А пре свега нам је потребна биолошка обнова, које не може бити без обнове духовне и моралне.⁶⁰

још живе и дозвојау правду и најмилије. У том музеју сасушена крв се још увек може видети на њиховим мајицама. Ту су њихове флаше и чизме, њихова писма и жеље. Многима ни кости нису нађене и све што сведочи о њиховом постојању јесу фотографије и, ако су имали среће, кутија шибица или новчаник. Поред музеја погинулих налази се музеј несталих. Једина разлика у несрећи ове две групе људи крије се у томе што се за ове друге не зна тачно када су и где посејали кости. Када се поброје мртви, људи постају бројке. Тек низ појединачних гробница, тек нивови десетина хиљада фотографија могу да нас приближе трагедији која се одиграла. Четрдесет хиљада зрна пиринча је много. Како то да је четрдесет хиљада људи – ништавни“ (<http://pressonline.rs/sr/vesti/PresMagazin/story/180175/Otkud+Kosovo+nasred+Kavkaza.html>)

⁶⁰ Катарина Ђорђевић у „Политици“ пише: “У Србији живи 1.904.314 породица, од којих 1.311.712 чине породице са децом, говоре управо објављени резултати пописа становништва, који сведоче да је најзаступљенији облик породице у нашој земљи – брачни пар са децом. Да је Србија постала земља јединаца веома сликовито говори и податак да чак 54 одсто породица у нашој земљи гаји само једно дете, свега 36 одсто породица гаји двоје деце, око осам одсто родитеља гаји троје деце, док је удео породица са четворо и више деце мањи од два процента. Стручњаци Републичког завода за статистику истичу да се највећи број деце и даље рађа у браку, а бројке сведоче да у нашој земљи живи 825.428 брачних парова са децом и свега 76.238 ванбрачних парова са децом. Забрињава, међутим, податак да у Србији чак 320.057

Иако је рат у Украјини плод настојања да се НАТО прошири на Исток, и тако порази Русију, треба да се надати у Бога да до лудила нуклеарног рата ипак неће доћи. Јасно је да луциферијанска олигархија, после Украјине, сада пали и

мајки самостално подиже децу, а терет самохраног родитељства носи и 89.989 очева. Брачни статус очигледно има утицај на број деце у породици – код породица које чине брачни пар са децом не постоје значајне разлике у броју заједница са једним (45 одсто), односно два детета (43 одсто), док се ванбрачне породице чешће опредељују само за једно него за двоје или више деце. Удео породица са троје и више деце најнижи је код породица које чине „мајка с децом” и „отац с децом” и износи око 4,5 одсто. У нашој националној статистичкој установи објашњавају да је породица заједница која се састоји само од брачног или ванбрачног пара, то јест од родитеља (оба или једног) и њихове деце. Дететом се сматра особа која, без обзира на старост и на брачни статус, живи у домаћинству с једним или оба родитеља, и које у том домаћинству нема свог (ван)брачног партнера или своје дете. Како у разговору за „Политику” истиче Љиљана Ђорђевић из Републичког завода за статистику, резултати пописа становништва који је у Србији спроведен од 1. до 31. октобра прошле године говоре да се смањује број породица, а ово смањење последица је општег пада броја становништва и пораста самачких домаћинстава. Она подсећа да је свако треће домаћинство у нашој земљи данас самачко, а између два пописа становништва број самачких домаћинстава порастао је за 218.478 особа. Наша саговорница, међутим, скреће пажњу и на чињеницу да расте број очева и мајки који сами живе са децом – у односу на претходни попис становништва, број мајки са децом повећан је за 28.000, док је број очева који живе сами са децом већи за 13.554. Занимљивост у вези с Београдом гласи да чак двадесет одсто породица у престоници чине заједнице „мајка са дететом”. (...) „Самохрано мајчинство и даље је женског ’пола’ па се зато не треба чудити чињеници да више од 300.000 мајки у нашој земљи живи само са дететом, у поређењу са свега 90.000 очева. Иако се највећи број деце у Србији рађа у браку, резултати пописа говоре да расте број ванбрачних партнера који се одлучују на стварање породице, што је свакако доказ тезе да ветрови еманципације дувају и овим просторима”, закључује наша саговорница. (<https://www.politika.rs/scc/clanak/579290/Sr-bi-ja-ze-mlja-je-di-na-ca>)

Блиски Исток, али, као и увек, све зависи од нашег настојања да останемо верни Христу и Завету. Срби су, као и остали православни народи, Црква, а човечанство ће постојати док буде оних којима је Бог Отац, а Црква Мајка, и који стреме вечном животу утемељеном на вечним вредностима: то јест, како је говорио патријарх Павле, Бог ће помоћи ако буде имао коме да помогне.

Октобар 2023.

ДРУГИ О ИСТОМ

На крају књиге „Паризерска комуна“, потписници ових редова дају реч својој вишегодишњој сарадници и пријатељу Српства, руској историчарки Ањи Филимоновој, којој је увек и свагда било јасно куда иде Србија под влашћу Краља паризера, Врховног Кловна Александра Вучића. Томе претходи превод чланка Кристине Маранци, универзитетског професора у САД, која описује шта се десило са јерменским светињама у Нагорно Карабаху који је покорио Азербејџан. Иначе, прадомовина данашњих Албанаца, досељеника на Јадран у десетом веку, била је „Кавкаска Албанија“, којом сада гонитељи Јермена, Азербејџанци, препокривају истинску историју Арцаха, па јерменске светиње називају „албанским“ (при чему су они, наводно, наследници тих „Албанаца“). Када Вучић све изда и прода, остаћемо без наших светиња на Косову и Метохији. Ако се не будемо борили. Јер, како рече Његош, *наде више нема ни у која, до у Боја и у своје руке.*

КРИСТИНА МАРАНЦИ: КАКО ИЗГЛЕДА КУЛТУРНИ ГЕНОЦИД НАД ЈЕРМЕНИМА У НАГОРНО – КАРАБАХУ

Манастири из 13. века, Дадиванк и Гандзасар, величанствени примери средњовековне јерменске архитектуре – већ су преименовани у „древне кавкаске албанске храмове”

У септембру 2023. године дошло је до бурног и трауматичног одласка преко 100.000 Јермена из Нагорно-Карабаха. Овај масовни егзодус домородачког народа из њихове домовине уследио је након девет месеци блокаде од глади, која је кулминирала убилачким војним нападом 19. септембра. Ови мушкарци, жене и деца, уплашени за своје животе, оставили су за собом читаве светове: своје школе и радње; поља, стада и винограде; гробља својих предака. За собом су оставили и цркве, велике и мале, древне и модерније, велелепне и скромне, у којима су се вековима окупљали и молили. Такође су за собом оставили мостове, утврђења, ране модерне виле и споменике из совјетског доба, као што су омиљене статуе „Ми смо наше планине”. Шта ће сада бити са тим местима? Нема сумње, заправо.

Знамо добро шта се догодило у Џулфи, у Нахичевану: спектакуларни пејзаж јерменских надгробних споменика из 16. века је Азербејџан издарио са лица земље током деценија. Знамо шта се десило са црквом Богородице у Џебрајилу и јерменским гробљем у селу Метс Тагеру и Бојук Таглару – оба су потпуно очишћена од пејзажа помоћу

опреме за земљане радове попут булдожера. А знамо шта се десило и са катедралом Газанчецоца у Шушију, која је, заузврат, гранатирана, вандализована графитима, „обновљена” без јерменске куполе, а сада преименована у „хришћански” храм. Дрскост ових поступака, као што је новинар Џошуа Кучера написао у мају 2021, „сугерише растуће поверење да [Баку] може да преправи своје новозаузете територије у какву год слику желе.”

Уништење миленијума јерменског живота у Арцаху омогућено је нечињењем и привидном равнодушношћу оних који су то могли спречити. САД и ЕУ узвишено говоре о универзалним људским правима, али нису ништа урадили девет месеци док су становницима Арцаха били ускраћивани храна, лекови, гориво и друге виталне залихе. Нису урадили ништа да спроведу налог Међународног суда правде, који је још у фебруару 2023. захтевао да Азербејџан прекине блокаду.

Та неактивност је јасно охрабрила Азербејџан да нападне — баш као што ће охрабрити и друге да учине исто негде другде. Важно је разумети улог ове врсте културног брисања: ови споменици и камење сведоче о генерацијама Јермена који су их обожавали и бринули о њима. Уништити их, значи избрисати не само културу – већ и народ. Као што је историчар уметности Бери Флуд приметио 2016. о уништавању културног наслеђа од стране тзв. Исламске државе од 2014, „физичко уништавање заједничког везивног ткива – архива, артефаката и споменика у којима су инстанциране сложене микроисторије – значи да сада постоје ствари о прошлости које се не могу и никада се неће знати.” Гробље Џулфа (на слици изнад) је трагичан пример таквог губитка.

Ако је историја било какав показатељ, етничко чишћење обично прате све врсте културног разарања, од вандализма до потпуног брисања пејзажа. Ова друга тактика ће се користити на мањим, односно мање познатим црквама. Биће то злокобни начин да се уклоне мање познати јерменски споменици – који ће послужити наративу да тамо у раном модерном периоду није ни било Јермена .

Доћи ће и до фалсификовања, у коме се јерменским споменицима дају новостворене историје и контексти. Манастири из 13. века Дадиванк (у округу Калбајар) и Гандзасар (у провинцији Мартакерт) – величанствени и карактеристични примери средњовековне јерменске архитектуре – већ су преименовани у „древне кавкаске албанске храмове”. Очекујте да ће ове и друге локације постати места за конференције и радионице на којима ће се истаћи „древна кавкаска албанска култура”.

Што се тиче небројених јерменских натписа на овим зградама, хачкарима и надгробним споменицима: ово је – како је председник Азербејџана, Илхан Алијев, најавио у фебруару 2021. године – јерменски фалсификат и биће „враћен” у свој „оригинални изглед” (вероватно дубљењем, пескарењем , односно уклањањем јерменског камена, као што је урађено 1980-их).

Коначно, биће прослава „мултикултуралности” Азербејџана. „Дођите у Карабах, дом древних хришћана”, рећи ће људи. „Молим вас да занемарите издубљена слова на том каменом зиду, јер то није јерменски натпис. Овде никада није било Јермена!” Осим војника и освајача, попут оних који су приказани у музеју у Бакуу, на којима се налазе воштане фигуре мртвих јерменских војника — призор који

је толико дехуманизујући да су међународне организације за људска права, укључујући азербејџанске активисте, тражиле његово затварање.

Овако се одиграва културни геноцид. Пре нешто више од 100 година, био је геноцид над Јерменима који је спровело Османско царство, праћен пљачком великих размера, вандализацијом и уништавањем јерменских локација широм данашње Турске. Сада је изгледан други културни геноцид. Само што ће овог пута Јермени на интернету гледати како се одвија овај спектакл, трпећи трауму, место по место, споменик по споменик.

У 2020. години, јерменски активисти позвали су на међународну заштиту угрожених локација у Нагорно-Карабаху од стране УНЕСКО-а и других организација за очување културне баштине. Ништа се није десило. Време је да свет заштити оно што је од остало од јерменске културе у Нагорно-Карабаху.

Ако то не учинимо, која ће култура бити следећа?

Превео А.Ж.

АЊА ФИЛИМОНОВА: ВУЧИЋ ЈЕ ИЗДАЈНИК КОСОВА И СРПСКЕ ПРА- ВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

Догађаји у Нагорно-Карабаху десили су се у ноћи између 19. и 20. септембра. Догађаји на Косову одиграли су се готово истовремено – у ноћи 23. на 24. септембар.

Шта се десило на северу Косова и Метохије (КиМ)?

На северу Космета, уз магистрални пут Лепосавић-Косовска Митровица, на десној притоци Ибра, код Звечана, налази се село Бањска, у коме се налази манастир Бањска, подигнут почетком 14. века као задужбина– српског краља Стефана Уроша Другог Милутина. Како је ситуацију изнео председник Србије Александар Вучић, „око 2.46 часова група косовских Срба поставила је два камиона као барикаде у селу Бањска, на северу, затим је стигла косовска полиција и покушала да да их уклоне и дошло је до сукоба са Србима. Током сукоба убијен је косовски полицајац Африм Бињаку, а још један је рањен.”

Вучић, ни тада ни накнадно, осим једноставне напомене да су се Срби са Косова „побунили јер више не желе да трпе Куртијев терор”, није објаснио да ли српска страна има информацију о каквој „групи Срба” је реч – из којих конкретних места на Косову, ко их је организовао, које циљеве је постављало, којим мотивима се руководило, одакле, видећемо, тако импресивно војно наоружање, зашто је паркирати два камиона на празан сеоски пут у 2.46

(али постоји убитачна тачност у хронологији постављања „барикадних камиона“) и, коначно, зашто су косовски Срби кренули да „стану тачку на терор Куртија“ јуришајући на околину и забачени православни манастир из 14. века, у коме није била „косовска полиција“ (што и не чуди), већ поклоници Срби (што је ништа мање логично).

„Косовска полиција“ је одмах објавила убиство „тројице терориста“ и хапшење шесторице. Најзначајније је следеће: у манастиру је тада било поклоника, неколико десетина људи који нису имали никакве везе са оним што се дешавало. Међутим, „косовска полиција“ је скренула пажњу на то да су нападачи, након сукоба на улазу у село, „упали у манастирску авлију“, одакле су „наставили препуцавање са полицијом“ [3].

Истакнимо ово: зашто би Срби „провалили“ у манастир, посебно када је ту било на десетине српских поклоника, како би их, укључујући и малолетну децу, изложили смртној опасности? Да ли сам манастир треба користити као утврђени пункт за напад на главне снаге „косовске полиције“ које су се из неког разлога злонамерно укопале у близини (не зна се где)?

Вучић даље открива детаље драматичних догађаја: „Приштина је окупила 460 специјалаца, они су распоређени на лице места у року од сат и двадесет минута, што значи да је све већ припремљено“, „десетине Срба су потпуно опкољене у више од сат“, „онда шта се десило брутални напад на њих“. Кфор је, додао је председник Србије, преузео на себе задатак да „затвори излаз Срба са Косова на територију Централне Србије“ [4].

Александра Вучића можемо назвати шампионом ауто-голова. Зашто Кфор пресеца пут Србима од Косова ка Централној Србији, у коју Срби са Косова, генерално, немају потребу да беже, а пут није кратак? Како Кфор зна да косовске Србе треба одмах спречити (не на више начина, већ пресецањем само једног пута) да побегну у Србију? Зар не би било логичније да Срби са Косова нестану на познатом косовском простору, или, одбацивши оружје, одмах, по узору на исламске милитанте у различитим земљама, испадну цивили и поклоници – нико своје би издао?

Међутим, немогуће је сакрити колону аутомобила са савременим системом праћења – према доступним информацијама, конвој од неколико десетина ципова, укључујући и војна оклопна возила „лазар“ [5], са наоружаним људима, кренуо је из Новог Пазара (тј. Мало је вероватно да су се новопазарски муслимани уздржали од жеље да одмах комуницирају „са рођацима“ на Косову, видевши тако необичан приказ) у правцу Косова. Осим тога, и дренови су све надгледали. И у том светлу разумљива је Вучићева забринутост око блокаде пута ка Централној Србији, а Бањска се налази на путу од Новог Пазара. После победе, Албанци су радосно снимали „лазаре“, ципове и заробљене Србе.

Вучић је оптужио међународну заједницу да је „дала *carte blanche* Албину Куртију” да се обрачуна са Србима, јер Курти „жели да увуче Србију у сукоб са НАТО-ом” – одмах себи дајући још један аутогол, пошто је према постојећим споразумима које је закључио лично Вучић, према његовој изјави од 24. септембра, „војска и полиција Србије не могу да уђу на територију Космета без дозволе КФОР-а”[6] (сна-

ге КФОР-а на Космету су снаге НАТО-а – А.Ф.). Односно, Вучић се тихо „договорио“ са НАТО-ом да Војска Србије неће улазити на територију Косова без дозволе алијансе, док Резолуција Савета безбедности УН број 1244 директно налаже Србији да врати око 1.000 српских војних и полицијских службеника у регион. Годинама након завршетка војне агресије НАТО-а на СРЈ (1999), ништа није урађено.

Одмах је блокиран улаз у село са магистралног пута Косовска Митровица-Лепосавић, као и саобраћај на административним прелазима Јариње и Брњак. Из Бањске су се још неко време чули пуцњи.

Уз то, „косовска полиција“ је најавила хапшење још једног нападача, који је био обучен у војну униформу и наоружан пушкама (тако, множина), са великом залихама муниције и комуникационе опреме. „Косовска полиција“, која је у село упала буквално до зуба наоружана – оклопним возилима, па чак и булдожерима, извршила је претрес села и наводно у стамбеним зградама и возилима пронашла арсенале оружја: стотине комада оружја разних врста и калибара, укључујући тешко наоружање – гранате, топове, митраљезе, аутомате калашњиков, униформе и опрему „коју је терористичка група користила за блокирање путева“. Тада су се одмах укључили Кфор и Еулекс који су заташкавали „улазак косовске полиције у помоћне просторије манастира Бањска ради обављања службених послова“ [7].

Пунктови Јариње и Брњак радили су само у једном правцу - за излаз са Космета, али за улазак су затворени. Један рањени Србин упућен је на даље лечење у Универзитетски клинички центар у Приштини. Рашко-призренска епархија је обавестила јавност да је ситуација у манастиру

Бањска 25. септембра била „мирна“, „наоружани људи који су данас разбили капију напустили манастир“ [8]. У манастиру су се у том тренутку налазили игуман са братијом, као и група новосадских Срба, међу којима је било двоје малолетне деце.

У саопштењу, Косовска полиција је навела да је „приликом извођења полицијских послова у 02.34 у Северној Митровици, јединица за брзо реаговање граничне полиције приметила да су на улазу у село Бањска два тешка камиона без регистарских ознака постављена на мост, блокиран је улаз на мост“, „Напред су кренуле три јединице“, које су по доласку на лице места „наишле на отпор“, тј. „на њих је пуцано из разних врста ватреног оружја, укључујући ручне бомбе и пиштоље“, а „рањени полицајци су уклоњени са лица места и пребачени у регионалну болницу у Јужној Митровици, где је лекар констатовао да је један мртав, а други рањен“. [9]

„Косовски министар унутрашњих послова“ Ђељај Свечља рекао је 25. септембра да је манастир у селу Бањска на северу Косова „извор оружаних напада“ у околини. Још једном да нагласимо: „Манастир је извор напада“, „напад су извеле... обучене професионалне јединице, у којима је било више од 30 људи у униформама, са маскама и војним униформама, са оклопним возилима и тешким наоружањем разне врсте“ [10].

„Премијер Косова“ Аљбин Курти оценио је да су преговори Косова и Србије уз посредовање ЕУ (последњи састанак одржан 14. септембра 2023. године) постали „толико једностранни да су дошли у ћорсокак“ и окривио председника Србије Александра Вучића за ово, а потом, да

би убио две муве једним ударцем, проширио листу, истичући у интервјуу британском *Гардијану* да је „нестабилност која је у току учинила регион платформом за геополитичке игре Руске Федерације и Народне Републике Кине“ [11].

У међувремену, „косовска полиција“ је пријавила хапшење још четворице осумњичених у атару села Рударе, код којих је „пронађена опрема за комуникацију“ и „већа количина оружја, муниције и разне опреме“ [12]. У српском, северном делу Косовске Митровице, појачане јединице „косовских специјалаца“, наоружане митраљезима, почињу претрес аутомобила и грађана, а на путевима су постављене патроле.

У Приштини је одржана седница Савета безбедности о ситуацији, након које је Аљбин Курти известио следеће: у Бањској је дошло до напада на полицију од 30 наоружаних људи, они представљају „организовану формацију која је дошла да се бори на Косову и Метохији“. „аутомобили су били без регистарских ознака“, „два камиона су постављена на мост да би блокирали саобраћај“. Курти је показао фотографије ципова без регистарских ознака. „Косовска полиција“, рекао је, „нападнута је ручним бомбама и минобацачем“, „добро организована од српских криминалних група“, „осуђујемо овај злочиначки и терористички напад уз подршку Београда“. Како је објаснио, фотографије показују да се „унутар манастира и поред спољног зида налазе оклопна возила без регистарских ознака“ [13].

За сада са српске стране није било оповргавања о оклопним возилима. Уопште, Курти је оптужио Србију да спонзорише насиље и тероризам на Косову, тачније, „организоване криминалне групе“, које, како је тврдио, имају

„политичку, финансијску и логистичку подршку званичног Београда“[14].

Западни званичници одмах су изразили снажну подршку деловању „косовске полиције”: шеф европске дипломатије Жозеп Борел је указао да „снажно осуђује страшни напад на косовску полицију”, специјални изасланик ЕУ за дијалог Београда и Приштине Мирослав Лајчак „најоштрије осудио” „страшан напад на полицију”, специјална представница генералног секретара УН Каролин Зијаде је „најоштрије осудила” трагични инцидент и позвала да се одговорни приведу правди, шеф мисије ОЕБС-а у Приштини Мајкл Девенпорт рекао је да је неопходно обновити мир и наставити дијалог у интересу свих заједница, амерички амбасадор у Приштини Џефри Ховенијер изјавио је да „одговорни морају бити изведени пред лице правде“. Углас су се чуле изјаве албанских функционера из Албаније и „Републике Косово“. Албански премијер Еди Рама рекао је да је „смрт косовског полицајца позив на буђење“ и да „међународна заједница мора да врати Косово и Србију у дијалог о нормализацији“. Рама је позвао на „мировну конференцију под надзором и гаранцијама ЕУ и САД“ уз „истовремено усвајање свих хитних мера са КФОР-ом како би се спречила даља ескалација ситуације“.[15]

Срби су се закључали у своје куће, нико не излази, село је остало опкољено са свих страна „косовском полицијом“. „Косовска полиција“ блокирала је улаз у село Бањска са магистралног пута Косовска Митровица-Лепосавић и није дозволила ни колима хитне помоћи да уђу у Бањску и помогну особи која је затражила помоћ, а свуда су стационирани „косовски специјалци“. На удару су се нашле

српске заједнице на северу Космета (Лепосавић, Зубин Поток, Северна Митровица и Звечан). У оквиру акције, коју је косовска полиција спроводила током три дана, ухапшено је осам Срба и одузета је „већа количина оружја, муниције, као и друге опреме, укључујући возила“.

У међувремену, на српској основној школи „Браћа Аксић” у граду Липљану (Албанци чине огромну већину становништва, а од некада 5.000 Срба у граду остало је буквално само неколико десетина породица) разбијени су прозори. Тренутно школу у Липљану, која ради у оквиру образовног система Министарства просвете Републике Србије, похађа свега око 50 српских ученика. Деца у ову школу не иду понедељком јер је понедељак пијачни дан, када је у граду посебна гужва, па из безбедносних разлога наставу похађају суботом.

У српским срединама на северу проглашена је тродневна жалост. Хиљаде Срба на северу Косова и Метохије палили су свеће, са цвећем на трговима и црквама и са сузама у очима одали почаст сећању на младе људе који су страдали у дејствима „косовске полиције“ у селу Бањска. У Лепосавићу је тишину док су људи палили свеће прекидали само јецаји супруга двојице убијених младића из тог града, а хеликоптер Кфора појавио се изнад града током српског митинга.

Административни прелази Јариње и Брњак затворени су четврти дан заредом за саобраћај из централне Србије ка Косову и Метохији, а кроз њих се и даље није могло ни проћи. Ова одлука Приштине створила је велике проблеме људима који су били принуђени да на Космет путују из Рашке и оближњих места на посао, као и школарцима

и студентима који су морали да иду у школу и факултет (огранак Приштинског универзитета у северној Косовској Митровици).

Сада, поред чињеница, пређимо на суштинску страну онога што се догодило.

Тако је у ноћи 24. септембра, отприлике три дана након „реинтеграције“ Нагорно-Карабаха у Азербејџан, када се ситуација у њему потпуно разјаснила и отпор сломљен у корену, 30-40 Срба на Косову и Метохији напало „Косовску полицију“ на једном прилично изолованом, забаченом месту на Космету, удаљеном од магистралног пута Лепосавић-Косовска Митровица, али непосредно на магистралном путу Нови Пазар – Косовска Митровица, испод зидина једне од ризница културно-историјског наслеђа, манастира Бањска.

Шта Александар Вучић ради да би на то пружио одговор? Још једном је објавио мистериозну борбену готовост војске (ниво борбене готовости за кратко време је поуздано премашио све могуће и немогуће степене) и повео ју је у „шетњу“ дуж административне границе са Косовом и Метохијом. Војска Србије, наравно, не може и никада не прелази “границу”, само што својим кретањем дражи машту оних који посматрају кретање војних камиона, а понекад и војне опреме.

На лицу места Срби који су „напали косовску полицију“ срили су не само Албанце спремне на све. Иако је група тих Срба, како следи из извештаја самих Албанаца, била добро наоружана и стекла вештине у руковању оружјем, то није вредело и било је бесмислено. Група није могла ни-

шта да уради због чињенице да ју је дочекало око 500-600 Албанаца, укључујући и снајперисте, који су били одлично распоређени по околним брдима. Дакле, четрдесетак Срба послато је на нишан неколико стотина импресивно наоружаних Албанаца, укључујући и снајперисте.

Срби се питају – шта се ту, у ствари, десило?

Ево неколико чињеница које расветљавају драму која се догодила.

Према речима Александра Вучића, Приштина је само од фебруара 2023. године „употребила полицију против Срба 62 пута, била су 22 озбиљна напада и више од 40 акција усмерених против Срба“.[16] Србија је одговорила са мало мање него - ништа.

За март 2024. године, како се шушка у политичком окружењу, у Србији би требало да буду заказани нови избори на којима ће Вучића снажно „подржати“ нова-стара „демократска опозиција“, чиме ће се опет показати Западу ко је главни „Баја“ у Србији.

Саветник министра одбране Србије Предраг Рајић објаснио је шта се догодило. Наведимо сасвим у потпуности његову изјаву од 25. септембра, пошто су ове тезе постале кључне у медијском тумачењу дешавања на Косову како у Србији тако и ван ње, укључујући и Русију: „КФОР, који је одговоран за безбедност на Косову, не жели да у потпуности спроводи свој мандат и штити Србе“; „КФОР, који је одговоран, како према Резолуцији 1244 СБ УН, тако и према другим документима, за одржавање мира, не жели да испуни свој мандат у потпуности“; „КФОР се повлачи и дозвољава Куртијевом режиму да ради шта хоће“; „Србија

већ више од годину дана упозорава да ће Куртијеве акције, које су започеле инцидентима са регистарским таблицама, а потом и личним картама, прерасти у инциденте са фаталним последицама великих размера, као што се догодило јуче када су повређени Албанци и Срби“; „Било је само питање времена када ће се то догодити, јер део Срба на Космету више не жели да толерише Куртијев терор“; „Оно што се јуче догодило неће бити и није изолован инцидент све док су специјалне снаге РОСУ[17] на северу Косова, док Курти инсистира да заједницама на северу владају Албанци који немају легитимитет док га имамо радикализам, а међународна заједница засад ћути“; „Међународна заједница не ради оно што је обавезна и што би требало да уради да спречи ескалацију на терену.“

Тешко је идентификовати која је од Рајићевих теза најупечатљивија, али завршни акорд звучи моћно: „За њих српски закони мало значе“ и тврди да „Србима на Косову једино преостаје, колико је то могуће, да не попуштају пред провокацијама.“[18]

Да неко издржи шездесет две приштинске провокације за осам месеци (две седмично!)– то само по себи сведочи о изузетном степену унутрашње хармоније косовских Срба, који су, највероватније, у томе далеко испред самог Далај Ламе , али их српске власти и даље усавршавају у практиковању толеранције и ненасиља. Протеклих месец дана није прошао дан да неко од Срба није ухапшен - али Београд је стоички ћутао.

Међутим, тезе Рајића, тачније Вучића, или још тачније, англосаксонског PR-а, који крије суштину онога што

се дешава и умотавају све у димну завесу, веома су груба манипулација, коју није тешко открити.

Резолуцијом 1244 наложен је повратак око 1.000 српских војних лица и полицајаца у регион - Вучић то није учинио. Резолуцијом се Космет шест пута афирмише као саставни део Републике Србије, што каже и важећи Устав Србије. Резолуцијом се налаже да се пронађе статус за албанску мањину[19].

Шта је Вучић урадио?

У преговарачком процесу Београд-Приштина (након што је тандем Томислав Николић-Александар Вучић први пут дошао на власт 2012. године, а потом је Вучић преузео искључиву власт), албански сепаратисти су добили: границу (укључујући и српски север!), царину (најбитнији атрибут државности), признавање диплома, аутомобилске таблице, катастар, матичну архиву, електричну енергију (огромно језеро Газиводе на северу региона, трафо-станицу Валач на самој граници Србије и Косова, а Србија је, без образложење, обуставила снабдевање електричном енергијом северног дела своје покрајине, при чему се њено снабдевање се врши потпуно независно од Србије и има албанског оператера – КОСТТ) и телекомуникациони систем, међународни телефонски број, сопствену војску, и највеће рударско налазиште у Србији, север рејона „Трепча“. Управо је Вучић бранио Србији одржавање избора на Косову од 2013. године, а изборе тамо одржава само „Република Косово“.

Све су то атрибути државности које сепаратисти нису могли да добију ни од САД, ни од Запада, ни од НАТО-а.

Само Београд је могао да „поклони” државност „УЧК-Републики Косово”. Да нагласимо: „Република Косово“ је добила легитимитет и државност од Београда и није могла да их „придави“ на други легалан начин.

Бриселским (2013), Вашингтонским (2021) споразумима и споразумом из Брисела и са Охрида (2023) завршена је национална капитулација Александра Вучића, односно предаја Косова.

Бриселски споразум је потписан 19. априла 2013. године, а документ носи потписе тадашњег премијера Србије Ивице Дачића и Александра Вучића у статусу првог потпредседника Владе. У клаузули 7 споразума стоји: „Полиција ће бити јединствена и то ће бити косовска полиција. Сва полиција са севера Косова треба да буде интегрисана у оквир косовске полиције“; став 8: „Службе других српских безбедносних структура добиће место у одговарајућим косовским структурама“; став 10: „Предвиђено је да се правосудни органи интегришу у оквир косовског правног система“ [20].

То значи да је Београд ликвидирао суд, полицију и безбедносне агенције Србије на целом Косову и превео га у уставно-правни поредак „Републике Косово“, односно сам је добровољно ликвидирао све органе јавне управе Србије.

После Бриселског споразума, све је већ било готово: Приштина је интегрисала север у своју структуру, стекла све атрибуте државности и од тог тренутка заиста може да ради шта хоће „на својој“ територији. Уз једну напомену – то јој је обезбедио нико други до Александар Вучић, а не Запад, ни међународна заједница, ни НАТО ни

Кфор. Ако посматрамо споразум кроз призму међународног права, треба констатовати: до овог тренутка приштинска влада није покривала целу територију региона. Сада су сепаратисти добили главни атрибут државе - „јединствену и недељиву територију“. Тиме су бивши милитанти Ослободилачке војске Косова ставили тачку на подељени суверенитет и стекли пуни суверенитет. Понављамо: њихова полиција, специјалци на северу региона, граде војне базе итд. Приштина то може да уради апсолутно легално, то јој припада – а то је право које јој је дао Вучић.

У Бриселском споразуму неколико чланова је било посвећено формирању одређене Заједнице српских заједница (ЗСО) на Косову. „Скупштина Косова“ је забранила излазак из оквира косовског законодавства, указујући будућем ЗСО на место које јој припада – нема културно-територијалне аутономије (са законодавним функцијама), само локално решавање питања, и то су надлежности у оквиру стамбено-комуналног управљања. Бриселски споразум је грубо прекршио међународно право, Устав Србије и сахранио Резолуцију СБ УН број 1244. Било је то решавање положаја српске мањине у другој држави – таква је суштина и смисао Бриселског споразума. ЗСО до данас није створен, јер је за Приштину девета рупа на свирали.

Што се тиче Вашингтонског споразума, напомињемо да је чл. 15 дозвољава Косову да се придружи међународним организацијама[21], чл. 2 и 4 Бриселско-Охридског споразума (тачније, први је споразум, а други план имплементације) говори о територијалном интегритету, суверенитету и независности Србије и Косова. У овом споразуму јасно стоји: „Чл. 1. Стране морају међусобно да развијају

нормалне, добросуседске односе на основу равноправности. Обе стране морају међусобно да признају своја документа и националне симболе, укључујући пасоше, дипломе, регистарске таблице и царинске печате“; „2. Обе стране ће се руководити циљевима и принципима утврђеним у Повељи Уједињених нација, посебно циљевима суверене једнакости свих држава, поштовања њихове независности, аутономије и територијалног интегритета, права на самоопредељење, заштита људских права и недискриминација...“; „4. Србија се неће противити чланству Косова у било којој међународној организацији...“[22].

Споразум о стабилизацији и придруживању, који је закључио Борис Тадић, третира Косово као независну државу[23], а европске интеграције Србије су овим споразумом тесно повезане са предајом дела Србије „независном Косову“. Односно, сама европска интеграција Србије захтева њено напуштање Косова. Сходно томе, свако изражавање подршке европском путу Србије је захтев за предају Косова. Тако је баш Александар Вучић, и нико други, испунио све западне захтеве у вези са Косовом. Апсолутно, без изузетка, он је пристао на све захтеве који сепаратистичкој Приштини обезбеђују атрибуте државности.

Међутим, Вучићу је пред евентуалне изборе потребно нешто што може да представи као „победу“. У овако критичном тренутку за Србе, народу је више него довољно Вучићевих бесконачних јадиковки да је „жртва“, „да се бори“ и „урадио све што је могао“. Резултате његових настојања је више него тешко прикрити чак и потпуно контролисаном пропагандом, а за Србе са севера Космета, више него за Србе из централне Србије, јасно је да је Приштина доби-

ла све, тако да њена полиција, специјалне снаге, избори, власти и војне базе покривају цео српски север. Још једном понављамо да је ситуација веома слична Нагорно-Карабаху: постоје споразуми са Пашињановом Јерменијом, које је Азербејџан једноставно применио, као што је Москва више пута нагласила. Егзодус Јермена из Нагорно-Карабаха не оставља никаква питања: све је већ унапред договорено. На Косову, Курти има право да изврши потпуну одмазду, и мало је вероватно да ће то одбити.

Осим тога, све Куртијеве оптужбе да је пука „марионета Запада“ су прилично климаве – он није повезан са ратним злочинима Ослободилачке војске Косова (ОВК). Њега је уценом немогуће натерати да се одрекне албанских националних интереса. То је његова огромна предност, и вероватно због тога су претходни команданти УЧК смењени са власти (Рамуш Харадинај, Хашим Тачи).

Дакле, да нагласимо ово: Вучићу треба нешто веома значајно пред изборе. Друго, дуго низ година једини Вучићев „адут“ ове врсте била је фамозна Заједница српских општина, коју је Приштина, чак и у форми сведеној на ниво стамбено-комуналних услуга, одбијала да створи. А Вучићева калкулација је била да у Србији нико неће улазити у анализу овлашћења ЗСО, или бар не одмах: довољно је да се његова пропагандна кампања „заврти“ лагањем да је ЗСО „друга Република Српска“. Најважније је да добијете тренутни резултат, а са њим и изборе како бисте формирали потпуно „своју“ владу, а онда више ништа није ни важно. Куртијев став да ЗСО неће бити формирана остао је непромењен.

Две ствари су више него алармантне: подударност у тајмингу са Азербејданом, који је „реинтегрисао” Нагорно-Карабах у своју структуру, и апсурдни оружани напад неких Срба, који су, кажу, дошли из правца Новог Пазара, што је могло да се деси у било ком другом тренутку, али се десило скоро истовремено са акцијама Бакуа према јерменској енклави, чим је постало јасно да је Алијев победио безусловно и отпора неће бити.

Ко је послао 30-40 Срба на 500-600 Албанаца? Проф др Александар Ђикић истиче: „Косовска полиција је опремљена веома савременом техничком опремом из западних земаља, пре свега из Велике Британије, Немачке, Америке и Турске – тако да је ова акција Срба, за које заиста нисмо знали ко су били, у првом тренутку деловала као самоубилачки чин... Сукобу који је однео животе људи претходило је убиство „косовског” полицајца. „Косовска полиција“ је таква да за сада нико не може да каже да је реч о нелегалној формацији, јер је српски политички естаблишмент, пре свега председник Вучић, радио на успостављању „косовске полиције“ као безбедносне структуре која делује на целом Косову и Метохији. Дакле, не можемо рећи да је то противзаконито јер је Србија пристала на ову безбедносну структуру на северу Косова и Метохије. Да ли је председник Вучић знао шта ради или није знао шта ради – ако имамо у виду договоре из Брисела, Вашингтона, Охрида – чињеница је да је Србија легализовала ове полицијске снаге. То је била самоубилачка акција. Ући са тридесет, како се каже, људи, нека их буде четрдесет, против петсто до шесто наоружаних полицијских Албанаца, а када се овоме додају Кфор, Еулекс итд - то баца сенку сумње на употребљивост

таквог корака... Овај догађај је изазвао озбиљне немире међу Србима. Посебно их је депримирао говор председника Србије у недељу увече... Пре свега тон - видело се да је говорио нервозно, уплашено... Уместо да говори као неко ко би дао реч охрабрењу народу, провео је скоро сат времена уздишући, стењући, „не знам шта да радим“, „сви ме лажу“, „сада тражимо српску полицију“. Па имали смо српску полицију... Неки наши полицајци су и добили налог да напусте ову службу... Оно што се јуче догодило изгледа као спас за Куртија. Као да му је неко намерно дао сламку спаса да би могао да настави да влада“.[24]

Прави смисао онога што се дешава почиње да се назире много јасније. Остаје да се види какве везе са тим има манастир Бањска.

Амерички бивши генерал НАТО-а Весли Кларк рекао је да „Српска православна црква игра мрачну улогу на Косову“ и позвао на „масовне претресе манастира“ јер су „Срби крили оружје по манастирима“[25]. Пре око месец и по дана у званичном извештају Спољнополитичког одбора британског парламента објављено је саопштење Алише Кернс: „У околини Рашке обучавају се борбене јединице „зелених“, возила хитне помоћи из северне Косовске Митровице служе за превоз оружја, а српски манастири служе за складиштење оружја, намењеног људима који се обучавају на овај или онај начин“[26].

И шта онда? Срби су били у зеленим униформама, један од погинулих Срба био је возач хитне помоћи из Косовске Митровице, Срби који су напали су се сакрили у манастиру. Како каже српски политичар Мирослав Паровић, или „са наше стране неко одлично обавештава Бри-

танце, или наше безбедносне службе раде на поткопавању српске државности и учествују у британском наступу на Косову“ [27].

Доктор правних наука, професор Универзитета у Приштини (смештеног у Косовској Митровици) Дејан Миrowsић указује на обраћање Вучића после догађаја, који је „у делиријуму поменуо да је разговарао са Србима на Косову, разговарао о уласку војске , и да ће бити великих жртава.” Јавна тајна – Вучић је још из времена барикада обећао да ће Војска Србије ући на Косово, „дајући наду овим храбрим људима“. Међутим, како истиче Д. Миrowsић, „од времена Бриселског споразума па закључно са Бриселско-Охридским споразумом, Вучић је ствар водио до окупације севера региона од стране албанских специјалних снага РОСУ“, па „одговорност за све што се дешава, и морално и политичко, у потпуности лежи на Александру Вучићу“ [28].

Од 28. септембра 2023. године увече на север Космета је ушао амерички контингент КФОР-а, у чијем наоружању је, између осталог, и експериментално оружје – звучна пушка (последнице дејства звучне пушке доводе до тога да особе које се налазе у његовом подручју, имају тешке последнице, као што су главобоља, мучнина, дезоријентација, губитак равнотеже, као и могући трајни губитак слуха, при чему ни смрт није искључена).

Србија се сада налази у критичној ситуацији, у ситуацији националне катастрофе какву није доживела од најмрачнијих часова своје историје. Али у исто време, ово је катастрофа коју је изазвао један човек. Она је настала прво на правном пољу, а затим зацементирана „на терену“, и то је најтежа ствар. Није поента у „агресији Приштине“, није

поента у „повлађивању“ међународне заједнице, ствар је само у томе да је председник Србије Александар Вучић својим рукама припремио правни основ за одвајање Косова и Метохије од Србије са свим репресивним акцијама које су уследиле против Срба и Српске православне цркве. Управо је СПЦ та која је сада на удару: намеравају да је оптуже за „српски тероризам“, а с обзиром на цео досадашњи ток и смисао деловања званичног Београда, врло је вероватно да ће се тако и десити. Затим све што припада Српској православној цркви – цркве, манастири итд. биће приписано „албанској културној баштини“, „албанској косовској православној цркви“.

[1] <https://fenix-magazin.de/srbijanski-predsjednik-vucic-na-kosovu-ubijena-trojica-srba-albin-kurti-svojim-dosadasnjim-aktivnostima-isprovocirao-incidente/>

[2] <https://fenix-magazin.de/srbijanski-predsjednik-vucic-na-kosovu-ubijena-trojica-srba-albin-kurti-svojim-dosadasnjim-aktivnostima-isprovocirao-incidente/>

[3] <https://stanjestvari.com/2023/09/24/policija-pristina-policajac-ubijen/>

[4] <https://fenix-magazin.de/srbijanski-predsjednik-vucic-na-kosovu-ubijena-trojica-srba-albin-kurti-svojim-dosadasnjim-aktivnostima-isprovocirao-incidente/>

[5] https://www.youtube.com/watch?v=SGCtq_qNAzc

[6] <https://fenix-magazin.de/srbijanski-predsjednik-vucic-na-kosovu-ubijena-trojica-srba-albin-kurti-svojim-dosadasnjim-aktivnostima-isprovocirao-incidente/>

[7] <https://stanjestvari.com/2023/09/24/policija-pristina-policajac-ubijen/>

[8] <https://stanjestvari.com/2023/09/24/policija-pristina-policajac-ubijen/>

[9] <https://stanjestvari.com/2023/09/24/policija-pristina-policajac-ubijen/>

[10] <https://stanjestvari.com/2023/09/24/policija-pristina-policajac-ubijen/>

[11] <https://stanjestvari.com/2023/09/24/policija-pristina-policajac-ubijen/>

[12] <https://stanjestvari.com/2023/09/24/policija-pristina-policajac-ubijen/>

[13] <https://stanjestvari.com/2023/09/24/policija-pristina-policajac-ubijen/>

[14] <https://stanjestvari.com/2023/09/24/policija-pristina-policajac-ubijen/>

[15] <https://stanjestvari.com/2023/09/24/policija-pristina-policajac-ubijen/>

[16] <https://fenix-magazin.de/srbijanski-predsjednik-vucic-na-kosovu-ubijena-trojica-srba-albin-kurti-svojim-dosadasnjim-aktivnostima-isprovocirao-incidente/>

[17] Спецназ «косовской полиции».

[18] <https://www.kosovo-online.com/vesti/analize/da-li-je-u-mandatukfora-da-pusta-kosovske-specijalce-da-snajperima-ubijaju-srbe-25-9>

[19] Резолюция Совета Безопасности ООН №1244 (1999) [Электронный ресурс] // Совет Безопасности, 10 июня. URL: <https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/PRO/N99/854/46/PDF/N9985446.pdf?OpenElement>

[20] Први споразум о принципима који регулишу нормализацију односа (2013) [Электронный ресурс] // Влада Републике Србије URL: <http://www.kim.gov.rs/p03.php>

[21] Agreement on normalisation of economic relations signed in Washington (2020) [Электронный ресурс] // The President of the Republic of

Serbia, 4 септембра. URL: <https://www.predsednik.rs/en/press-center/news/agreement-on-normalisation-of-economic-relations-signed-in-washington>

[22] Belgrade-Pristina Dialogue: EU Proposal – Agreement on the path to normalisation between Kosovo and Serbia // European Union. The Diplomatic Service of the European Union. URL: https://www.eeas.europa.eu/eeas/belgrade-pristina-dialogue-eu-proposal-agreement-path-normalisation-between-kosovo-and-serbia_en

[23] Споразум о стабилизацији и придруживању између Републике Србије, са једне стране и Европских заједница и њихових држава чланица, са друге стране (2007) [Електронни ресурс] // Република Србија. Влада. URL: https://www.mfa.gov.rs/sites/default/files/inline-files/ssp_prevod_sa_anexima.pdf

[24] <https://www.youtube.com/watch?v=IUCEh8IRtks>

[25] Телеграмм-канал «Словенски медвед», 28.09.2023.

[26] https://www.youtube.com/watch?v=SGCtq_qNAzc

[27] https://www.youtube.com/watch?v=SGCtq_qNAzc

[28] <https://www.youtube.com/watch?v=Myj1NhwPv2Q>

Извор: Правда. рс

БЕЛЕШКА О АУТОРИМА

Др Зоран Чворовић, професор Правној факултету, и др Владимир Димиријевић, професор Гимназије, правни историчар и историчар књижевности, истисници су. Рођени су 1969. када се, поводом „малој корака за човека, а великој за човечанство“, на Месецу вијорила америчка застава (мада тамо нема ветра). Зато су своје доба, у коме су многе илузије биле срушене, моли да назову добом „слетања са Месеца“.

Као православни Срби, увек су сматрали да треба „јамејно србовати“ (израз Сјанислава Винавера), што значи, по речи Владике Николаја: „Не може нико бити добар Србин, а да, пре свега, није добар човек. Добар Србин си ако имаш славу душу краља Владимира, издржљивости Немањину, хришћанство Савино, ревновање Милутиново, кротости Дечанскога, смерности Урошеву, покривовање Лазарево, витештво Страхинино, правдољубље Марково, срце Јујевића мајке, поуздање Миличино, блаости Јевросмину, милости Косовке девојке, ширљивости поробљеној србској родља, видовитости слеих јуслара, мудрости србских свештеника и калуђера, стидљивости народних девојака, надахнуће народних певача, даровитости народних занатлија, ошмености народних ткача и везира, јасноћу народних пословичара, одмерености и умерености србских сељака, сјај Крсне Славе свих кришених Срба. Ваистину и основа и подлога свему надројаном јесте вера Хришћова.“

Збої оваквої сїава мноїи их смаїрају онаквима како су нацистїички окуїайїори Срїсїва звали (їошїио су Черчил, Рузвелїи и Сїаљин склойїили сїоразум 1943. їодине) воїску їод командом ђенерала Драїољуба Михаиловића – „шумске наивчине“. И заисїа, из їерсїекїїиве їолиїиичко їраї-маїїичне лакомосїи, їаї израз би се моїао уїоїїредїїи као їаачан; али, из їерсїекїїиве свейїосавско – лазаревске завейїносїи, „наивносїї“ хришићанина је увек чврсїа вера у їобеду їравде Божїе над їрехом, смрћу и ђаволом, која је, їедном заувек, осїварена васкрењем Хрисїїовим.

ОБЈАВИЛИ ЗАЈЕДНО

1. *Име и слобода / Од Косовског завейїа до издаје Косова, Чачак, 2013.*
2. *Срїска Црква и Викиликс/ Завейї или издаја? (са Зораном Чворовићем), Бањалука, 2013.*
3. *Смишљене смуйње/ Нови Усїав СПЦ и разградња свейїосавља, Горњи Милановац, 2018.*
4. *Кловнокраїїија/ Србија за владе Александра Вучића, Пироїї, 2019.*
6. *Аїологија Причешїа, Београд, 2020.*
7. *Сербская їравославная церковь в условиях югославского кризиса и їолиїиических їрансформаций Сербии (конец ХХ – начало ХХІ века), Полиїиические, їравовые и истїорические асїекїїы у зборнику Государсїтво и Церковь в СССР и сїїранах Восїочной Евройїы в їериод їолиїиических кризисов вїїорой їоловины ХХ века. М.; СПб., 2014.*

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-92
323(497.11)"20"

ЧВОРОВИЋ, Зоран, 1969-

Паризерска комуна : последњи дани кловнократије / Зоран Чворовић, Владимир Димитријевић. - Чачак : В. Димитријевић, 2023 (Београд : Добротољубље). - 262 стр. ; 21 cm

Тираж 100. - Белешка о ауторима: стр. 261-262. - Напомене и библиографске референце уз текст.

ISBN 978-86-904566-3-5

1. Димитријевић, Владимир, 1969- [аутор] [издавач]
а) Србија -- Политичке прилике -- 21в

COBISS.SR-ID 130557705